

Song Loan

Xin Đừng Hoài Nghi

Chương 1

Trong căn phòng khách xa hoa và tráng lệ, bà Hoàng nhìn người thanh niên đối diện với mình một cách dò xét. Thật lâu sau bà mới cười nhạt, hắt hàm:

– Cậu là Tùng đấy à?

Sơn Tùng gật đầu, lễ phép:

– Dạ.

– Cậu và Quỳnh Chi, con gái tôi quen nhau đã lâu chưa?

– Dạ thưa bác, chúng cháu quen nhau đã gần hai năm rồi ạ.

Vậy à! - Bà Hoàng lạnh nhạt.

Sơn Tùng ngược lên, nhưng rồi một lần nữa, anh phải lẩn tránh cái nhìn đầy dò xét của bà Hoàng.

Nhìn Sơn Tùng chằm chằm, bà Hoàng vẫn hỏi bằng giọng xách mé và trịch thượng:

– Nghe đâu gia đình cậu cũng không được khá giả?

Sơn Tùng gật đầu, thẳng thắn:

– Ba cháu mất sớm, chỉ còn mẹ cháu ở dưới quê. Cuộc sống cũng khá chật

vật ạ.

– Thế sao? - Bà Hoàng thờ ơ.

Nụ cười của bà vừa kiêu ngạo, vừa châm biếm, lại kèm theo một chút gì khinh khi.

Ánh mắt sắc lạnh của bà cứ tiếp tục dò xét Sơn Tùng.

Hắn rất đẹp trai! Nét đẹp của hắn vừa ngang tàng, vừa lịch lãm, đầy chất nam tính. Chẳng trách được tại sao Quỳnh Chi lại yêu hắn đến thế. Đẹp trai mà nghèo thì có ích gì. Hay lại tốt mã giẻ cùi" Bà Hoàng hừ nhẹ trong cổ khi nhớ lại những gì mà Quỳnh Chi đã khen ngợi khi nói về Sơn Tùng. Mồ côi cha, học rất giỏi, có chí tự lập ... chỉ có tội là hắn quá nghèo.

Bà Hoàng cười nhạt, cao giọng:

– Cậu có biết tôi cho gọi cậu đến đây về việc gì không?

Sơn Tùng lắc đầu, điềm điềm:

– Bác có điều gì dạy bảo ạ?

Cách nói nhã nhặn và lễ phép của anh làm bà Hoàng thêm giận. Vì nó ngọt ngào quá, truyền cảm và trầm ấm thế kia, bảo sao con gái bà không si mê hắn như điều đồ.

Bà Hoàng cười nhạt, giọng lạnh tanh:

– Tôi nghe nói là cậu yêu con gái tôi, chuyện này có không?

Sơn Tùng thẳng thắn gạt đầu:

– Dạ, đúng ạ. Cháu và Chi yêu nhau.

Nghe vậy, bà Hoàng không dẫn được cơn tức giận. Chiếc tách đang cầm trên tay bị bà dẫn mạnh xuống bàn một tiếng cạch" khô khan vang lên.

Sơn Tùng giật mình nhưng anh không nói gì, chỉ im lặng.

Bà Hoàng dài giọng:

– Năm nay, cậu bao nhiêu tuổi rồi?

– Dạ, cháu hai mươi bốn ạ.

- Công việc của cậu là gì?
- Thưa bác, cháu đang làm cho một công ty chuyên về máy tính ạ.
- Thế ư! Cậu là phó giám đốc hay trưởng phòng?

Sơn Tùng thành thật:

– Dạ không, cháu chỉ là một nhân viên kỹ thuật thôi ạ. Nụ cười ngạo mạn nở trên môi bà Hoàng. Bất tréo chân vào nhau, ngửa người tựa vào lưng ghế, bà Hoàng hát hăm:

– Khi yêu Quỳnh Chi, có lẽ cậu thừa biết Chi là con gái một của vợ chồng tôi chứ?

Sơn Tùng ngạc nhiên trước câu hỏi của bà Hoàng. Anh đã lơ mờ hiểu được việc bà Hoàng cho gọi anh đến đây không phải là điềm tốt lành cho tình yêu của anh và Quỳnh Chi.

– Sao cậu không trả lời câu hỏi của tôi? - Bà Hoàng nhắc anh.

Tuy vậy, Sơn Tùng cũng điềm đậm:

- Cháu biết ạ.
- Biết? Biết mà cậu vẫn cố ý gây tình cảm với con gái tôi.
- Bác nói vậy là sao? Cháu không hiểu nổi ạ.

Bà Hoàng cười khẩy:

- Và cậu cũng biết gia đình tôi là tầng lớp nào trong xã hội chứ?
- Dạ, cháu biết ạ.
- Vì vậy, cậu cố ý yêu con gái tôi để mong thừa hưởng cái gia sản kếch xù này, phải không?

Câu nói của bà Hoàng làm cho Sơn Tùng cảm thấy bị tổn thương. Tự ái và nhân cách của anh đang bị bà chà đạp.

Cố gắng kiềm chế, Sơn Tùng nhìn thẳng vào bà Hoàng, giọng anh rành rọt:

- Thưa bác, cháu yêu Chi không phải vì những thứ đó ạ.
- Làm sao tôi tin được cậu.

- Cháu tuy nghèo hèn, nhưng cháu vẫn còn trẻ tuổi.
- Trẻ tuổi thì sao nào?
- Với hai bàn tay này, cháu tin rằng đến ngày nào đó, cháu sẽ gầy dựng nên sự nghiệp.

Bà Hoàng cười thâm:

Đúng là lời lẽ của một đứa nhãi ranh!".

Sơn Tùng vẫn thông thả:

- Cháu yêu Chi với một tình yêu chân thành, giữa cháu và Chi có một sự đồng cảm với nhau.

Bà Hoàng cười khẩy, giọng miệt thị:

- Đồng cảm là gì? Liệu cậu có lo cho con gái tôi một cuộc sống giàu sang như hiện nay mà nó đang hưởng thụ không?

Câu hỏi của bà khiến cho Sơn Tùng ngắc ngứ, vì nó quá cao so với tầm tay và khả năng của anh lúc này.

- Sao cậu lặng im vậy? - Bà Hoàng nhìn Sơn Tùng giễu cợt.
- Cháu tin rằng cháu có thể lo cho Quỳnh Chi một cuộc sống hạnh phúc, dù không bằng như hiện tại.
- Với đồng lương công nhân của cậu, thì có đáng là bao mà cậu dám nói vậy.

- Nhưng thưa bác ...

Bà Hoàng lạnh lùng cắt ngang:

- Cậu định nói theo kiểu một túp lều tranh hai trái tim vàng đấy à? Không thực tế đâu cậu ơi.

Sơn Tùng nghe cổ họng đắng ngắt.

Bà Hoàng vẫn tiếp tục như kẻ lẽ:

- Quỳnh Chi là con gái duy nhất của chúng tôi. Do vậy, chúng tôi muốn chồng của nó phải là một người thành đạt, có địa vị trong xã hội, phải môn

đẳng hộ đối chứ không phải là hạng nghèo kiết xác như cậu.

Sơn Tùng thấy bẽ bàng quá. Anh đã hiểu tất cả. Nghèo như anh thì nên an phận, đừng nên yêu một tiểu thư đài các.

Sơn Tùng cố nhịn nhục, và cất giọng mềm mỏng:

– Cháu yêu Chi rất chân thành, mong bác hiểu cho cháu.

Bà Hoàng háy mắt:

– Tôi phải hiểu cậu thế nào nhỉ? Hay cậu yêu con gái tôi không ngoài mục đích lợi dụng?

– Thưa bác, hai năm yêu nhau, cháu chưa hề lợi dụng Chi điều gì.

Bà Hoàng lạnh tanh:

– Chỉ là “khổ nhục kế” thôi. Kẻ đào mỏ nào chẳng làm vậy.

Sơn Tùng tái mặt, anh không còn giữ phép tắc nữa, anh nói như quát:

– Bác không được xúc phạm cháu. Cháu không hèn hạ và bi ổi như bác nghĩ đâu.

Bà Hoàng vẫn thản nhiên:

– Làm sao tôi tin được. Tôi không tin ai ngoài chính mình.

– Cháu tuy nghèo, nhưng cũng có lòng tự trọng, bác đừng nên nhục mạ cháu.

Bỏ ngoài tai những lời nói của anh, bà Hoàng nhướn mày.

– Tôi có một yêu cầu để trao đổi với cậu.

– ...

– Cậu phải chia tay với Quỳnh Chi. Ngược lại, tôi sẽ cho cậu một số tiền.

Sơn Tùng bỗng lạnh lùng:

– Cháu yêu Quỳnh Chi, nhưng bác định mua lại với giá bao nhiêu? Bác cứ ra giá đi!

Câu trả lời của Sơn Tùng làm bà Hoàng nhìn anh.

Nét mặt lạnh lùng và ánh mắt sắc bén của anh làm bà tin là anh nói thật.

“Mày cũng đã lột bỏ mặt nạ ra rồi đấy, con ạ!” - Bà Hoàng nghĩ thầm.

Sơn Tùng vẫn im lặng chờ đợi.

Bà Hoàng nhìn Sơn Tùng bằng đôi mắt như muốn đánh giá cho số tiền mà bà sắp bỏ ra.

Trong cái áo sơ-mi trắng và quần Jeans, Sơn Tùng vẫn thản nhiên nhìn bà.

Trên người anh không có gì quý giá, ngoài chiếc đồng hồ đeo tay rẻ tiền.

– Hai chục triệu. - Bà Hoàng buông thõng.

Sơn Tùng chột cười nhạt:

– Ít vậy sao bác?

– Cậu cho là ít à?

Sơn Tùng gật đầu:

– Nếu cháu lấy Quỳnh Chi, bác cũng biết cháu sẽ thừa hưởng một gia tài không nhỏ rồi mà.

Bà Hoàng giật mình trước câu trả lời của Sơn Tùng. Hắn nói đúng! Nếu hắn không buông tha Quỳnh Chi, thì hắn sẽ có tất cả.

Không được, gia sản này, vợ chồng bà đã tốn biết bao mồ hôi và nước mắt, thậm chí cả xương máu mới gây dựng được.

– Năm chục triệu.

Sơn Tùng vẫn lắc đầu.

Bà Hoàng gay gắt:

– Cậu muốn bao nhiêu?

– Một trăm triệu. – Sơn Tùng lạnh lùng.

Bà Hoàng giật mình, thảng thốt:

– Một trăm triệu?

– Bác không đồng ý vì cho là mắc quá à? Vậy thì chào bác.

– Thôi được - Bà Hoàng gật đầu - Cậu chờ tôi vào lấy tiền.

Sơn Tùng bỗng cười lên khanh khách, tiếng cười của anh nghe thật cay

đắng, chua chát pha lẫn bi ai và thê lương, làm cho bà Hoàng bỗng thấy gai cả người và nổi da gà.

– Cậu cười gì vậy?

Dứt tiếng cười, Sơn Tùng nhìn bà Hoàng, giọng anh thật lạ:

– Bác nghĩ cháu nói thật à? Dù cháu có nghèo đến đâu cũng không bán tình yêu của mình cho ai cả.

– Vậy cậu muốn gì?

– Cháu chẳng muốn gì cả. Dù sao cũng xin cảm ơn bác. Cháu chia tay Quỳnh Chi chỉ vì cháu là một thằng con trai nghèo.

Lòng tự ái và háo thắng của một chàng trai hai bốn tuổi trời dậy trong Sơn Tùng, anh cao giọng:

– Bác đã dạy cho cháu một bài học rất hay. Cháu đã mở mắt để nhìn nhận, trong xã hội này, không có chỗ đứng cho những đứa nghèo hèn như cháu. Giọng Sơn Tùng thật bi ai, thống thiết làm bà Hoàng cảm thấy sợ. Bà ngồi như pho tượng, mắt lăm lét nhìn Sơn Tùng, vẻ kiêu ngạo, hợm hĩnh của bà đã biến mất từ khi nào, giờ chỉ còn lại nỗi hoang mang và lo lắng.

– Cậu định làm gì? Tôi la lên bây giờ. – Bà Hoàng chợt hốt hoảng khi thấy Sơn Tùng tiến lại Sơn Tùng nhìn bà, anh gằn giọng:

– Không khi nào cháu quên được ngày hôm nay. Chào bác!

Bà Hoàng thở phào nhẹ nhõm khi thấy Sơn Tùng đi ra cửa.

Đến cửa, Sơn Tùng quay lại, mắt anh như tóe lửa, rít lên:

– Đến một lúc nào đó, bác sẽ ân hận về việc này.

Sơn Tùng đi một lúc lâu, bà Hoàng mới định thần lại được. Bà lại cười nhạt.

Câu hăm he của Sơn Tùng không có nghĩa lý gì với bà cả. Nó không đáng cho vợ chồng bà phải quan tâm.

Điều quan trọng nhất là bà đã đạt được mục đích:

Nhỏ bỏ một cái gai trong mắt.

Ông Hoàng từ ngoài cửa bước vào, lên tiếng:

– Bà đã giải quyết xong chưa?

Bà Hoàng cao giọng, tự đắc:

– Với tôi, không có gì là không xong cả.

– Còn Quỳnh Chi, bà tính nói với con gái thế nào?

– Tôi đã sắp đặt rồi. Ngày kia, sẽ cho nó sang Mỹ du lịch vài tháng. Rồi nó sẽ quên ngay thằng khố rách áo ôm đó.

– Bà tính vậy phải lắm.

Bà Hoàng hất mặt vênh váo:

– Quá hay đấy chứ!

– Bà đi đâu vậy?

– Tôi lên phòng Quỳnh Chi. Dù gì cũng phải khuyên nhủ và an ủi con một chút.

Mở khóa cửa, bà Hoàng đẩy cửa bước vào.

Quỳnh Chi đang nằm trên giường, tóc tai rũ rượi, nước mắt ràn rụa trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Trông thấy mẹ, Quỳnh Chi kêu lên:

– Mẹ đi đi, con không muốn nhìn thấy mẹ nữa.

Bà Hoàng nghiêm mặt, cứng rắn:

– Con coi trọng thằng đó hơn cả mẹ nữa sao?

Quỳnh Chi gào lên tức tưởi:

– Mẹ có phải là mẹ của con không? Mẹ có còn là mẹ của con nữa không hả mẹ? Mẹ nói đi!

Bà buông người xuống bên con, nhẹ nhàng:

– Sao con hỏi lạ vậy? Mẹ là mẹ của con đây.

Quỳnh Chi vùng vằng thoát khỏi tay mẹ, cô lui vào sát tường, nghẹn ngào:

– Con yêu anh Tùng, tại sao mẹ lại ngăn cản con, cấm đoán con đến với

ảnh?

Bà Hoàng mềm mỏng, vuốt ve con:

- Con còn nhỏ dại nên khờ khạo lắm. Con tin là nó yêu con à?
- Chúng con yêu nhau thật lòng, tại sao mẹ và ba lại ngăn cản con?
- Nó không yêu con, nó chỉ yêu cái gia tài mà con sẽ thừa hưởng sau này.

Quỳnh Chi lắc đầu gào lên:

- Không, không ... anh Tùng không tồi tệ như vậy.
- Vậy thì con nghe đây, để xem là mẹ đúng hay con đúng.

Bà Hoàng mở cuộn băng ghi âm cho Quỳnh Chi nghe cuộc nói chuyện của bà và Sơn Tùng khi nãy mà bà đã khéo léo xóa bỏ toàn bộ phần sau.

Quỳnh Chi nghe xong thần thờ, cô lẩm bẩm:

- Không ... không thể như vậy.
- Nhưng con đã nghe rồi đấy.

Quỳnh Chi nhìn mẹ bằng đôi mắt thần thờ:

- Do mẹ nhục mạ nên anh Tùng mới làm vậy.
- Mẹ làm vậy để thử xem nó yêu con đến mức nào. Nếu thật lòng yêu con, nó đã không làm vậy. Chung quy cũng chỉ vì tiền thôi con ạ.
- Con phải gặp anh Tùng để hỏi cho ra lẽ.

Bà Hoàng thần nhiên:

- Nếu con muốn đi, mẹ cũng không cản. Mẹ đã mất một trăm triệu rồi thì cũng chẳng cần gì phải giữ con nữa.

Một cô gái mới hai mươi như Quỳnh Chi làm sao có thể đối phó với những thủ đoạn của một người đàn bà đã gần ba chục năm lăn lộn trên thương trường như bà Hoàng.

Bà Hoàng khéo léo đánh vào tâm lý của con gái. Bà biết Quỳnh Chi rất nông nổi và tự ái cũng cao ngất trời.

Vì vậy, bà nhẹ nhàng nói thêm:

– Tuy mẹ mất một trăm triệu, nhưng coi như là cái giá để mua một bài học và cách đánh giá con người sâu sắc hơn. Tiền là tất cả!

Quỳnh Chi hoang mang nhưng rồi lại dao động ngay trước vẻ điềm tĩnh và bình thản của mẹ:

Vô tình, Quỳnh Chi đã rơi vào bẫy", cô gạt đầu:

– Mẹ nói đúng! Con cũng chẳng nên gặp anh ta làm gì.

– Con đừng buồn và suy nghĩ nữa. Mẹ sẽ đưa con sang Mỹ thăm chị con một thời gian cho con khuây khỏa. Con nghĩ sao?

Quỳnh Chi gạt đầu đồng ý. Bà Hoàng kín đáo nở nụ cười đắc thắng và ra ngoài.

Quỳnh Chi nghe đi nghe lại đoạn băng đến thuộc lòng. Từng lời nói của Sơn Tùng khi anh lạnh lùng ra giá bán tình yêu của cô và anh cho mẹ mình làm Quỳnh Chi căm hận.

Cô nghiến răng và trách mình quá mù quáng trước vẻ đẹp bên ngoài của Sơn Tùng. Cô đã bị anh lừa gạt mấy năm trời mà không biết.

Quỳnh Chi quăng mạnh chiếc máy ghi âm vào tường.

Chiếc máy vỡ tung làm nhiều mảnh. Quỳnh Chi lẩm bẩm trong kẽ răng:

"Sơn Tùng, tôi hận anh .

Hoài Lưu đưa tay giữ ly bia lại, ôn tồn:

– Mày say lắm rồi, đừng uống nữa.

Sơn Tùng gạt tay bạn lè nhè:

– Ai bảo ... tao say ... Tao không say.

– Mày định uống cho chết hay sao? Cả mấy ngày nay không chịu ăn mà cứ uống mãi.

Nam Thành cũng lên tiếng khuyên nhủ:

– Đừng uống nữa Tùng ơi, không giải quyết được gì đâu.

Sơn Tùng nhướng mày, buồn bã:

– Tụi mày bảo tao phải làm sao đây? Vì nghèo mà tao bị mẹ Quỳnh Chi nhục mạ không xót thương.

– Những người giàu là thế. Họ coi nghèo như tụi mình là có tội.

– Giàu ... - Sơn Tùng cay đắng.

Nam Thành gật đầu:

– Phải, chỉ có giàu mới có thể ngẩng cao đầu nhìn thiên hạ, còn như tụi mình thì dám nhìn ai.

Sơn Tùng chột đánh giọng:

– Nhất định tao phải giàu, thật giàu mới được.

Hoài Lưu cười khi, vỗ vai bạn:

– Mày say thật rồi, làm công như tụi mình thì đủ ăn là may rồi.

Sơn Tùng nghiêng răng, mắt anh long lên thật dữ. Anh rít qua kẽ răng:

– Rồi mày sẽ thấy. Tao sẽ giàu cho mày coi.

– Bằng cách nào hả ông? - Hoài Lưu cười bốn cột.

Sơn Tùng đứng dậy, giọng tỉnh táo:

– Không uống nữa. Về tụi bây!

Tính tiền xong, cả ba về phòng trọ. Sơn Tùng lục lọi trong va ly lấy ra một mảnh giấy có ghi số điện thoại của ai đó. Nhìn trùng trùng vào đó, Sơn Tùng lại nghiêng răng:

– Tao sẽ làm mọi cách để mau giàu. Rồi tụi bây sẽ thấy điều tao nói là đúng.

Hoài Lưu và Nam Thành nhìn sững vào bạn.

Chơi với nhau đã hơn ba năm, lần đầu tiên họ thấy Sơn Tùng thế này.

Trên gương mặt điển trai của Sơn Tùng, hai mắt anh đang long lên sòng sọc như có lửa bên trong.

Chiều, Sơn Tùng vươn vai, một giấc ngủ dài khiến anh tỉnh táo. Ngồi bàn thần như đang suy nghĩ điều gì đó, Sơn Tùng bỗng đứng dậy, anh gọi điện thoại một lúc lâu rồi bước nhanh vào nhà tắm, dáng điệu dứt khoát lắm.

– Tụi bây thấy tao thế nào? - Sơn Tùng dang rộng hai tay nhìn bạn.

Hoài Lưu ngạc nhiên:

– Mà đi đâu nữa vậy?

Sơn Tùng khẽ cau mày:

– Đi công chuyện.

Nam Thành tròn mắt:

– Đi công chuyện mà ăn mặc chải chuốt thế à?

– Ừ. Mà có được không?

Hoài Lưu gật đầu:

– Đẹp lắm! Còn hơn là diễn viên tài tử nữa.

Biết bạn nói thật, Sơn Tùng nở nụ cười thỏa mãn.

– Tốt lắm! Tao đi đây.

Nam Thành nhìn bạn, anh thắc mắc lắm nhưng không nói gì, chỉ nhìn bạn chăm chú.

Trong chiếc áo thun body ôm sát thân hình nở nang rắn chắc của Sơn Tùng, chiếc áo Jeans khoác bên ngoài, cái quần Jeans bạc rất mới và đôi giày thể thao, nhìn Sơn Tùng rất quyến rũ và thu hút. Mái tóc được vuốt gei rất ấn tượng càng làm nét mặt Sơn Tùng thêm ngang tàng. Ở con người Sơn Tùng toát lên một vẻ phong trần và mạnh mẽ.

Nheo mắt với các bạn, Sơn Tùng bước ra ngoài.

– Mà không đi xe à?

– Không, tao đi tắc xi.

Một chiếc tắc xi chạy qua, Sơn Tùng vẫy lại, ngồi vào xe, Sơn Tùng đọc địa chỉ cho tài xế.

Đó là một ngôi biệt thự sang trọng nằm ở vùng ven Sài Gòn.

Năm giờ chiều nay, Quỳnh Chi lên máy bay sang Mỹ thăm chị gái với bà Hoàng, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi chỉ chờ lúc lên đường.

Ngồi không và rảnh rỗi, Quỳnh Chi bỗng nhớ đến Sơn Tùng. Con tức giận đã nguôi ngoai và lắng dịu thì giờ đây cô mới bình tâm mà nhìn nhận lại mọi chuyện.

Quỳnh Chi không tin Sơn Tùng lại có thể trơ trẽn nhận tiền của mẹ mình để thực hiện cái việc mà anh gọi là mua bán tình yêu được.

Nhìn đồng hồ còn hơn bốn tiếng nữa, Quỳnh Chi bặm môi suy nghĩ rồi quyết định phải gặp Sơn Tùng để hỏi cho ra lẽ.

Dắt xe ra cửa, Quỳnh Chi nhắm hướng nhà trọ của Sơn Tùng mà chạy đến.

Gần đến nơi, Quỳnh Chi vội thắng xe gấp lại, chiếc Attila của cô lao đảo như muốn ngã xuống đường. Cô không tin vào mắt mình khi thấy Sơn Tùng đang cỡi chiếc Dream cẩu cảnh rẽ vào con hẻm về nhà trọ.

Một chút chua xót và cay đắng dâng lên. Thế là hết! Mọi chuyện đã rõ ràng như mẹ cô nói.

Phản Sơn Tùng không nhìn thấy Quỳnh Chi, anh cho xe về nhà trọ, chạy xe vào sân. Sơn Tùng ngồi trên xe và nhả còi.

– Tin ... tin ...

Tiếng còi xe vang lên inh ỏi giữa trưa làm cho Hoài Lưu và Nam Thành giật mình thức giấc.

Mắt nhắm mắt mở, Hoài Lưu làu bàu:

– Thằng nào mà mất dạy vậy, đang trưa thế này mà không cho ai ngủ cả.

– Mà ra coi ai, bảo nó im giùm?

Đẩy cửa bước ra, Hoài Lưu vội vàng dụi mắt kêu lên:

– Mà đó hả Tùng?

Sơn Tùng gật đầu, cười ngạo nghễ. Anh bước xuống, chỉ tay vào chiếc xe, giọng khoe khoang pha lẫn hãnh diện:

– Mà thấy thế nào? Đẹp không?

– Xe của ai vậy?

Sơn Tùng cao giọng:

– Cửa tao đây!

Hoài Lưu thẳng thốt, lặp lại:

– Cửa mày?

– Ồ. - Sơn Tùng đáp gọn.

Nam Thành trong nhà nhận ra giọng Sơn Tùng, nên lồm cồm ngồi dậy, đi ra ngoài.

Giống như Hoài Lưu, anh cũng ngẩn người và ngây ra nhìn bạn chăm chăm như lạ lắm.

Mà Sơn Tùng lạ thật! Cái áo sơ-mi trắng in những sọc kẻ chòm màu xám, chiếc quần Jeans hiệu “Gucci” đôi giày Italy, cái mắt kiếng giắt trên áo, khác hẳn Sơn Tùng của hai ngày trước.

Nam Thành ngạc nhiên:

– Mày đi đâu biệt dạng cả hai ngày nay vậy?

Sơn Tùng nhún vai:

– Chuyện này dài dòng lắm. Sau này có dịp, tao kể cho.

Hoài Lưu có vẻ quan tâm và thực tế hơn:

– Mày nghỉ làm không xin phép, coi chừng bị đuổi đấy.

Sơn Tùng thản nhiên, vẻ bất cần:

Đuổi thì đuổi, và tao cũng không làm chỗ đó nữa.

– Mày nghỉ luôn à?

– Ồ ... - Sơn Tùng nhip chân.

Nam Thành tò mò:

– Rồi mày làm gì, ở đâu?

– Tao có người quen, nhận tao vào làm phụ tá cho ông. Ông giàu lắm, lại rất thích tao:

– Xe ai vậy? - Nam Thành nhìn chiếc xe.

– Của tao đó.

Đến lượt Nam Thành sừng sốt, lặp lại:

– Của mày? Tiền đâu mày mua vậy?

Vỗ tay vào túi quần Jeans, Sơn Tùng nói lớn:

– Tiền đây chứ đâu.

Nhìn anh móc ra một xấp tiền dày cộm toàn giấy một trăm ngàn mới cứng, và thẳng tắp, cả Nam Thành và Hoài Lưu đều sừng sốt kêu lên:

– Ở đâu mà mày có nhiều vậy?

Sơn Tùng cười lớn khi thấy vẻ mặt ngơ ngác của hai thằng bạn:

– Bây làm sao vậy? Tao có đi ăn cướp đâu mà nhìn ta dữ vậy.

– Thế tiền này ở đâu ra?

– Tụi mày không cần biết, tao về đây để dẫn tụi bây đi ăn nhậu một bữa ra trò. Đi không?

– Tôi biết tiền đó ở đâu mà anh có. - Quỳnh Chi vừa rẽ vào nghe vậy liền nói lớn.

Cả ba cùng quay ra, Nam Thành nhìn cô và kêu lên:

– Chi mới tới à?

Sơn Tùng cũng quay lại, anh không tỏ thái độ gì, chỉ nhìn cô một cách dửng dưng.

Quỳnh Chi vẫn ngồi trên xe, gay gắt:

– Tôi không ngờ anh bỉ ổi và hèn hạ đến vậy, bán rẻ cả nhân phẩm và tư cách của anh.

Sơn Tùng thoáng biến sắc, nhưng anh vẫn cười nhạt:

– Thuận mua vừa bán. Sao Chi lại nói anh nặng nề thế?

Quỳnh Chi quắc mắt:

– Im đi, tôi ghê tởm anh!

Nhỏ một bãi nước miếng, Quỳnh Chi quay đầu xe chạy đi, không quên ném

cho Sơn Tùng cái nhìn khinh bỉ.

Hoài Lưu vội vã kêu lên:

– Quỳnh Chi, đợi đã ...

Sơn Tùng trầm giọng:

– Để cho Chi đi, đừng kêu nữa!

Quay sang bạn, Hoài Lưu nóng nảy, gắt lên:

– Mà cô yêu Chi không?

– Mà không nhìn thấy Chi âu sầu và tiều tụy thế nào hả Tùng?

Khẽ gật đầu, Sơn Tùng chậm rãi:

– Có yêu thì tao cũng không thể đến được với Quỳnh Chi nữa.

Nam Thành nhận ra giọng nói của Sơn Tùng thật buồn, nên nhíu mày:

– Mà nói vậy là sao?

– Thái độ của Chi, tụi bây cũng thấy rồi đó, cần gì tao phải nói.

– Chi giận dữ như vậy vì sao nhỉ? – Hoài Lưu thắc mắc - Vừa gặp mặt mày, Chi không hỏi gì đã mắng xối xả là sao?

Nam Thành liên tưởng đến câu nói của Quỳnh Chi khi cô mới vào đến và số tiền trong bóp Sơn Tùng, anh thông thả:

– Có thể Chi nghĩ mày ...

– Đúng vậy! - Sơn Tùng buột miệng.

– Sao mày không giải thích cho Chi nghe, mà lại lạnh nhạt với Chi. Chẳng lẽ mày ... - Nam Thành bỏ lửng câu nói khi thấy Sơn Tùng cau mày.

– Mày cũng nghĩ tao vậy à? - Sơn Tùng gắt lên với bạn.

– Thế tiền đâu mày có nhiều vậy, còn mua xe nữa?

– Tụi bây có còn coi tao là bạn không?

– Mày nói lung tung gì vậy?

– Nếu vậy thì đừng hỏi nữa. Tao mệt mỏi lắm.

Hoài Lưu đặt tay lên vai bạn, chân tình:

– Hai ngày nay, mày đi đâu, nói cho tui tao nghe?

Sơn Tùng lắc đầu:

– Chuyện này không nhắc đến nữa. Tao về đây là muốn mời tui mày một bữa gọi là chia tay.

Nam Thành ngạc nhiên:

– Mày đi xa à?

– Có thể là vậy. Sau này, có lẽ tao ít gặp hai đứa mày lắm.

Hoài Lưu bật cười:

– Nghe mày nói, tao có cảm giác sắp mất một thằng bạn vậy.

Nam Thành thì ngược lại, anh lặng thinh suy nghĩ. Thái độ của Sơn Tùng thật khác lạ.

Tuy cách nói chuyện của Sơn Tùng to ra bất cần và lạnh lùng, nhưng Nam Thành cảm nhận có gì đó buồn ngùi và khắc khoải.

– Tui bây không đi à?

Hoài Lưu nhìn sang Nam Thành như chờ đợi.

Nam Thành gật đầu nhưng lại bảo:

– Cũng dễ chiều mát đã, chứ giữa trưa thế này nhậu nhẹt gì.

– Tao chỉ có ba tiếng đồng hồ thôi. Sau năm giờ, tao không được vắng mặt.

– Vậy thì đi! Nam Thành đáp nhanh.

Sơn Tùng đưa hai bạn đến một nhà hàng sang trọng ở quận I. Vừa ngồi xuống ghế, Sơn Tùng đồng dặc:

– Đứa nào ăn gì cứ kêu cho thoải mái. Đừng ngại tốn tiền!

Khẩu khí của anh làm cho hai người từ ngạc nhiên chuyển sang thành hoang mang.

Hoài Lưu quay sang bạn.

– Mày kêu món ăn đi Thành.

Nam Thành vốn sâu sắc nên từ tốn:

– Để thằng Tùng kêu đi, tao và mày biết gì mà gọi.

Sơn Tùng cau mày:

– Tụi bây sao vậy, kêu món ăn mà cũng đùn đẩy nhau. - Hồi anh đồng dạc –
Để tao kêu cho.

Vấy người phục vụ lại gần, Sơn Tùng bảo Hoài Lưu:

– Mày vẫn thích ăn cua phải không? Cho món cua hấp loại lớn!

Nhìn Nam Thành, Tùng nói tiếp:

– Còn mày thích tôm nướng, phải không? Cho đĩa tôm nướng, cũng loại lớn luôn!

Sơn Tùng kêu những món ăn mà bạn mình thích. Anh kêu thật nhiều. Nhớ ra món nào, kêu món nấy thêm.

Đến nỗi Hoài Lưu phải la lên:

– Mày điên à? Bụng đâu mà chứa cho hết.

– Còn có dịp này, biết sau này có dịp ngồi với nhau không?

Câu nói như một lời trời của anh làm Nam Thành nghi hoặc, anh nhìn bạn và đang cố tìm một lời giải đáp.

Sơn Tùng vẫn cao hứng:

– Hôm nay không uống Sài Gòn nữa, uống Heniken nha.

Những món ăn lần lượt được bung lên, bày chật cả bàn.

Rót đầy ly cho mình và các bạn, Sơn Tùng giờ cao ly:

– Nào, uống mừng cho tình bạn của tụi mình!

Cạn ly, Nam Thành từ tốn:

– Mày lạ quá Tùng à! Có phải là mày không vậy?

– Thế mày cho tao là ai?

– Rốt cuộc, hai ngày nay mày đi đâu? Làm gì?

– Có thể nói ngày này đánh dấu cuộc đổi đời của tao. Tao đã nói là làm, nhất định tao phải giàu có.

Giọng Sơn Tùng như chất chứa một nỗi niềm thật lạ.

– Mà không làm gì bậy bạ đó chứ.

– Yên trí đi! Tao đâu đến nỗi ngu ngốc như vậy.

– Thế tiền đâu mà có nhiều vậy? Hay mà buôn bán heroin?

– Mà nghĩ bán những thứ đó dễ lắm à. Tao cũng đang muốn có để bán mà không được đây.

Sơn Tùng nheo mắt bốn cột.

– Vậy thì ...

Sơn Tùng gạt ngang:

– Chán tụi bây quá, ra đây ăn nhậu hay chất vắn, hỏi cung tao vậy?

– Vì tụi mình là bạn bè, nên tụi tao quan tâm đến mà.

Hoài Lưu gật đầu:

– Nếu mà làm gì bậy bạ, khi về quê, tao biết ăn nói thế nào với mẹ mà.

Sơn Tùng bỗng chùng giọng:

– Chính vì thế, tao mới về tìm tụi bây. Sau này, tao có sự nghiệp sẽ không quên tụi bây đâu, những thằng bạn nôi khó của tao ạ.

Nam Thành bỗng chuyển đề tài:

– Mà còn yêu Quỳnh Chi không?

Sơn Tùng lắc đầu, giọng thật buồn:

– Không. Chấm hết từ ngày đó.

– Tao không tin. Tụi mà yêu nhau sâu đậm và nồng nàn thế nào, chỉ vì vậy mà cắt đứt dễ dàng vậy sao?

Rồi anh nâng ly, khẽ khàng:

– Cạn ly rồi hẵng nói.

Sơn Tùng dốc ngược ly bia rồi đặt lên bàn, chua chát:

– Yêu nhau càng đậm thì hận càng sâu.

Hoài Lưu tỏ vẻ áy náy.

– Tao thấy Chi cũng buồn lắm, mặt nhợt nhạt và hốc hác, tội nghiệp quá.

– Mà thấy, còn tao thì không à? – Sơn Tùng nhướn mày.

Nam Thành lại rót đầy ly cho bạn, anh đã có dụng ý gạ cho Sơn Tùng ngà ngà, khi đó sẽ dễ dàng điều tra hơn.

Thật vậy, sau vài ly bia nữa, Sơn Tùng có vẻ cởi mở hơn, anh bộc bạch:

– Thái độ của mẹ Chi đã cho tao hiểu, tao không thể đặt chân vào nhà Chi được, thế thì vương vấn làm gì cho khổ cả hai.

– Nên mày tỏ ra lạnh nhạt với Chi?

Sơn Tùng cay đắng:

– Đúng! Cứ để Chi nghĩ sai về tao. Chi sẽ oán hận tao. Điều này sẽ giúp Chi quên tao dễ dàng hơn bằng thấy cay mắt, anh thương cho bạn.

– Nhưng mày ...

Nam Thành khẽ nháy mắt với bạn rồi chậm rãi:

– Mày vừa bảo là đôi đời, sau này mày giàu có thì sợ gì chuyện mẹ Chi chê khinh mày.

– Dù có giàu, tao cũng không xứng đáng với Chi nữa – Mày nói vậy là sao?

Nam Thành hồi hộp. Anh rót đầy ly cho bạn, và nhẹ nhàng:

– Uống đi rồi nói cho tụi tao nghe.

Sơn Tùng không chút nghi ngờ, lại cầm ly dốc ngược cho cạn sạch mới chịu để xuống.

– Nào, nói ra nghe thế nào? - Nam Thành chậm rãi, nhưng nét mặt thì lộ rõ vẻ căng thẳng.

Sơn Tùng định nói gì đó thì có điện thoại, anh vội lấy ra và đưa lên tai chiếc Nokia đời mới màu đen huyền đập vào mắt Thành.

Nghe điện thoại xong, Sơn Tùng như tỉnh hẳn ra.

– Tao phải về đây!

– Làm gì mà gấp vậy? Thong thả đã nào. Đã ăn uống gì đâu.

Sơn Tùng cười mà mắt thật buồn:

– Không được, tao không thể ở lại. Tụi bây cứ vui về nha.

Đặt cọc tiền lên bàn, Sơn Tùng chùng giọng:

– Chút nữa thanh toán giùm tao, còn bao nhiêu, coi như quà tao tặng tụi bây.

Nói xong, Sơn Tùng đứng dậy, anh đi như chạy ra ngoài cửa.

Nhìn cọc có phải đến mười triệu. Nam Thành thần thờ.

Hoài Lưu cũng thắc mắc:

– Thế này là sao hả mày?

– Mày thấy thằng Tùng thế nào?

– Nó thay đổi nhiều quá.

– Mày thấy những gì, nói tao nghe.

Hoài Lưu nhanh nhẩu liệt kê:

– Quần áo mới này, toàn hàng xịn và mắc tiền không. Xe xịn, điện thoại xịn, lại xài nước hoa nữa.

– Hết chưa?

– Tiền thì đầy một túi, chỗ này cũng không ít đâu.

– Còn gì không?

Hoài Lưu lắc đầu.

– Hết rồi! Mày thấy gì nữa?

Biết tính Hoài Lưu vốn vô tâm, nên Nam Thành chậm rãi:

– Tao thấy nó có vẻ rất buồn, nói chuyện với tụi mình, mà giọng nó nghe thế nào đó.

– Mày nói, tao mới để ý. - Hoài Lưu tán thành - Buồn và bất mãn lắm thì phải.

Rồi anh hạ giọng:

– Sao tao lo quá mày.

– Mày lo chuyện gì?

Nhìn quanh quất rồi Hoài Lưu nói như thì thầm:

– Có khi nào nó làm ăn phi pháp hay dính vào xã hội đen không mày?

Khẽ mỉm cười, Nam Thành lắc đầu:

– Không đâu. Tao tin nó không đại dột vậy. Nói để bạn an tâm và tự trấn an mình, chứ thật ra Nam Thành cũng không chắc chắn lắm. Đòi, ai mà học được chữ ngờ. Biết đâu do phần chí khi bị mẹ bạn gái nhục mạ và khinh rẻ, bạn anh dám làm liều thì sao.

Hoài Lưu có vẻ an tâm hơn:

– Mày đã nói vậy thì tao cũng đỡ lo rồi.

Chỉ tay vào bàn, Hoài Lưu lại hỏi:

– Còn chỗ này thì sao?

Nam Thành đứng dậy:

– Tính tiền rồi về chứ ăn uống gì nữa.

Thanh toán xong, số tiền còn dư lại đến hơn bảy triệu, Hoài Lưu lại hỏi ý bạn:

– Còn số tiền này?

Nam Thành dăm chiêu một lúc rồi khẽ khàng:

– Tao không cần, mày có cần thì giữ lấy.

– Tao cũng không cần.

– Vậy thì gọi về quê cho mẹ nó. Mà thôi, tháng sau về thăm nhà, cầm về luôn.

– Sao không gọi bưu điện cho nhanh.

Nam Thành cau mày:

– Mày ngu quá! Mày gọi về, mẹ nó hỏi thì nói làm sao?

– Ờ nhỉ! - Hoài Lưu kêu lên.

Hoài Lưu nhm bạn về thán phục. Trong ba người, Nam Thành luôn là người

chứng chạc và già giặn nhất. Có lẽ do cuộc sống nghèo khổ và khắc nghiệt đã khiến cho bạn mình già trước tuổi.

Xin Đừng Hoài Nghi

Chương 2

Năm năm sau ...

Sơn Tùng lịch lãm và sang trọng trong bộ veston, anh đứng ngay cửa ra vào và cười với mọi người.

Hôm nay anh khai trương công ty của chính mình. Những người đến dự đều là những khách hàng thân thiết mà anh đã mất mấy năm trời để gây dựng nên.

Sơn Tùng hân hoan đón nhận những lời chúc tụng của quan khách, và những cái bắt tay thật chặt chẽ và thân mật.

Khách đến đã khá đông, cô nhân viên từ bên trong bước ra, lại bên cạnh Sơn Tùng, lễ phép:

– Thưa giám đốc, sắp đến giờ khai mạc, mời giám đốc vào ạ!

Mất vẫn dỗi ra đường, Sơn Tùng ôn tồn:

– Cô vào trong, bảo anh em phục vụ cho chu đáo. Tôi vào ngay.

Rồi mắt anh như sáng lên, reo lên mừng rỡ khi thấy Nam Thành và Hoài

Lưu đi lại phía mình:

– Sao đến trễ vậy? Tao tưởng tụi bây không đến. - Sơn Tùng trách móc.

Trao gói quà cho bạn, Nam Thành điềm đạm:

– Không đến thế nào được. Chẳng qua có chút chuyện đột xuất thôi.

Hoài Lưu nhìn quanh, trầm trồ:

– Lớn ra phết! Mà thật giỏi đó!

– Mọi chuyện để lát nữa nói. Tối nay, ba đứa thức trắng đêm mà hàn huyên.

Còn giờ, tao phải vào trong đó, không mọi người chờ.

Nam Thành gật đầu:

– Mà vào đi, tao và thằng Lưu muốn tham quan công ty mày một chút.

Sơn Tùng vỗ vai hai bạn, thân mật.

– Tự nhiên nha!

Sơn Tùng bỏ đi, Nam Thành và Hoài Lưu lững thững dạo quanh như quan sát.

Hoài Lưu thấy nét mặt bạn đắm chiêu nên ngạc nhiên:

– Mà đang nghĩ gì mà suy tư vậy?

– Tao đang thắc mắc thằng Tùng lấy đâu ra số tiền lớn như vậy để lập công ty.

Vốn vô tâm, nên Hoài Lưu cười khi:

– Nghĩ làm gì cho mệt óc, chút nữa hỏi nó là biết ngay.

– Mà tin là nó chịu nói cho mày nghe à?

– Ồ nhĩ! - Hoài Lưu chắt lưỡi - Mà kệ nó, miễn nó làm ăn đàng hoàng là tốt rồi.

Sơn Tùng lại gần tươi cười:

– Vào đây cùng ly chúc mừng tao chứ!

Nâng ly rượu trên tay, cả ba chạm ly vào nhau thật kêu.

Nam Thành từ tốn:

– Tao chúc mày mãi đáo thành công.

– Còn tao thì chúc mày và công ty của mày, ngày càng phát triển.

Sơn Tùng rạng rỡ:

– Tụi bây đúng là bạn tốt của tao.

Vừa cạn ly, Sơn Tùng vội nói:

– Tao lu bu quá, mong tụi bây thông cảm nha.

– Mày cứ lo làm chuyện của mày đi, không phải lo đến hai đứa tao nữa.

– Vậy tao đi nha!

Sơn Tùng bung ly rượu đến chỗ khác. Đây chính là lúc anh củng cố lại mối quan hệ với các khách hàng.

– Xin chúc mừng cậu!

Sơn Tùng vội quay lại, anh kêu lên vẻ hân hoan:

– Ông Phú! Thật hân hạnh cho tôi quá!

Nói xong, anh nhìn vào cô gái đứng bên ông Phú và nhẹ nhàng:

– Cô gái này là ai vậy ông?

Ông Phú tươi cười:

– Con gái tôi, đang học đại học.

Sơn Tùng lịch sự:

– Chào cô! Tôi là Sơn Tùng. Hân hạnh được biết cô.

– Chào anh! Em là Hà My, anh cứ gọi bằng My được rồi. - Hà My bẽn lẽn đáp nhẹ.

– Nếu My cho phép thì tốt quá. - Sơn Tùng chìa tay ra trước.

Hà My có vẻ e lệ, cô nhìn sang ba mình rồi nhẹ nhàng bắt tay Sơn Tùng.

Anh cảm nhận bàn tay Hà My rất mềm và mát rượi.

– My dùng với anh một ly rượu chứ? – Sơn Tùng đề nghị.

Hà My cũng xao xuyến trước nét mặt điển trai và phong độ của anh. Cô khẽ chớp mắt:

– Đề chúc mừng anh Tùng, My chỉ uống một ly thôi đây.

Men rượu làm cho hai má Hà My ửng hồng, càng làm cô thêm xinh đẹp. Nét

bến lên và then thùng của cô khiến cho Sơn Tùng ngây ngất. Anh nhìn cô không chớp mắt, không che giấu sự ngưỡng mộ và si mê. Hà My cũng bối rối, cô cúi đầu chớp mắt như để tránh né ánh mắt nồng nàn và cháy bỏng của anh.

Vẻ lịch lãm, phong độ, thái độ khoan thai, đỉnh đạc và ngoại hình của Sơn Tùng dường như đã khiến cho trái tim của cô bỗng rộn lên một tình cảm lạ.

Ông Phú vô tình không để ý đến thái độ của con gái, ông hỏi thăm Sơn Tùng vài câu xã giao rồi từ biệt.

Đi theo sau ba, Hà My khẽ quay lại, cô liếc nhìn Sơn Tùng và nở một nụ cười khi thấy anh đang nhìn theo cô. Sơn Tùng gật đầu đáp lại bằng một nụ cười thật quyến rũ và một ánh mắt thật đa tình.

Tiệc vui mấy rồi cũng tàn. Quan khách lục tục ra về. Sơn Tùng ra tận cửa, anh bắt tay tiễn từng người khách với một nụ cười rạng rỡ trên môi.

Nam Thành đến bên bạn:

– Tụi tao cũng về đây.

– Không được! - Sơn Tùng giữ lại - Nhất định tụi bây phải say với tao đêm nay.

Hoài Lưu lắc đầu:

– Mà cần phải tỉnh táo để ngày mai làm việc. Đừng quên mà đã làm một giám đốc.

Sơn Tùng bỗng nhăn mặt:

– Ngày mai để mai tính! Đã lâu không gặp lại, tao có nhiều chuyện muốn nói với bây lắm.

Hoài Lưu nhìn sang Nam Thành. Bao giờ cũng thế, anh luôn nhường quyết định cho bạn.

Nam Thành gật đầu sau một lúc suy nghĩ:

– Mà đã nói vậy thì tụi tao ở lại.

– Vậy mới là bạn bè tốt chứ. Chờ tao một chút!

Sơn Tùng quay vào định bước đi thì Hoài Lưu đã hỏi ngay:

– Mà đi đâu nữa?

– Tao vào dặn dò nhân viên vài điều rồi ra ngay.

Ngoài cửa có một người đi vào, nét mặt Sơn Tùng bỗng tối sầm lại, vẻ khó chịu và bức dọc khi nhận ra đó là ông Thường.

Thấy bạn đổi thái độ, Nam Thành và Hoài Lưu cùng thắc mắc. Họ như chăm chú người khách mới vào. Ông ta khoảng ngoài năm mươi, ăn mặc thật chải chuốt. Bộ quần áo chim cò trên người thật tương phản với tuổi tác của ông. Mái tóc được chăm sóc bóng mượt, mùi nước hoa nồng nặc, và những thứ trang sức trên người ông ta như để nói lên là ông ta rất giàu.

– Anh đến đây làm gì? - Sơn Tùng lạnh nhạt.

Ông Thường như không quan tâm thái độ đó, ông cười thật tươi, nhưng lời nói thì đầy ý trách móc.

– Chú em tẻ thật, khai trương công ty sao không cho anh hay, để anh đến dự và có quà cho chú em.

– Thì anh cũng đã đến rồi đó.

Ông Thường đưa mắt nhìn chung quanh khắp một lượt, gật gù:

– Khang trang, bề thế lắm. Hèn gì mà chú em không muốn cho anh hay.

– Có gì thì anh nói đi, tôi rất bận.

– Anh có chút chuyện muốn trao đổi với chú em. Không từ chối chứ?

– Thôi được, anh vào đây.

Sơn Tùng cau mày, anh lui ra sau tránh cái quàng vai thân mật của ông Thường.

Nhìn hai bạn, Sơn Tùng ần cần:

– Tao có chút việc, sẽ ra ngay, tụi bây chờ tao một chút.

Nam Thành từ tốn:

– Nếu mày bận thì thôi. Khi khác gặp nhau cũng được mà.

Sơn Tùng vội lắc đầu, khẩn khoản:

– Đừng! Coi như tụi bây nể tao một chút, được không?

– Mày vào đi, tao chờ.

– Tụi bây hứa đấy nhá.

Nam Thành gật đầu.

Sơn Tùng quay sang ông Thường, lạnh lùng:

– Mời anh!

Sơn Tùng đưa khách vào phòng làm việc, anh nói nhanh:

– Tôi không có thời giờ. Ông muốn gì, nói đi.

– Chú em gấp gấp đến thế sao?

– Tôi có hẹn, ông cũng nghe rồi đó.

Ông Thường cười cười:

– Nếu vậy tôi không làm phiền chú em nữa. Nhưng ngày mai, anh cần gặp chú em. Ý chú em thế nào.

– Ở đâu?

– Chú em biết rồi, đừng hỏi kiểu này với anh.

– Được. Sau giờ làm việc, tôi sẽ đến.

– Vậy có phải dễ thương không. Anh rất thích tính tình của chú em.

Ông Thường cười cợt nhả và đưa tay lên tính vuốt má Sơn Tùng, nhưng anh đã lùi lại, mắt quắc lên:

– Đây là công ty của tôi, không phải nhà của ông.

Bị bắt bẻ, ông Thường có vẻ ngạc nhiên, ông chưng hửng một lúc rồi gằn giọng:

– Khá lắm!

Mở rộng cửa, Sơn Tùng điềm đạm:

– Chào anh!

– Đừng quên ngày mai anh chờ đó.

Ôn Thường lịch sự chào Nam Thanh và Hoài Lưu, rồi dĩnh đặc bước lên chiếc Mercedes bóng lộn.

– Tụi mình đi thôi. - Sơn Tùng vỗ vai các bạn.

– Ông ta là ai vậy mày?

– À ... à ... một người quen, cũng như khách hàng vậy mà.

Hoài Lưu chợt nhận xét:

– Mày có vẻ không thích ông ta.

Sơn Tùng gật đầu.

– Nhưng ông ta có vẻ thích mày lắm. - Nam Thành dò hỏi.

Sơn Tùng thần nhiên:

– Đó là quyền của ông. Trong xã giao, mình đâu có quyền cấm cản.

Và Sơn Tùng khéo léo lái câu chuyện sang hướng khác:

– Giờ đi đâu? Ra nhà hàng hay lên phòng tao?

– Sao cũng được.

– Vậy lên phòng tao nha. Sẵn còn vài bàn, tao bảo nhân viên mang lên.

Phòng Sơn Tùng ở lầu ba của công ty, rộng rãi và được bài trí rất đẹp, toàn những vật dụng sang trọng và đắt tiền.

Cầm chai rượu trên tay, Sơn Tùng hát hăm:

– Dừng thứ này được không?

– Sao cũng được ... - Hoài Lưu dễ dãi.

Cả ba người bạn ngồi quây quần bên nhau. Nam Thanh sau khi cạn ly, anh trầm tư rồi hỏi khế:

– Mấy năm qua, mày sống thế nào hả Tùng.

– Tao vẫn sống khỏe và như tụi bây đã thấy.

Nam Thành khế nhãn mặt, trán cau lại:

– Tụi tao muốn biết rõ hơn, mày không ngại chứ?

– Chuyện này hãy thông cảm cho tao, tao chưa thể nói ra được.

– Vậy mày không còn coi tụi tao là bạn nữa sao?

Sơn Tùng trầm giọng:

– Trong suy nghĩ của tao, lúc nào tao cũng nhớ đến hai thằng mày. Tụi mày là những người bạn tốt nhất của tao.

Đã nói ra được như vậy, tại sao mày còn muốn giấu tụi tao?

Sơn Tùng nhăn nhó, anh định nói điều gì nhưng Nam Thành đã tay ra dấu cản lại và tiếp tục:

– Là bạn thân, tụi tao mới quan tâm như vậy.

Sơn Tùng gật đầu:

– Tao biết tụi bây chỉ vì lo cho tao. Nhưng yên trí đi, thằng Tùng này không

làm gì đại dột và bậy bạ đâu.

Hoài Lưu khẽ lên tiếng hỏi Nam Thành:

– Nếu nó cảm thấy không nói ra được thì mày đừng khó khăn nữa. Mỗi người đều đã lớn, ai cũng có suy nghĩ và ý thức về việc làm của chính mình. Nam Thành thoáng ngạc nhiên khi nghe Hoài Lưu nói vậy. Và anh chợt hiểu.

Thời gian trôi nhanh quá, bọn họ cũng đã xấp xỉ ba mươi, không còn là những thanh niên hiếu thắng và bông bột nữa.

Nghĩ vậy, nên anh gật đầu:

– Mày đã nói vậy thì thôi. Tao không hỏi nữa.

Sơn Tùng dè dặt:

– Mày giận tao đấy à?

– Sao phải giận? - Nam Thành cười nhẹ - Thăng Lưu nói đúng! Tụi mình đều lớn cả rồi.

Hoài Lưu nâng ly:

– Cạn ly! Rồi nói chuyện khác đi.

Sơn Tùng là người cạn ly đầu tiên, anh đặt ly xuống bàn, ân cần gấp thức ăn cho các bạn và hỏi thăm:

– Cuộc sống tụi bây thế nào, có khá hơn không?

Bỏ miếng thịt gà vào miệng, Hoài Lưu ngồm ngoàm đáp:

– Tao thì vẫn giậm chân tại chỗ, chỉ có thằng Thành được lên làm tổ trưởng thay cho cha Hạnh.

– Vậy là tụi bây vẫn làm chỗ cũ à?

Nam Thành gật đầu không đáp.

– Thế còn lương bổng ra sao? Đã tăng chưa hay vẫn vũ như cũ ?

Hoài Lưu nhanh nhẩu:

– Có chứ. Nói chung là cũng dễ thở hơn.

Sơn Tùng chợt trầm giọng:

– Tao có một đề nghị này, tụi bây nghe thử có được không?

Hoài Lưu nhăn mặt, làu bàu:

– Nói gì thì nói đi, mày bày đặt khách sáo làm gì.

Sơn Tùng chưa kịp nói thì Nam Thành đã chậm rãi:

– Mày định kêu tụi tao về làm với mày?

Sơn Tùng gật đầu:

– Phải. Ý tụi bây thế nào?

– Nhưng tụi tao sẽ làm gì?

Vỗ vai bạn, Sơn Tùng thân mật:

– Tất nhiên tao phải sắp xếp cho tụi bây, một một chỗ ngon lành rồi.

Hoài Lưu có vẻ háo hức lắm nên hỏi ngay:

– Cụ thể là gì?

– Tao cần một trưởng phòng kinh doanh và một về kỹ thuật.

– Thăng Thành đã tốt nghiệp như vậy thì làm được, còn tao, mày biết rồi đó.

– Hoài Lưu thờ dài – Chỉ hết lớp mười hai, biết gì mà làm.

– Sao lại không? Mày cũng đã có nhiều năm kinh nghiệm trong lãnh vực máy vi tính rồi, lo gì?

– Kinh nghiệm thì tao có thừa, nhưng tao sợ

– Không có gì phải sợ. Công ty này của tao, mọi quyết định là do tao.

Thấy Nam Thành vẫn lặng yên, Sơn Tùng quay sang hỏi nhỏ:

– Mày không có hứng thú sao?

– Tao cũng nghĩ như thằng Lưu, sợ không đủ khả năng để đảm đương công việc.

– Nói vậy là mày từ chối?

Nam Thành nhẹ nhàng:

– Mày phải cho tao thời gian đã chứ, đột xuất thế này sao tao kịp tính toán.

Mặt Sơn Tùng thoáng buồn, anh gật đầu, giọng chùng xuống:

– Tùy tụi mày, tao không ép buộc.

Vừa rót rượu vào ly, Sơn Tùng vừa nói:

– Khi tao có ý định mở công ty, tao đã nghĩ đến chuyện kéo hai thằng bây về làm với tao, anh em sướng khổ có nhau.

Giọng Sơn Tùng rất chân thật, anh nói bằng cả tấm lòng của mình, làm cho Nam Thành và Hoài Lưu cảm động nhìn bạn.

Sơn Tùng vẫn đều đều như kẻ lè:

– Bao năm vừa qua, tao làm gì, cũng chỉ một mục đích là thoát khỏi cảnh làm thuê. Phải giàu thì mới được nể trọng.

– Và mày đã toại nguyện.

– Phải. Tao đã được như ngày nay, tao cũng muốn tụi bây như tao. Ba thằng mình, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Vậy mà tụi bây từ chối, tao buồn lắm.

Hoài Lưu nhìn bạn có vẻ áy náy lắm.

Nam Thành đặt tay lên vai Sơn Tùng, giọng cảm động:

– Lòng tốt của mày, tao và thằng Lưu đã biết. Tụi tao ...

Sơn Tùng nhẹ nhàng gỡ tay bạn ra, anh trầm giọng:

– Mày không cần nói nữa. Tao hiểu rồi. Mày vẫn chưa tin tao phải không?

Bị Sơn Tùng nói rõ ý nghĩ của mình, Nam Thành hơi ngáp ngừng có vẻ bối rối. Hoài Lưu khéo léo chen vào:

– Chuyện này để bàn sau, lâu ngày gặp lại, cứ vui vẻ đi!

Không khí như lắng xuống, sự ngưng ngừng xuất hiện ở Nam Thành và Sơn Tùng.

Hoài Lưu lại lên tiếng:

– Vậy mày có gặp lại Quỳnh Chi không?

Sơn Tùng trầm giọng:

– Không. Giữa tao và Chi đã chấm dứt. Chi đã lấy chồng, tao không muốn gặp lại làm gì cho vướng bận.

– Mà không còn yêu Chi?

– Phải. Khi không đến được với nhau, cách hay nhất là cắt đứt để khỏi khổ cho nhau. Giọng Sơn Tùng bỗng lạnh đanh và khô khốc.

Nam Thành ngạc nhiên nhìn Sơn Tùng, anh biết bạn mình nói thật. Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Sơn Tùng, anh chợt thấy sợ và cảm nhận ra một điều. Đó là Sơn Tùng đã thay đổi rất nhiều. Bạn anh không còn là thằng Tùng của năm năm về trước nữa.

Hoài Lưu vẫn vô tư, gật đầu đồng ý:

– Mà dứt khoát thế là hay lắm.

Nam Thành nhìn bạn khẽ khàng:

– Mà đã về quê chưa?

– Rồi. Tháng trước tao có về thăm nhà, thấy mẹ tao vẫn khỏe, tao mừng lắm. Rồi cả ba bỗng quay về với kỷ niệm, về những tháng ngày họ còn thơ ấu và hồn nhiên nơi quê nhà.

Chai rượu đã cạn, đồng hồ cũng chỉ vào con số hai.

Hoài Lưu đã lặn ra mà ngủ từ bao giờ, Nam Thành cũng kêu mệt và đòi đi ngủ.

Sơn Tùng gật đầu, anh lẳng lặng dọn dẹp, lúc quay vào thì cả hai đã ngủ say. Trở ra phòng khách, Sơn Tùng châm điều thuốc và rót cho mình một ly rượu.

Sơn Tùng đang nghĩ về ngày mai. Anh biết cuộc sống mới của anh sẽ không phẳng lặng nữa.

Thương trường là chiến trường", Sơn Tùng vẫn biết vậy và anh sẵn sàng đương đầu cùng với những thử thách.

Điều mà Sơn Tùng buồn nhất chính là sự từ chối của hai người bạn mà anh luôn coi như anh em.

Sự từ chối của Nam Thanh đã làm cho Sơn Tùng hụt hẫng, và chưa bao giờ anh cảm thấy cô đơn như lúc này.

Sơn Tùng ngừng xe trước ngôi biệt thự sang trọng của ông Thường. Anh đẩy cửa bước vào. Những người làm cho ông Thường gặp anh đều cúi chào rất lễ phép.

Họ đâu còn xa lạ gì anh, vì Sơn Tùng đã ở đây suốt năm năm. Có thể nói sau ông Thường thì đến anh.

Vừa bước vào nhà, Sơn Tùng đã thấy chị bếp tươi cười:

– Cậu Tùng mới về à?

– Ông Thường đâu chị Son?

– Dạ, ông chủ đang chờ cậu trên phòng.

– Chị lên báo với ông, có tôi đến.
 Chị Sơn thoáng ngạc nhiên và thắc mắc:
 – Sao cậu không lên đó luôn?
 – Thôi được, để tôi lên.
 Sơn Tùng đi được vài bước anh chợt nhớ ra và quay lại:
 – Chị Sơn! Tôi dặn điều này!
 – Dạ, có gì không cậu?
 – Tôi không còn ở đây nữa. Lần sau, chị đừng nói là tôi về, mà phải nói là tôi mới đến. Chị nhớ chưa?
 Không chờ cho chị Sơn trả lời, Sơn Tùng bước nhanh lên lầu một và thẳng lên lầu hai, vì anh thừa biết ông Thường đang đợi anh ở đâu.
 Đứng trước căn phòng đóng cửa, Sơn Tùng đưa tay gõ vào như báo hiệu:
 – Ai đó? - Tiếng ông Thường vọng ra.
 Sơn Tùng trầm giọng:
 – Là tôi đây.
 – Tùng hả? Vào đi cưng!
 Tiếng ông Thường nghe thật nhõa làm Sơn Tùng cau mặt.
 Đẩy cửa phòng, anh không bước vào mà đứng ngoài nói vọng vào:
 – Tôi chờ ngoài này, ông muốn nói gì thì ra đây.
 Nói xong, anh quay lưng ra ngoài phòng khách ngồi chờ.
 Vài phút sau, ông Thường ra đến. Nhìn ông ta, Sơn Tùng cau mày:
 – Tôi không có thời gian, ông nói mau lên đi!
 Ngồi vào ghế, ông Thường cười nhẹ, giọng như bốn cột pha chút châm biếm:
 – Anh quên lúc này cưng là giám đốc rồi, đâu còn rảnh như trước.
 Sơn Tùng lạnh lùng:
 – Có gì ông nói ngay đi!
 – Cưng định bỏ anh thật sao?
 – Tôi đã nói với ông rất rõ ràng, giữa chúng ta không còn gì liên hệ cả. Từ nay, đừng ai nấy đi.
 Ông Thường nhìn Sơn Tùng, cái nhìn thật lạ bằng ánh mắt chỉ để cho hai người yêu nhau, nhẹ nhàng và sâu lắng.
 – Cưng đã suy nghĩ chưa?
 – Ông đừng hỏi tôi câu này, được không? Tôi không muốn nói lại nhiều lần.
 – Cưng tự cho mình đã đủ lông đủ cánh để bay nhảy mà không cần anh sao?
 Sơn Tùng gật đầu, bình thản:
 – Tôi không làm việc gì mà không nắm chắc phần thắng.
 – Kể cả với anh sao cưng?
 – Chuyện này tùy ông.
 Ông Thường cười mơn trớn:

– Cung gọi anh bằng ông, nghe xa lạ vậy. Chẳng lẽ cung đã quên ...
 Sơn Tùng quắc mắt, cắt ngang:
 – Tôi đến đây không phải để nghe những chuyện này.
 Thái độ của Sơn Tùng làm ông Thường im bật. Ông ta có vẻ quê và sượng.
 Rồi ông bỗng giận dữ, gằn giọng:
 – Hay lắm! Cung dám la cả với anh à?
 Không thèm để ý, Sơn Tùng đứng dậy, anh bình thản:
 – Nếu không có gì thì tôi về đây.
 – Khoan đã! Cung không thể ra về dễ dàng vậy đâu!
 – Ông định làm gì tôi?
 – Bao lâu nay, cung lừa gạt anh, để ngày hôm nay cung trở mặt với anh à.
 Ngồi xuống ghế, Sơn Tùng khoanh tay, cao giọng:
 – Tôi lừa gì ở ông?
 – Khi cung đến với anh, cung có những gì? Còn bây giờ, những thứ mà
 cung đang có, nó ở đâu ra?
 Sơn Tùng nhếch mép, cay đắng:
 – Ông định kể với tôi đây à?
 – Anh không kể mà chỉ nhắc cho cung nhớ, tất cả những thứ đó là ở anh, của
 anh mà ra.
 – Vậy là ông đã quên những gì ta thỏa thuận ban đầu sao? Thuận mua vừa
 bán. Ông nói vậy là lật lọng rồi.
 Rút một điều thuốc ngậm lên môi, Sơn Tùng không thấy ông ta nói năng gì,
 nên anh lại chậm rãi và chua chát:
 – Khi tôi ra khỏi đây, nhưng gì ông mua cho tôi tôi đều để lại, từ chiếc xe
 đến cái điện thoại. Tôi chỉ ra đi với con người của tôi khi tôi đến đây.
 – Còn những thứ tôi đang có là một sự đổi chác. Tôi phải đánh đổi cả năm
 năm bên ông, không dám tiêu xài một đồng bạc nào mà ông trả cho tôi hàng
 tháng. Tất cả là của tôi chứ không phải của ông, ông hiểu chưa?
 Ông Thường nhẹ giọng:
 – Mọi chuyện vẫn tốt đẹp, tại sao cung lại bỏ đi?
 Sơn Tùng nhếch mép giọng khinh bạc:
 – Tôi không thể tiếp tục nữa. Nguyên vọng và mục đích của tôi đã thành
 công. Tôi không thể bán mình mãi được.
 – Nếu cung đồng ý chúng ta vẫn vui vẻ bên nhau, anh sẽ giúp đỡ cung. Còn
 đây là món quà anh tặng cho cung.
 Ông Thường đặt lên bàn một chiếc chìa khóa xe và cao giọng:
 – Chiếc Toyota ngoài sân sẽ là của cung nếu cung đồng ý.
 Sơn Tùng lắc đầu:
 – Cảm ơn ông. Tôi không cần đâu. Sau này, ông đừng tìm tôi nữa.
 Dụi điều thuốc vào gạt tàn, Sơn Tùng hạ giọng:

– Tôi cũng đã gần ba mươi, không còn trẻ trung gì nữa.

– Nhưng cung vẫn rất hấp dẫn với anh.

Sơn Tùng thấy gai cả người anh nói rất thật:

– Tôi đang ghê sợ chính mình. Ông hãy quên tôi đi, tôi không thể sống thế này mãi được. Chào ông!

Mặt ông Thường sầm lại, giọng hầm hừ:

– Rượu mời cung không uống, lại muốn uống rượu phạt. Cung đừng trách anh vô tình.

Sơn Tùng cũng không vừa, anh long mắt:

– Ông định giở trò gì với tôi?

Cung lập được công ty, nhưng liệu cung có đủ sức giữ nó không?

– Tôi cảnh cáo ông, nếu ông làm bất cứ điều gì với tôi, tôi sẽ không tha thứ cho ông đâu.

Ông Thường cười lên sảng sặc và ngửa mặt:

– Chưa có ai dám hù dọa anh, chỉ có cung là người đầu tiên.

Sơn Tùng cười nhạt:

– Ông đánh giá tôi thấp quá đấy. "Chơi dao cũng có ngày đứt tay", nên tôi đã chuẩn bị sẵn rồi.

Vứt xuống bàn một phong bì, Sơn Tùng gằn giọng:

– Ông coi đi!

Ông Thường đưa tay nhặt lên và mở ra. Vừa nhìn thấy bên trong, ông tái mặt ngược nhìn Sơn Tùng.

Sơn Tùng chậm rãi và ôn tồn:

– Với những tấm hình này, tôi có thể tổng tiền ông vài trăm triệu dễ như bỡn.

Nhưng tôi thông cảm cho ông và nghĩ tình ông đã tốt với tôi, nên tôi chỉ giữ lại để phòng thân.

– Cung ... dám làm vậy à?

– Sao lại không? Tôi đã biết trước sẽ có ngày này mà.

– Khốn nạn ...

– Đây chỉ là dạo đầu. Tôi còn nhiều cảnh khác hấp dẫn hơn, có cả phim nữa. Tất cả đều nhờ vào cái điện thoại mà ông cho tôi đấy.

Ông Thường như chết lặng trên ghế, mồ hôi ướt đầy trên trán, gương mặt tái nhợt vì giận dữ và lo lắng.

Sơn Tùng vẫn điềm nhiên:

– Nếu tôi tung tất cả những thứ đó lên mạng, ông nghĩ sao? Tôi e là cái danh tiếng Lý Khắc Thường của ông sẽ tan theo mây khói.

Ông Thường nhìn trừng trừng vào Sơn Tùng, một lúc lâu sau ông mới lắp bắp:

– Cậu muốn gì?

Khẽ nhún vai, Sơn Tùng lắc đầu:

– Rất đơn giản. Giữa tôi và ông không còn gì ràng buộc. Tôi sẽ giữ kín danh dự và uy tín cho ông. Ngược lại, ông cũng biết mình phải làm gì rồi chứ. Nhìn gương mặt thảm hại của ông Thường, Sơn Tùng đến bên ông, vỗ nhẹ vào vai:

– Tạm biệt ông! Tôi về đây.

Sơn Tùng bỏ đi, sau lưng anh vang lên những âm thanh loảng xoảng. Biết ông ta đang đập phá đồ đạc để xả cơn giận, Sơn Tùng chỉ mỉm cười một mình rồi thản nhiên xuống lầu.

Chị Sơn chờ Sơn Tùng ngay cầu thang, nét mặt lo lắng:

– Có chuyện gì vậy cậu Tùng?

– Kệ ông! Chút nữa chị lên dọn dẹp là xong. Tôi về đây.

Rời ngôi biệt thự, Sơn Tùng ghé vào một quán nước, kêu một ly cà phê đá, Sơn Tùng châm thuốc, nét mặt sáng khoái và tự tin. Đã gạt được ông Thường ra khỏi cuộc sống của mình, Sơn Tùng cảm thấy thoải mái lắm. Anh sẽ bắt đầu từ đây. Anh sẽ sống bằng chính mình.

Sơn Tùng nghĩ đến một cuộc sống sau này, anh sẽ lập gia đình và sống theo bản năng của một thằng đàn ông đúng nghĩa.

Nhớ lại năm năm đã qua, Sơn Tùng không ân hận hay nuôi tiếc. Chuyện anh làm, không một ai hay biết, tất cả đều là bí mật. Nở một nụ cười trên môi, nụ cười đó mang một sự thỏa mãn nhưng vẫn có chút gì cay đắng.

Sơn Tùng ghé vào một siêu thị, anh muốn mua những thứ mà mẹ anh ưa thích để mang về quê.

Đang loay hoay chọn lựa, Sơn Tùng chợt nhìn thấy Hà My đang đứng gần đó. Cô không thấy anh Sơn Tùng bỏ tất cả lại đó, anh đến bên cô và tươi cười:

– Chào My! Đang kiếm gì vậy?

Hà My nhìn lên, giọng cô như reo lên:

– Anh Tùng! Anh đi đâu mà vào đây?

Không hiểu sao, Sơn Tùng lại nói dối cô một cách tự nhiên như thật.

– Anh chỉ đi dạo thôi, không có ý định mua gì cả. Còn My?

– Em mua mấy thứ vặt vãnh của con gái đó mà.

– Thế My đã tìm được chưa, để anh tìm phụ cho mau.

Hà My tươi cười:

– Đủ rồi anh ạ.

Sơn Tùng theo cô ra quầy thu ngân, anh nhanh nhẹn móc tiền ra thanh toán cho cô rồi nhẹ giọng:

– My có rảnh không?

– Có gì không anh?

– Anh muốn mời My đi uống nước. My nhận lời chứ?

Hà My ngược lên, Sơn Tùng đang nhìn cô, ánh mắt của anh làm cô không nổi từ chối:

– Dạ được, nhưng đừng lâu quá.

– Được My nhận lời, anh rất vui. Mình đi nha em.

Hà My bỗng ngần ngại:

– Nhưng em đi bằng xe máy.

Sơn Tùng cười thật tươi:

– Có sao đâu ... à, anh hiểu rồi, anh cũng đi xe máy.

Hà My có vẻ ngạc nhiên, nhưng cô không hỏi gì mà lẳng lặng sánh vai cùng Sơn Tùng ra cửa.

Sơn Tùng đưa cô tới một quán cà phê sang trọng. Sau khi đã ngồi vào ghế, Sơn Tùng nhẹ giọng:

– My dùng gì?

Giọng nói của anh thật ấm và truyền cảm khiến cho Hà My bồi hồi và xao xuyến.

Khẽ chớp mắt, Hà My đáp thật nhỏ:

– Anh cho em ly sữa chanh.

Sơn Tùng vẫy người phục vụ lại gần, đồng dục:

– Một Whisky, một sữa chanh.

Sơn Tùng đỡ lấy ly sữa, anh ân cần vắt chanh rồi khuấy đều lên, sau đó mới trao cho Hà My.

– My dùng xem vừa chưa?

Những cử chỉ của anh làm cho một cô gái như Hà My không thể tránh khỏi những rung động trong lòng.

Do vậy, cô bồi hồi và e thẹn, hai má đỏ ửng và lí nhí:

– Cảm ơn anh.

Tất cả đều không qua được mắt Sơn Tùng, anh tin chắc Hà My đang dành cho mình ít nhiều thiện cảm.

Nhấp một hớp rượu, Sơn Tùng ôn tồn:

– Bác trai có bảo My đang học đại học?

– Dạ, năm nay là năm cuối của My.

– My học ngành nào?

Hà My có vẻ bạo dạn hơn, cô nhìn anh và cười tươi:

– My học ngành Quản trị kinh doanh.

Nheo mắt, Sơn Tùng gật gù:

– My có ý định nối nghiệp ba mình sao?

– Dạ, kinh doanh là đam mê của My từ hồi bé đó, anh Tùng.

– Vậy à! Sơn Tùng tỏ ra thích thú.

Hà My gật đầu, hồn nhiên khoe:

– Từ hồi còn đi học cấp III, My đã biết kinh doanh rồi đấy.

Chống hai tay lên bàn, Sơn Tùng hơi chồm về phía trước, giọng háo hức:

– My đã làm gì, kể cho anh nghe được không?

Hà My lắc đầu:

– Chỉ là những chuyện trẻ con thôi mà, có gì đáng kể đâu anh.

– Nhưng anh rất thích nghe, My kể đi.

Sơn Tùng nần nì.

Đôi mắt anh nhìn cô tha thiết quá, khiến Hà My xiêu lòng:

– Anh biết My làm gì không? Nhưng My kể xong, anh đừng cười nha.

– Sao anh lại cười chứ.

– Những ngày lễ tết, My mang những mặt hàng thủ công, hoa tươi và thiệp chẳng hạn, vào lớp bán cho bạn bè. Vui lắm anh à!

– My tự làm lấy à?

– Không, My ra cửa hàng mua lại, chọn những mặt hàng độc đáo, ấn tượng rồi đem bán lấy lời. Giờ nghĩ lại, My thấy trẻ con quá.

Sơn Tùng nghiêm giọng:

– Sao lại gọi là trẻ con. Có thể coi đó là những bài học đầu đời của My chứ.

Phải có nhỏ, mới có những cái lớn hơn sau này được.

– Anh nói hết như ba My vậy.

Sơn Tùng mỉm cười:

– Bác trai cũng bảo vậy à?

– Dạ. Ba My thì tán thành, thậm chí còn khuyến khích nữa, nhưng mẹ My thì ngược lại cứ cản nhằn suốt.

– Tại sao vậy My?

Hà My mỉm cười:

– Mẹ My bảo học hành không chịu lo. Làm thế, thiên hạ tưởng đâu gia đình bỏ bê My, để My phải thiếu thốn hay sao?

– Thế còn My? My nghĩ gì?

– My không sợ vì đã có ba My đỡ sau lưng mà. Anh Tùng có biết cảm giác của My sau mỗi lần bán hàng thế nào không?

– Anh không biết, My nói anh nghe đi.

Hà My hồ hởi:

– Mỗi lần bán hết hàng, cầm số tiền lời nhỏ nhoi trong tay, My có một cảm giác lâng lâng lạ lẫm.

– Và lúc đó My nghĩ gì?

– Không thể nói được, chỉ biết là rất thích thú.

– Thế có bao giờ My bị lỗ chưa?

– Có chứ anh.

– Những lúc đó, My thấy sao?

Hà My chớp mắt:

– Buồn không tả xiết. Nhưng cũng từ đó, My mới hiểu muốn làm ăn phải có

những hiểu biết và nhạy bén với thị hiếu khách hàng.

Sơn Tùng thoáng sửng sốt, anh không ngờ một cô gái xinh đẹp và có vẻ yếu đuối như Hà My lại có những nhận xét và suy nghĩ xác đáng như vậy.

Hà My vẫn say sưa:

– Từ đó, My rất thích theo ba đến công ty. Lâu ngày, My thấy đam mê và quyết tâm theo đuổi nó.

Sơn Tùng lặng thinh nghe cô nói. Đúng ra là anh đang ngắm cô. Một gương mặt trái xoan thật đẹp chiếc mũi dọc dừa, mắt bồ câu, môi trái tim, và nhất là nét hồn nhiên, thơ ngây nơi cô thật thu hút mọi người.

Hà My bỗng ngừng nói, cô thấy Sơn Tùng đang nhìn mình chăm chú. Cô ngạc nhiên lắm.

– Anh Tùng! Sao anh không nói mà nhìn My hoài vậy?

Sơn Tùng mỉm cười, ảm áp:

– Vì My đẹp lắm. Anh thích nhìn My những lúc thế này. Hồn nhiên, ngây thơ.

Hà My đỏ mặt trước những lời của Sơn Tùng, cô đan các ngón tay vào nhau thẹn thùng:

– My mà đẹp gì hả anh?

– Anh nói thật đấy, My đẹp lắm!

Sơn Tùng đưa tay về trước, anh khẽ nắm tay cô.

Hà My vẫn yên lặng, cô khẽ cắn môi để che giấu sự thẹn thùng.

Một lúc sau, cô rút tay về, nhẹ nhàng:

– Đến giờ My phải về rồi.

– Anh đưa My về, My không ngại chứ?

– Có gì mà ngại, My chỉ sợ anh Tùng bận rộn với công việc thôi.

– Anh đang rảnh, mà có bận gì, anh cũng gác lại, để đưa My về.

Sơn Tùng đưa cô về đến nhà. Hà My nhìn anh:

– Anh Tùng vào nhà chơi.

– Không cần đâu, My vào đi, anh về đây.

– Dạ, cảm ơn anh Tùng nhiều lắm.

– Đừng khách sáo, hẹn gặp lại My!

Tuy đã nói lời tạm biệt, nhưng Sơn Tùng vẫn chờ cho Hà My vào nhà, anh mới lái xe đi.

Về đến công ty, Sơn Tùng ngạc nhiên:

– Xe của ai vậy Tính?

Người bảo vệ vội vã trao cho anh chùm chìa khóa, đáp vội:

– Dạ, có một người đàn ông lái đến và nói là của anh ạ.

– Ông ta có nói tên gì không?

– Dạ không, nhưng có gởi cho anh một lá thư ạ.

Cầm lá thư, Sơn Tùng cau mày khi nhận ra nét chữ của ông Thường.

Không buồn mở ra xem, Sơn Tùng nhét lá thư vào túi áo, cầm chìa khóa và mở cửa xe ngồi vào.

Lái xe ra khỏi công ty, Sơn Tùng đến thẳng ngôi biệt thự của ông Thường.

Ngồi trong xe, Sơn Tùng nhấn kèn inh ỏi.

Người làm vườn nhận ra anh, vội vàng chạy ra mở cửa.

Dừng xe ngay giữa sân, Sơn Tùng bước xuống, anh đóng mạnh cửa xe một cái "rầm", và xẵng giọng:

– Ông Thường đâu?

– Dạ, ông chủ trên lầu ạ.

Sơn Tùng bước thẳng lên lầu hai với dáng điệu bức dọc.

Ông Thường đang ngồi trên ghế. Vừa thấy ông, Sơn Tùng ném mạnh xâu chìa khóa xuống mặt bàn, gằn giọng:

– Tôi đã nói không nhận, ông còn mang đến làm gì?

– Kia cung! Chút quà của anh mừng cung khai trương công ty, cung nhờ từ chối sao?

– Thịnh tình của ông, tôi rất cảm ơn. Nhưng tôi không thể nhận được.

– Tại sao vậy cung?

Nhìn vào mặt ông Thường, Sơn Tùng trầm giọng:

– Ông Thường! Tôi đã nói rất rõ ràng, quan hệ giữa ông và tôi chỉ là một sự đối chác, giờ thì chấm dứt, ông đừng làm phiền tôi nữa.

Ông Thường chồm lên, níu tay Sơn Tùng van nài:

– Anh xin cung, đừng bỏ anh, cung muốn gì, anh cũng sẵn sàng.

Hất mạnh tay ông ra, Sơn Tùng điềm đạm:

– Những gì tôi muốn đều có được rồi. Tôi không cần gì cả.

– Anh xin hứa sẽ giúp đỡ và đưa công ty cung lên thành một công ty tầm cỡ. Cung thấy sao?

Sơn Tùng cười nhạt:

– Cảm ơn ông. Nhưng tự tôi cũng có thể làm được, không cần đến ông.

– Vậy cung muốn gì?

– Tôi không cần gì ở ông cả, cái tôi cần là ông hãy quên tôi đi, đừng tìm kiếm tôi nữa.

– Cung có thấy tàn nhẫn với anh không?

– Không. Năm năm qua ở bên ông, tôi đã đánh mất chính mình. Bây giờ tôi phải sống cho mình.

– Tôi không thể sống như ông mãi được. Tôi còn phải lấy vợ, lập gia đình như bao thằng đàn ông khác. Ông hiểu chưa?

Ra đến cửa, Sơn Tùng quay lại, anh quắc mắt, chỉ tay vào mặt ông Thường, gằn giọng:

– Tôi nhắc ông một lần chót, đừng quấy rầy tôi nữa. Còn nếu ông thích tôi tung hô tất cả lên mạng thì cứ đến tìm tôi. Chào ông!

Sơn Tùng đi rồi, mà ông Thường vẫn còn gục đầu đau khổ. Ông đang trách mình hay trách tạo hóa trớ trêu và bất công với ông.

Ngước đầu lên, mắt ông nhìn vào tấm chân dung của Sơn Tùng đang treo trước mặt.

Gương mặt điển trai và nụ cười của anh thật đẹp, một nỗi đam mê rạo rực lại cuộn dâng trong ông.

Ông Thường nghiêng răng. Không, ta không thể mất hẳn được. Rồi đây hẳn phải quỳ lạy van xin ta.

Ngửa mặt lên trần nhà, ông đã tìm được cách để khuất phục Sơn Tùng

Xin Đừng Hoài Nghi

Chương 3

Tan học, Hà My đang dắt xe ra cổng thì nghe tiếng của Sơn Tùng:

– My, anh đây.

Hà My thôi cười, cô chạy xe đến bên anh, nhẹ nhàng:

– Sao anh Tùng biết My học ở đây?

– Đó là một bí mật.

– Anh tìm My có gì không?

Sơn Tùng nhìn cô, khắc khoải.

– Anh nhớ My quá nên đến gặp My cho đỡ nhớ.

Hà My thẹn thùng, cô bẽn lẽn.

– Anh Tùng nói chuyện hay quá, My có gì để anh nhớ.

– My không biết hay giả vờ không biết?

– Làm sao My đọc được những suy nghĩ của anh được. My đâu phải là nhà tâm lý học.

Sơn Tùng đề nghị:

– Ở đây nói chuyện không tiện. Hay anh và My đến một chỗ khác nha.

Hà My lưỡng lự:

– Không được, chiều nay My còn phải lên giảng đường.

Sơn Tùng gật đầu:

– Anh biết, vì vậy anh muốn mời My dùng bữa trưa với anh.

– Thật ngại quá. My phải về nhà, kéo mẹ My chờ cơm.

– Chỉ là bữa cơm, My có thể điện thoại về nhà được mà.

– Hay để dịp khác nha anh Tùng. My mong anh thông cảm.

Sơn Tùng buồn bã:

– Anh đã chờ My gần hai giờ đồng hồ, My không vị tình anh chút nào à.

Hà My giật mình, thảng thốt:

– Anh chờ My lâu vậy sao?

Sơn Tùng gật đầu.

Nét mặt của anh thật tội nghiệp làm cho Hà My bối rối và khó xử.

Thấy cô im lặng, Sơn Tùng nhẹ nhàng:

– Nếu My thấy không tiện thì thôi vậy, để anh đưa My về.

Giọng của Sơn Tùng thật buồn và có chút gì không vui làm cho Hà My áy náy:

Cô khẽ gật đầu:

– Anh đã có lòng như vậy thì My không thể làm anh buồn được. My nhận lời với anh đó.

Sơn Tùng rạng rỡ hẳn lên, anh đề nghị:

– My gọi xe vào trường đi, để anh chở My đi cho nhanh.

Hà My phân vân một lát rồi đồng ý.

Sơn Tùng nổ máy xe anh tươi cười.

– My lên xe đi!

Hà My ngồi sau xe, cô ý tứ giữ một khoảng cách giữa cô và anh.

Chiếc Dylan của Sơn Tùng bõn nhanh trên phố và đưa cả hai đến một nhà hàng sang trọng, không quá xa với trường học của Hà My.

Đưa thực đơn cho Hà My, Sơn Tùng mỉm cười My dùng gì thì gọi đi, nhớ kêu cho anh luôn.

Hà My dịu dàng:

– My biết anh dùng gì mà gọi.

Sơn Tùng cười dễ dãi:

– My ăn gì thì anh ăn món đó.

Hà My không nhìn lên, cô biết ẩn ý sau câu nói của anh, nên ra vẻ chăm chú nhìn vào tờ thực đơn rồi hỏi lại.

– Anh thích món gì? Gà, bò, hay cá?

– Sao cũng được mà, anh dễ nuôi lắm.

Đặt tờ thực đơn xuống bàn, Hà My nhã nhặn bảo người phục vụ:

– Hai phần cơm gà.

– Dạ, anh chị chờ chốc lát ạ.

Sơn Tùng dặn dò:

– Anh cảm phiền dọn ra khay nhớ cho thêm một tô canh gà.

Thức ăn được mang lên theo đúng yêu cầu của Sơn Tùng.

Hà My thắc mắc:

– Anh bày vẽ thế này làm gì cho rườm rà.

Sơn Tùng tươi cười:

– Như thế này, nhìn giống một bữa cơm gia đình.

Rồi anh điềm đạm:

– Anh thích thể này, để có dịp chăm sóc cho Hà My nhiều hơn.
 Lời tán tỉnh bóng gió nhưng đầy ngụ ý của anh làm Hà My lúng túng.
 Suốt bữa ăn, Sơn Tùng ăn cần gấp thức ăn cho cô, đến nỗi Hà My phải kêu lên:

– Anh cũng phải ăn đi chứ, để My tự gấp được mà.
 Sơn Tùng chỉ mỉm cười, anh cầm đĩa ăn qua loa vài miếng, rồi lại tiếp tục săn sóc cho cô thật chu đáo.
 Hà My cũng cảm động trước cử chỉ đó của Sơn Tùng, cô nhìn anh, ánh mắt không giấu được vẻ thích thú và cảm mến.
 Hà My buông đĩa, cô cầm ly cam tươi, hớp một ngụm nhỏ rồi hỏi Sơn Tùng:

– Anh có chuyện gì muốn nói với My phải không?
 – Sao My biết? - Sơn Tùng hỏi lại.
 – Vì My không tin anh chờ My hai giờ ngoài cổng chỉ chờ My đi ăn thể này.
 Sơn Tùng thầm khen sự suy đoán tinh tế của cô. Không chút giấu giếm, anh gật đầu thẳng thắn:

– My nói đúng. Anh có chuyện muốn nói với My.
 – Anh nói đi. My nghe.
 Sơn Tùng nhìn quanh rồi hạ giọng:

– Anh thấy ở đây không thích hợp để nói chuyện này. Hay để vào một dịp khác vậy.
 Hà My nghiêng đầu thật dễ thương:

– Nói chuyện mà cũng tùy thuộc vào hoàn cảnh và thời gian nữa sao anh Tùng?
 – Với chuyện, anh sắp nói với My thì quả là thế.
 Hà My vẫn tinh nghịch một cách đáng yêu khi cô nheo mắt nhìn anh.
 – Vậy lúc nào thì tiện hả anh? Và ở đâu mới được?
 Sơn Tùng khẽ đáp, giọng thật nồng ấm:

– Có thể là buổi tối, ở một quán nước thì hay nhất.
 Hà My chột hiệu. Cô khẽ cắn môi. Cô biết điều Sơn Tùng muốn nói là gì rồi.
 Sơn Tùng nhìn cô, khản khoản:

– Có được không My, sao My không trả lời anh?
 Hà My khéo léo đáp nhẹ:

– Anh chưa nói ra, làm sao My biết có được hay không.
 – Nếu như anh muốn mời My đi chơi với anh vào một buổi tối, My thấy sao?
 Hà My lém lỉnh:

– Chỉ là “nếu như” thôi à?
 Sơn Tùng mỉm cười, anh cảm thấy cô bé này cũng không phải vừa gì, ngây thơ, hồn nhiên nhưng cũng rất cá tính và bản lĩnh.

– Vậy anh mời em thật tình. - Sơn Tùng trầm âm nói với Hà My:
 Nét mặt Hà My chợt thay đổi, cô không cười nữa mà tư lự một lúc lâu mới nhẹ nhàng:

– Đang là năm học cuối, My cũng khá bận rộn với sách vở, nên không dám hứa hẹn gì với anh cả.

Sơn Tùng thừa thông minh khi nhận ra câu trả lời nước đôi của Hà My, vì vậy anh mỉm cười:

– Anh hy vọng sẽ có một buổi tối My rảnh rỗi, khi đó hãy nhớ tới anh và dành thời gian cho anh. Được chứ?

Giọng nói đầy truyền cảm, phong phú từ tốn và đỉnh đặc của anh đã làm cho Hà My xao xuyến, nhưng cô vẫn điềm đạm gật đầu và nói:

Đến giờ My lên lớp rồi, anh đưa My về trường nha.

Sơn Tùng gật đầu, anh biết với Hà My, anh không nên vội vàng. Và anh cũng đã vào tuổi ba mươi, nên không còn hấp tấp và nông nổi như khi yêu Quỳnh Chi nữa.

Đưa Hà My về đến trường, Sơn Tùng mỉm cười và vẫy tay tạm biệt cô.

Về đến công ty, Sơn Tùng bước vào phòng làm việc. Đi ngang bàn cô thư ký, Sơn Tùng dừng lại.

– Cô coi chiều nay tôi có hẹn với ai không?

– Dạ.

Thu Nga nhanh nhẹn mở lịch hẹn rồi ngẩng lên:

– Chiều nay, giám đốc có hẹn bên công ty "Thiên Hải" ạ.

– Máy giờ vậy?

– Ba giờ chiều, thưa giám đốc.

– Cô điện thoại cho họ, báo dời lại sáng mai. Cứ nói với họ là tôi bị đau.

– Dạ, tôi nhớ rồi.

Vào phòng, Sơn Tùng dựa lưng vào ghế, anh nhắm mắt lại vẻ mệt mỏi lắm. Công việc kinh doanh không đơn giản như anh vẫn nghĩ. Cường độ làm việc và tính cạnh tranh khốc liệt làm cho anh căng thẳng.

Sơn Tùng bỗng nhớ đến hai người bạn của anh. Lúc này, anh cảm thấy nhớ và cần đến họ bên cạnh để giúp đỡ và động viên mình.

Tiếng cô thư ký vang lên trong máy, như kéo Sơn Tùng về với thực tại.

– Thưa giám đốc!

– Chuyện gì đó? - Sơn Tùng gắt gỏng.

– Dạ dạ có người muốn gặp giám đốc ạ.

Sơn Tùng cau mày, anh nói với vẻ bức dọc.

– Cô không biết là tôi đang mệt sao?

– Dạ ... dạ tôi có nói ... nhưng ...

Tiếng Thu Nga bỗng dừng giữa chừng làm cho Sơn Tùng thêm bức dọc. Anh định nói thì chợt nghe giọng một thanh niên vang lên trong máy.

– Là tao và thằng Lưu đây, mày có muốn tiếp hay không?
 Nhận ra giọng Nam Thành, Sơn Tùng bật dậy, anh vội vàng mở cửa và hỏi:

– Sao lại không! Vào đây với tao!
 Nhìn Thu Nga, anh hắng giọng:

– Cô lấy cho tôi chai rượu, mang vào phòng tôi.
 Quay sang hai bạn, Sơn Tùng bá vai họ niềm nở:

– Vào đây! Tao đang mong tụi bây gần chết đây.
 Nhìn nét mặt của bạn, Nam Thành mỉm cười:

– Vậy mà tao cứ nghĩ mày quên tụi tao rồi.
 – Nói bây! Quên thế nào được.
 Ấn hai người xuống ghế, Sơn Tùng quay lại đón chai rượu từ tay Thu Nga, anh rót ra ly, vui vẻ:

– Uống với tao một ly nha?
 Hoài Lưu nhìn bản vẽ quan tâm:

– Mày có sao không? Tao thấy sắc mặt của mày kém lắm.
 Sơn Tùng gật đầu:

– Công việc lu bu quá, một mình tao xoay xở không kịp, nên có mệt mỗi đôi chút.
 – Mày vẫn chưa tìm được người phụ sao?
 Sơn Tùng lắc đầu:

– Người thì không thiếu, chỉ có điều tao vẫn chờ ...
 Không nói hết câu, Sơn Tùng giơ ly lên và nói:

– Uống cái đã, rồi nói sau.
 Cạn ly rượu, Sơn Tùng bộc bạch:

– Công ty có được là do tao đã mất năm năm mà có. Do vậy, tao không thể tùy tiện trong việc chọn người được.
 – Trưởng phòng kinh doanh và kỹ thuật là hai khâu then chốt. Tao chưa dám giao cho ai khi tao chưa tin cậy vào họ.
 Rồi anh hạ giọng, chân tình:

– Tao chỉ tin hai thằng bây. Tao vẫn chờ câu trả lời dứt khoát của mày và thằng Lưu.
 Hoài Lưu đưa mắt nhìn Nam Thành, thấy bạn gật đầu, anh liền nói rành rọt:

– Tao và thằng Thành đã quyết định rồi. Hôm nay tụi tao sang đây để nói với mày là ...
 – Tụi bây từ chối chứ gì? Có nghĩa tụi bây vẫn không tin tao?
 – Tao đã nói hết đầu mà mày đã chụp mũ rồi.
 Sơn Tùng nhướng mày:

– Vậy tụi bây muốn nói gì?
 Nam Thành lên tiếng:

– Tụi tao đã nghỉ làm chỗ cũ rồi.

Sơn Tùng hỏi hộp:

– Vậy là tụi mày đã đồng ý?

Hoài Lưu gật đầu:

– Đúng! Tao và thằng Thành sẽ về làm cho mày.

Nét mặt Sơn Tùng hân hoan:

– Thật không? Hai thằng bây không gạt tao chứ?

– Tụi tao đâu ở không mà gạt mày.

– Nếu vậy thì uống mừng cho ba đứa.

Nâng cao ly rượu, Sơn Tùng chợt nói:

– Đừng nói làm cho tao, mà phải nói là làm với tao. Ba thằng mình bình đẳng mà.

Giọng Sơn Tùng rất thật làm cho cả hai cảm động trước tình bạn chân thành của Sơn Tùng dành cho họ.

Sơn Tùng hỏi:

– Vậy cạn ly, mừng cho sự hợp tác của tụi mình.

Nhìn các bạn, Sơn Tùng hỏi khẽ:

– Khi nào tụi bây bắt tay vào làm?

– Mày cần lắm à?

Sơn Tùng gật đầu:

– Mấy tuần qua, tao gồng gánh cũng vất vả lắm rồi.

– Nếu vậy thì ngày mai, tụi tao làm. Được không?

– OK. Sáng mai, tao sẽ họp công ty thông báo cho mọi người biết. Có tụi bây phụ là tao yên tâm rồi.

– Công việc của tụi tao thế nào? Mày nói sơ cho hai đứa tao nghe thử.

Sơn Tùng khoát tay:

– Công việc để mai nói, còn bây giờ ra nhà hàng, ăn mừng sự kiện này.

Đã biết tính bạn, nói là làm nên Hoài Lưu và Nam Thành không phản đối.

Họ đứng dậy theo Sơn Tùng đến một nhà hàng gần công ty.

Sau buổi chiều đãi các bạn, Sơn Tùng không về công ty mà lái xe đến thẳng nhà Hà My.

Đứng thật lâu trước ngôi biệt thự, Sơn Tùng dùng dằng mãi mà không dám bấm chuông. Sau cùng anh quay đầu xe bỏ đi dù trong lòng rất muốn gặp Hà My.

Chiều hôm sau, Sơn Tùng nhất quyết phải gặp được Hà My. Cả ngày hôm nay, anh không tập trung vào công việc được, đầu óc anh cứ luôn nghĩ về Hà My và trái tim anh như thúc giục anh phải đi tìm cô. Linh tính như mách bảo với anh là Hà My cũng yêu anh.

Dừng xe trước cổng, Sơn Tùng mạnh dạn đưa tay bấm chuông.

Sau một hồi chuông dài, cánh cửa của biệt thự mở ra. Một người đàn bà nhìn

anh qua khe cửa.

– Anh tìm ai ạ?

– Dạ, tôi muốn gặp Hà My. Cô My có nhà không ạ?

– Dạ có. Mời anh vào nhà!

Mời Sơn Tùng ngồi xuống ghế, người đàn bà lễ phép:

– Thưa, anh tên gì, để tôi lên báo với cô My ạ.

– Tôi là Sơn Tùng, chị cứ nói vậy là My biết ... - Sơn Tùng đồng dạc.

– Dạ, anh chờ một chút ạ.

Vài phút sau, Hà My từ trên lầu bước xuống trong bộ đồ mặc nhà, mái tóc dài buông xõa khiến Hà My thật xinh xắn và đầm thắm dịu dàng, làm cho Sơn Tùng ngẩn người.

Hà My cũng ngạc nhiên và ngỡ ngàng khi thấy Sơn Tùng. Cô mỉm cười chào anh và hỏi nhẹ:

– Anh Tùng kiếm My à?

Sơn Tùng nheo mắt, cười thật tươi hỏi lại:

– Chứ My nghĩ anh kiếm ai nữa?

Ngồi xuống ghế, Hà My đặt hai tay lên gối, mỉm cười:

– My nghĩ anh kiếm ba My bàn công việc làm ăn.

Sơn Tùng ranh mãnh:

– My cũng biết, tối nay ba My không có nhà kia mà.

Hà My gật đầu:

– Anh cũng biết nên mới tới tìm My.

Sơn Tùng thẳng thắn:

– Phải, hy vọng anh không làm phiền My chứ?

– Dạ không. Vì tối nay My cũng rảnh, không phải học bài.

Rồi cô nhẹ nhàng hỏi anh:

– Anh Tùng dùng gì, để My kêu chị Bảy mang ra?

Sơn Tùng khoát tay theo thói quen:

– Thôi khỏi My à, anh muốn mời My đi chơi với anh, My nghĩ sao?

– Anh định đưa My đi đâu nào? - Hà My khẽ cười.

Sơn Tùng cũng tỏ ra bản lĩnh, anh nhìn cô:

– Đến những nơi nào My thích.

Hà My gật đầu giao hẹn:

– Vậy thì được. Nhưng không về trễ quá đây.

– Yên trí! - Sơn Tùng gật đầu:

Anh Tùng chờ My một chút.

– Hà My đứng đây, cô trở lên lầu.

Sơn Tùng châm thuốc hút trong khi chờ đợi. Vừa tàn điếu thuốc, Hà My đã trở xuống.

Gọn gàng và giản dị trong chiếc áo kiểu và quần Jeans, gương mặt không

trang điểm mà Hà My vẫn xinh đẹp lạ thường.

Sơn Tùng chở Hà My lang thang trên các con đường ở Sài Gòn theo ý thích của cô. Anh vui vẻ trò chuyện cùng cô, nhưng câu chuyện không đầu không đuôi.

Mấy lần Sơn Tùng định ghé vào quán nước nhưng Hà My vẫn từ chối không chịu, cô không thích thì Sơn Tùng cũng không nài ép. Chỉ được gần cô, nghe cô nói, nghe tiếng cười của Hà My là anh vui rồi.

Ngang một hàng bán bong bóng, Hà My buột miệng:

– Những cái bong bóng dễ thương quá!

– My thích không?

Hà My gật đầu:

– Thích lắm! Khi còn bé My chỉ thích chơi với chúng thôi. Chơi hoài không biết chán.

Rồi cô kể cho anh nghe những ngày cô còn nhỏ, mỗi khi làm vuột mất một trái bóng bay hay chúng bị bể, cô đều tiếc ngẩn ngơ.

Sơn Tùng cho xe ngừng ngay hàng bong bóng bay, nhìn những trái bong bóng bay đủ màu sắc, Sơn Tùng ân cần và dịu dàng:

– My thích trái nào nhất?

– Trái nào, My cũng thích cả.

– Thế thì mua hết nha.

Hà My tròn mắt, cười khúc khích:

– Nhiều thế này làm sao My cầm cho hết.

– Vậy My lựa đi.

Phân vân đắn đo lắm, Hà My mới lựa được hai trái bóng. Một trái bóng hình dáng chú thỏ cầm củ cà rốt, còn một trái là hình chú heo con thật ngộ nghĩnh.

Sơn Tùng mỉm cười:

– Chú gà này cũng đẹp, sao My không chọn, lại chọn chú heo này?

Hà My chun mũi làm duyên:

– Vì My tuổi Hợi mà.

– Vậy à! - Sơn Tùng thích thú trước điều này.

– Anh cười gì vậy?

– Không có gì, chỉ buồn cười thôi.

Hà My chột xụ mặt, giận dỗi:

– Anh cười My chứ gì?

Sơn Tùng cuống quýt:

– Không, anh đâu cười My. Anh cười vì thấy chú heo này dễ thương quá.

My nhìn mặt nó thấy buồn cười không?

Hà My nghe theo, cô nhìn trái bóng hình con heo con rồi mỉm cười:

– Ồ há, ngộ nghĩnh thật.

Sơn Tùng chọn một trái bóng hình trái tim, trên có dòng chữ “I love you”, trao cho Hà My, giọng nồng nàn?

– Anh tặng My này.

Hà My thoáng đỏ mặt, cô bối rối và không chịu nhận.

Sơn Tùng trầm giọng:

– Đây cũng là những gì anh muốn nói với My tối nay.

Vẫn ánh mắt đó, vẫn giọng nói truyền cảm và ngọt ngào đến nao lòng bất kỳ cô gái nào.

Hà My khẽ khàng:

– Cô nhanh quá không anh Tùng, khi anh và My chỉ gặp nhau vài lần?

– Anh yêu My ngay lần gặp My đầu tiên, My đã gây cho anh một ấn tượng và nỗi nhớ nhung về cô gái có mái tóc dài tha thướt. - Giọng Sơn Tùng như thì thầm.

Nhưng My thật sự chưa nghĩ đến, vì My còn đi học.

Sơn Tùng gật đầu:

– Anh biết, nhưng anh sẽ chờ cho đến ngày My ra trường.

Hà My chớp mắt, cô ngược lên nhìn Sơn Tùng, anh cũng đang nhìn cô thật say đắm. Nét mặt của anh rất thành thật và như chờ đợi ở cô một câu trả lời.

Hà My thấy lòng rộn lên một cảm giác thật lạ, cô biết mình cũng đã mến anh, nhưng nói là yêu thì chưa hẳn.

Trái bóng bay vẫn ở trong tay Sơn Tùng, anh khẽ khàng:

– Nếu My không nhận lời tỏ tình của anh thì thôi vậy. Anh sẽ thả cho nó bay đi, coi như anh không nói gì cả.

Hà My vội vàng nắm tay anh lại, giọng thảng thốt:

– Đừng làm vậy mà anh!

Sơn Tùng cất giọng thật buồn:

– Giữ lại làm gì hả My, khi My không đồng ý.

– Anh giận My đó à?

– Không, anh không giận My, mà anh trách mình sao lại quá vội vàng nói ra những lời này.

Hà My nói thật chậm rãi như thanh minh:

– Anh Tùng! Thật tình My cũng không biết nói thế nào nữa. My không giấu giếm là trong My cũng có những thiện cảm dành cho anh – Anh cảm ơn My đã nghĩ về anh.

– Nhưng chỉ là mến thôi, anh Tùng à, còn nếu nói là ... - Hà My đỏ mặt và ngập ngừng – là ... là yêu anh thì thật sự My chưa nghĩ đến điều này.

– Vậy chúng ta coi nhau là bạn, My thấy sao?

Hà My đưa tay giữ trái bóng bay trong tay Sơn Tùng, giọng thật nhẹ:

– Tình cảm anh dành cho My, My xin đón nhận, nhưng My không thể nhận lời với anh lúc này.

– Anh đâu bắt My phải hứa hẹn gì đâu, anh sẵn sàng chờ đợi kia mà.

– Nếu vậy thì được. My sẽ nhận nó.

Hà My đưa tay nắm lấy sợi dây nhỏ, bắt chợt Sơn Tùng nắm lấy tay cô, anh thì thầm:

– My, anh yêu em!

Nghe Sơn Tùng gọi mình bằng "em", Hà My lại đỏ mặt, nhưng trong lòng lại rất hạnh phúc. Tiếng "em" của anh ngọt ngào, khiến cho cô mê mẩn.

Bàn tay của Sơn Tùng vẫn nắm lấy tay cô, anh khẽ siết nhẹ. Hà My cảm nhận được làn da thô ráp của các ngón tay anh như đang truyền cho cô một hơi nóng từ cơ thể anh sang cho cô.

Sơn Tùng ngừng xe, chờ cho Hà My bước xuống, anh đưa tay nắm lấy tay cô, giọng khàn đi:

– My! Hãy cho anh biết, em có yêu anh không?

Hai mắt anh nhìn cô như xoáy tận vào đáy mắt của Hà My, dường như anh đang muốn đọc được những cảm xúc mà cô dành cho anh.

Trong cái nhìn đó của Sơn Tùng bộc lộ rõ vẻ yêu thương và khao khát, nồng nàn nhưng lắng đọng.

Hà My cúi đầu, giọng thật khẽ như cố kiềm chế bản thân:

– Anh Tùng! Em cũng yêu anh.

Như chỉ chờ có thế, Hà My vừa dứt câu là anh đã kéo cô vào lòng, anh ghé sát môi vào mặt cô thì thầm:

– Anh yêu em lắm, Hà My à.

Hơi thở của anh phả lên mặt cô, giọng nói của anh như những ngọn gió nhẹ thổi mát trái tim Hà My.

Sơn Tùng cúi xuống, anh hôn nhẹ lên trán của Hà My, rồi từ từ hôn xuống mắt, xuống đôi má của cô.

Hà My không phản ứng gì, cô nép sát vào ngực anh, hai mắt khép hờ, hơi thở bỗng đập nhanh và rộn ràng.

Sơn Tùng kéo rê đôi môi của anh từ gò má Hà My, lần lần tìm về bờ môi của cô và đặt lên đó một nụ hôn thật nhẹ nhàng nhưng sâu lắng.

Hà My bỗng đưa tay quàng qua cổ Sơn Tùng, cô siết chặt và rướn người đón nhận nụ hôn mà anh trao cho cô bằng tất cả sự cuồng nhiệt.

Họ gấp gáp và vội vã trao cho nhau những nụ hôn bất tận ngay trước cửa nhà.

Thật lâu sau, Hà My mới rời lỏng vòng tay, cô đứng dậy, nhìn Sơn Tùng với vẻ thẹn thùng và bẽn lẽn. Đưa tay bấm chuông xong, cô liền giục anh đi về ngay, rồi bước nhanh vào nhà khi cánh cửa vừa hé mở mà không kịp nói với anh một lời từ biệt.

Lên đến phòng, Hà My soi vào gương, hai má cô vẫn còn đỏ vì thẹn thùng khi nhớ lại chuyện khi nãy.

Nó xảy ra quá nhanh và bất ngờ đối với cô, chính Hà My cũng không thể giải thích được tại sao cô làm vậy.

Dù thẹn thùng, Hà My vẫn có cảm giác sung sướng ngây ngất và mê mên đến đại người trước những nụ hôn mà Sơn Tùng đã trao cho cô.

Nụ hôn đầu đời đã đánh thức những cảm xúc yêu thương trong Hà My và cô cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Công ty của Sơn Tùng ngày càng phát triển một cách mạnh mẽ. Những đối tác liên tục tìm đến anh để ký hợp đồng.

Những phi vụ béo bở mang về cho Sơn Tùng những khoản lợi nhuận kék xù, và anh cảm thấy tự mãn với chính mình.

Sáng nay, Nam Thành bước vào phòng của Sơn Tùng, anh hí hửng khoe:

- Doanh thu tháng này cao hơn tháng trước gần gấp đôi, Tùng à.

Sơn Tùng Sật đầu, trầm ngâm:

- Tao đang dự định mở thêm chi nhánh cho công ty, mày thấy có nên không?

Nam Thành thận trọng:

- Việc này do mày, nếu thấy được thì mày cứ làm, tao không dám góp ý.

Sơn Tùng cau mày:

- Mày sao vậy? Tao đang hỏi ý mày kia mà.

Nam Thành thẳng thắn trình bày:

- Mày là giám đốc, cái nhìn của mày bao quát hơn tao. Với lại, tiền bạc của mày, mày biết cách làm nó sinh lợi cho mày.

Sơn Tùng nhăn nhó có vẻ không vui, nhưng anh không nói mà chậm rãi bảo:

- Tao định giao cho mày và thằng Lưu thay tao quản lý ở đó. Mày có kham nổi không?

Nam Thành gật đầu:

- Có gì mà không được.
- Vậy thì tốt lắm! Có thể tháng sau, tao sẽ tiến hành.
- Nếu không có gì nữa, tao về phòng đây.

Sơn Tùng gật đầu, ra dấu cho bạn đóng cửa lại giùm mình.

Cắn cây bút trong miệng, đầu óc Sơn Tùng hoạt động như một máy tính.

Anh không ngờ mọi việc lại diễn biến tốt đẹp và nhanh chóng như vậy.

Thành công đến sớm với anh hơn dự kiến và thành công hơn sự mong chờ của Sơn Tùng.

Ngả người ra sau ghế, mặt ngược lên trần nhà, hai mắt lim dim, Sơn Tùng biết mình đã đủ mạnh và đã đến lúc anh ra tay. Nhưng kẻ trước đây đã khinh khi và miệt thị anh là đứa nghèo hèn thì giờ đây, anh sẽ cho chúng biết tay.

Sơn Tùng nhất định phải làm cho chúng khốn đốn, sống dở chết dở, anh mới cam lòng.

Tưởng tượng ra nhưng viễn cảnh đó, Sơn Tùng nhếch mép, nụ cười có chút

gì khinh bạc và lạnh lùng đến tàn nhẫn.
– Thừa giám đốc, có ông Phú đến ạ.
Tiếng Thy Nga vang lên trong máy.
Sơn Tùng sực tỉnh, anh vội ngồi dậy, đỉnh đạc:
– Cô mời ông vào đây!
Cánh cửa mở ra, ông Phú thông thả bước vào.
Sơn Tùng đã chờ sẵn, anh tươi cười và đưa tay ra bắt ...
– Chào ông, ông thật đúng hẹn!
Ông Phú cũng bắt tay anh từ tốn:
– Tính tôi là vậy, không muốn ai chờ đợi mình và ngược lại. Tôi cũng rất ghét phải chờ đợi.
Lời nói của ông Phú rất tự nhiên không chút khoe khoang hay kiêu ngạo.
Sơn Tùng lịch sự:
– Mời ông ngồi!
Ông Phú gật đầu như cảm ơn rồi thông thả ngồi xuống ghế.
Ngồi đối diện với ông, Sơn Tùng ân cần:
– Ông dùng gì? Cà phê hay rượu?
Ông Phú gật đầu dễ dãi:
– Gì cũng được. Chúng ta bắt tay vào công việc được chứ?
– Thông thả đã ông, tôi còn chưa kịp mời ông miếng nước mà.
Sơn Tùng với tay mở tủ lạnh và đề nghị:
– Trời nóng thế này, hay ông dùng lon bia với tôi cho mát.
Ông Phú nhẹ nhàng từ chối.
– Tôi không có thói quen uống bia ban ngày, cậu cho tôi chai nước suối được rồi.
– Tùy ông vậy!
Đặt chai nước suối trước mặt ông Phú, anh lấy cho mình một lon bia, điềm đậm:
– Mời ông!
– Cậu cứ mặc tôi!
Bật nắp lon, Sơn Tùng uống một ngụm thật dài rồi đứng dậy. Anh lại bàn làm việc lấy ra một xấp hồ sơ rồi quay lại ngồi vào ghế, thông thả:
– Đây là hồ sơ của dự án mà tôi định giao lại cho ông, ông xem như thế nào.
Ông Phú đón lấy, rồi lật ra xem từng tờ, thật chăm chú.
Châm điếu thuốc, Sơn Tùng ngả người ra sau như chờ đợi, thái độ rất thông dong.
Một lúc lâu, ông Phú ngược lên:
– Dự án lớn thế này, tôi không thể trả lời ngay cho cậu được ... Cậu cho tôi một thời gian được không?
– Ông định trong bao lâu?

– Năm ngày. Cậu thấy sao?

Sơn Tùng gật đầu phóng khoáng:

– Tôi để ông một tuần, ông cứ nghiên cứu thật kỹ rồi điện thoại cho tôi cũng được.

Ông Phú thắc mắc:

– Vậy sao được. Còn hợp đồng thì sao?

– Tôi đã chuẩn bị sẵn trong đó rồi. Nếu ông đồng ý thì ký vào, còn nếu có thắc mắc gì thì tôi và ông sẽ gặp nhau bàn lại sau.

Ông Phú ngạc nhiên khi nghe anh nói thế. Nhìn Sơn Tùng thật lâu, ông Phú mới khẽ khàng:

– Cả một dự án lớn thế này, sao cậu lại có thể phó mặc cho tôi một cách hời hợt vậy.

Sơn Tùng thản nhiên đáp rành rọt:

– Vì tôi tin ông, chỉ vậy thôi.

Vẻ mặt ngỡ ngàng của ông làm cho Sơn Tùng mỉm cười, anh thông thả:

– Uy tín của ông trên thương trường đã làm tôi tin ông.

Ông Phú không khỏi ngạc nhiên:

– Chỉ có vậy thôi à?

Sơn Tùng gật đầu.

– Ông đã mất bao công sức để gây dựng nên tiếng tăm cho mình, tôi không tin ông có thể đánh mất nó một cách dễ dàng.

Câu nói tâm lý của Sơn Tùng nhằm đánh vào tánh tự cao của mỗi con người.

Với ai thì có thể thành công, nhưng với ông Phú thì khác.

Ông chỉ điềm tĩnh đáp nhẹ:

– Cảm ơn cậu đã tin tưởng tôi.

Sơn Tùng dúi mẩu thuốc vào gạt tàn, anh ngược lên hỏi nhẹ:

– Ông định nói gì, sao không nói luôn?

Ông Phú hơi bất ngờ khi thấy Sơn Tùng đoán được suy nghĩ của mình, nhưng vẫn trầm tĩnh gạt đầu không biểu hiện ra khuôn mặt mà chỉ gật đầu:

– Tôi thì muốn chúng ta nên rõ ràng. Làm ăn phải có hợp đồng, hai bên cùng bàn bạc và cùng ký vào đó là được.

– Ông muốn thế sao?

– Tính tôi là vậy, không thích mập mờ, mọi cái phải rõ ràng, sòng phẳng, sau này khỏi phiền phức. Cậu thấy sao?

– Tôi tôn trọng ý kiến của ông. Chúng ta cứ tiến hành như vậy. Ông còn muốn hỏi gì không?

– Tôi muốn biết, tại sao cậu lại ưu ái cho công ty của tôi như vậy?

Cầm lon bia trên tay, Sơn Tùng mỉm cười:

– Tôi đã nói rồi, tôi tin ông.

– Có thật thế không, hay còn lý do khác?

Sơn Tùng cười lớn:

– Ông đánh giá tôi tầm thường thế sao? Với tôi chuyện nào ra chuyện nấy, không nhập nhằng giữa công và tư.

– Ý cậu là sao?

– Tuy tôi mới ra đời làm ăn, kinh nghiệm của tôi không thể so bì với ông được.

– Điều này thì cậu nói đúng.

– Nhưng tôi tự hào là chỗ tôi biết nhìn người và đánh giá đúng năng lực của họ.

– Cậu có vẻ tự tin quá đấy.

Sơn Tùng lắc đầu:

– Đây gọi là giác quan thứ sáu, rất ít người có được giác quan này, nên tôi không tin mình nhìn lầm người.

– Vậy cậu đánh giá về tôi thế nào?

– Về cậu này, xin phép ông cho tôi từ chối trả lời.

Ông Phú bắt bẻ:

– Vì sao? Hay cậu sợ là nói ra sẽ không đúng chứ gì?

– Không phải vậy, chỉ vì tôi không có thói quen nói ra những nhận xét của mình về người khác.

– Nhưng đây là cậu nói về tôi kia mà.

– Mỗi một người đều có những bí mật và cách suy nghĩ khác nhau, nhưng tôi có thể nói với ông điều này.

– Là điều gì?

Sơn Tùng thẳng thắn:

– Tôi giao dự án này cho ông, vì tôi biết chắc công ty ông đảm nhận được. Còn nếu là công ty ông không có khả năng, thì tôi sẽ gọi một người khác, mặc dù tôi và con gái ông quen nhau.

Ông Phú sửng sốt khi thấy Sơn Tùng "chơi bài ngửa" với ông. Sơn Tùng đã nói ra cái điều mà ông đang nghĩ đến.

Sau vài giây, ông Phú lại thấy thích cái lối nói chuyện thẳng thắn của Sơn Tùng. Ông nghĩ anh ta đã dám "lật tẩy" thì ông cũng không giấu giếm làm gì nữa.

Vì vậy, ông gật đầu và hỏi lại:

– Theo cậu thì ngoài tôi ra, còn có những ai có thể làm được?

Không chút nghĩ ngợi, Sơn Tùng đáp ngay:

– Ông Thái ở công ty Hoàn Vũ, ông Lộc bên công ty Quang Đại và ông Phục bên công ty Thiên Việt là có khả năng nhiều nhất.

Nghe Sơn Tùng nói rành rọt như vậy ông Phú hiểu là anh đã nắm bắt rất chính xác về chuyện này, nên ông gật đầu, giọng thán phục:

– Tôi có lời khen cậu. Quả là tuổi trẻ tài cao. Sau này cậu còn thành công

hơn nữa.

Sơn Tùng khiêm tốn:

– Ông quá khen rồi, đó chỉ là chút nắm bắt về thông tin thôi mà.

Không còn gì để trao đổi, nên ông Phú đứng dậy:

– Xin lỗi vì không thể ngồi lâu được. Tôi phải về lại công ty.

– Dạ. Tôi cũng cảm ơn ông đã hợp tác với công ty của tôi.

Lần đầu tiên, ông Phú mỉm cười với Sơn Tùng:

– Nhưng tôi đã trả lời đâu.

– Tôi tin là ông sẽ nhận lời. Chúc cho tôi và ông hợp tác vui vẻ!

– Chào cậu!

– Dạ. Chào ông!

Sơn Tùng tiễn ông Phú ra tận cửa với thái độ ân cần và tự nhiên không chút gì quỳ lụy.

Ngay tối đó, Sơn Tùng lại đến nhà ông Phú để đón Hà My và đưa cô đi chơi.

Hà My nhìn anh, ngạc nhiên:

– Anh không đến dự tiệc nhà ông Thọ sao?

– Ai nói với em chuyện này?

– Là ba em. Tối nay, ba em cũng đến đó mà.

Sơn Tùng nheo mắt, ranh mãnh:

– Đó là lý do tại sao anh không đến đó.

Hà My hiểu ra, cô xụ mặt:

– Anh lợi dụng ba em không có nhà để đến đây à?

Sơn Tùng nhìn quanh rồi kéo cô vào lòng, anh nói nhỏ:

– Em không muốn anh đến với em sao?

Hà My gật đầu:

– Có chứ, nhưng anh định tránh mặt ba em mãi sao?

Búng tay lên chóp mũi của Hà My, Sơn Tùng tươi cười:

– Sao em nghĩ vậy?

– Em nói không phải sao?

Sơn Tùng nghiêm giọng:

– Anh không phải tránh mặt ba em, mà là chưa phải thời điểm thích hợp để nói với ba mẹ em đấy thôi.

Hà My liếc anh một cái thật dài. Cô luôn mềm yếu trước ánh mắt của anh, và cô định nói thì Sơn Tùng đã chặn lại bằng một nụ hôn ngọt ngào trên môi cô, rồi âu yếm:

– Mình đi nha em. Anh không muốn lãng phí những giây phút bên nhau.

Hà My ngoan ngoãn gật đầu và nghe theo lời anh. Sơn Tùng đưa cô đến một quán nước thật đẹp bên bờ sông Thanh Đa. Đây là điểm hẹn hò tâm sự lý tưởng của những kẻ yêu nhau.

Ngồi trong lòng Sơn Tùng, Hà My nép sát vào người anh, mùi da thịt và mồ

hôi của anh làm cho cô thấy thích thú và dễ chịu, Hà My úp mặt vào sát ngực anh:

Sơn Tùng lùa những ngón tay vào tóc người yêu và cười nhẹ tóc Hà My dày và mượt mà lắm, mùi dầu gội thoang thoảng làm cho Sơn Tùng ngây ngất.

Bất chợt Hà My ngược lên:

– Anh Tùng! Hình như ba đã biết em và anh yêu nhau.

Sơn Tùng cúi xuống, trong đêm tối, anh thấy hai mắt cô mở to nhìn anh có vẻ lo lắng lắm.

Khẽ gật đầu, Sơn Tùng vỗ về:

– Có gì đâu mà em sợ vậy.

Hà My vẫn băn khoăn:

– Nhưng làm sao ba biết được chuyện này?

Hôn lên trán cô, Sơn Tùng nhẹ nhàng:

– Là do anh nói cho ba em biết.

– Anh nói à? Sao anh liều vậy? - Hà My thẳng thốt.

– Anh nói vậy có gì không đúng đâu mà em hoảng hốt vậy?

Vòng tay Sơn Tùng như ôm chặt lấy cô, anh vỗ nhẹ lên lưng cô như trấn an.

Hà My lo lắng:

– Rồi ba em nói sao hả anh?

Sơn Tùng nheo mắt tinh nghịch:

– Em thử đoán xem, ba em phản ứng thế nào?

Hà My xụ mặt, quay sang chỗ khác, hờn dỗi:

– Em đang sợ mà anh còn đùa được nữa.

– Thôi mà, cho anh xin lỗi. Để anh nói!

– Anh nói mau đi! - Hà My nôn nóng.

– Ba em không nói gì, chỉ gật đầu thôi. Mà anh xem chừng ... - Sơn Tùng lấp lửng.

Hà My sốt ruột, thúc giục:

– Thế nào hả anh?

– Như ba em cũng thích anh thì phải.

Hà My nguây nguẩy:

– Ba em khó tánh lắm, đời nào lại chấp nhận anh làm con rể.

Tuy nói vậy, nhưng Hà My cũng ngỡ là anh nói thật, vì cô vẫn nghe ba mình nhắc đến tên Sơn Tùng trong những lần trò chuyện ở nhà.

Nghe giọng nói của ông khi nói về Sơn Tùng, cô nhận thấy ba mình cũng có ít nhiều thiện cảm và những suy nghĩ tốt về anh.

Hà My quay mặt lại, dò hỏi:

– Anh nói với ba khi nào?

– Mới sáng nay, khi ba em qua công ty gặp anh.

Hà My chợt thắc mắc:

– Anh đã nói với ba, sao còn bảo là chưa thích hợp?

Hôn lên mắt cô, Sơn Tùng trêu ghẹo:

– Vì anh chỉ nói là quen em, chứ chưa dám nói là yêu em.

Nghe vậy, Hà My đỏ mặt vì ngượng ngùng khi nhớ lại câu nói của cô khi nãy. Biết Sơn Tùng chọc mình nên cô giận dỗi và vùng vằng ngồi dậy.

Sơn Tùng ôm cô kéo lại vào lòng, nhưng Hà My đã đẩy anh ra, hờn mát:

– Ghét anh lắm, đừng đụng vào em nữa.

Sơn Tùng vội ôm cô thật chặt, dỗ dành:

– Anh chỉ đùa cho vui để em bớt căng thẳng, vậy mà em giận anh sao.

Giọng Sơn Tùng thật ngọt ngào làm Hà My ngồi im, cô liếc anh một cái rồi lại quay mặt đi.

Sơn Tùng hôn nhẹ lên gáy cô. Hơi thở của anh làm cho Hà My nhột nhột, cả người cô như nổi da gà, một cảm giác rất lạ lại xuất hiện trong cô.

Sơn Tùng di chuyển đôi môi của anh lên vành tai của người yêu, anh cắn nhẹ vào đó làm cho Hà My mê đắm.

Kéo cô vào lòng, Sơn Tùng từ từ và chậm rãi hôn lên trán, lên mắt của Hà

My ... Sơn Tùng càng thông thả, từ tốn thì Hà My càng rạo rực bấy nhiêu.

Ai đó đã từng nói, khi yêu nhau, giận hờn chỉ là gia vị để thêm vào cho tình yêu thêm đậm đà. Và sau mỗi lần giận hờn như thế thì tình yêu càng nồng nàn hơn.

Hà My thấy rất đúng, vì chính cô giờ đây đang khao khát đón nhận những nụ hôn mà Sơn Tùng ban phát.

Sơn Tùng nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn âu yếm và ngọt ngào. Hà My cảm thấy ngất ngây, cô oằn người đón nhận nó với tất cả nỗi đam mê của thể xác.

Tình yêu thật là điều kỳ diệu, nó khiến cho hai thân xác gần nhau hơn.

Vừa ra đến cổng trường, Hà My đã thấy Sơn Tùng đứng đón. Cô tiến nhanh lại bên anh, dịu dàng:

– Anh chờ em có lâu không?

Sơn Tùng bẹo tay vào má cô, âu yếm:

– Lâu hay mau không quan trọng, vì anh yêu em mà.

Những lời nói ngọt ngào đó làm cho Hà My sung sướng và hạnh phúc, cô nhìn anh với ánh mắt thật tình tứ.

Nắm tay Sơn Tùng, cô nũng nịu:

– Hôm nay, anh định đưa em đi đâu đây?

– Có một nhà hàng nấu món ăn Hàn ngon lắm, anh đưa em đến nha.

Hà My nhăn mặt, lắc đầu:

– Lúc nào cũng các món ăn Tây, Tàu, giờ lại ... sang Hàn, em ngán lắm.

– Vậy em thích ăn gì? - Sơn Tùng ân cần.

Hà My chớp mắt:

– Hôm nay em muốn ăn cơm Việt Nam à?

– Vậy mình đi ăn cơm gà nha?

Hà My lắc đầu:

– Không chịu đâu. Em thấy thèm ăn cơm với rau đay nấu cua đồng, cá rô chiên xù, bông thiên lý xào quá hà.

Sơn Tùng cười lớn:

– Tưởng em thích món gì, chứ những món này thì dễ ợt. Lên xe, anh đưa em đến đó.

– Thật không anh? Hà My hớn hờ.

– Anh đã gặt em lần nào chưa? - Sơn Tùng hỏi lại.

Hà My tươi cười không đáp và ngồi lên sau xe Sơn Tùng.

Sơn Tùng đưa người yêu đến một quán ăn ở quận Ba và nói khi anh vừa dừng xe:

– Vào đây, em sẽ có tất cả nhưng món ăn Việt Nam, cả ba miền Bắc, Trung, Nam.

– Vậy sao! Thật là thú vị!

Sơn Tùng đưa cô vào quán, anh kéo ghế cho cô ngồi rồi trao thực đơn cho cô và bảo:

– Em xem đi, không thiếu thứ gì.

Hà My nhìn vào, cô kêu lên:

– Hay thật! Có cả cà pháo mắm tôm nữa, lại có cả mắm các loại nữa.

– Vừa ý em chưa?

Hà My gật đầu.

– Em thích lắm. Sau này anh cứ đưa em đến đây nha.

– Xin tuân lệnh!

– Vậy em mới yêu nhiều chứ.

Nhìn vẻ mặt háo hức của cô, Sơn Tùng ôm bụng nhăn nhó:

– Tối giờ ăn chưa, anh chịu hết nổi rồi.

Nghe anh nhắc. Hà My mới nhớ ra cô cũng đang đói cồn cào. Vẻ mặt bẽn lẽn, Hà My gật đầu và kêu các món ăn.

Thức ăn được dọn ra trên một chiếc mâm tròn:

một tô canh rau đay nấu với cua đồng, một đĩa bông thiên lý xào, một đĩa cá bóng kho tiêu, một đĩa cà pháo, một ổ cơm trắng nấu bằng gạo thơm. Tất cả còn bốc khói và thơm nức.

Sơn Tùng vẫn chăm chú cho Hà My từng thứ nhỏ nhất nhất trong suốt bữa ăn. Nhìn cô ăn vui vẻ và ngon miệng, Sơn Tùng càng thấy Hà My thật dễ thương và hồn nhiên.

Bữa ăn vừa xong thì Sơn Tùng có điện thoại. Trong quán đông người và ồn ào quá, nên anh nhìn Hà My, dằn dò:

– Anh ra ngoài một chút, em ngồi đây chờ anh nha.

Hà My tươi cười gật đầu. Cô nhìn theo dáng Sơn Tùng và mỉm cười có vẻ hạnh phúc lắm.

– Chào cô bé! Còn nhớ anh không?

Một giọng nói bỗng vang lên bên cạnh làm Hà My giật mình quay lại.

Cô ngược nhìn người thanh niên đang đứng trước mặt rồi ngỡ ngàng reo lên:

– Anh Tường phải không? Anh về nước khi nào vậy?

Hữu Tường tươi cười gật đầu:

– Vậy là cô bé vẫn còn nhớ đến anh. Anh vừa về được mấy hôm.

Hà My chỉ tay vào ghế, vồn vã:

– Anh Tường ngồi đi! Lâu lắm, anh em mình mới gặp lại nhau.

Hữu Tường gật đầu:

– Đã ba năm rồi, năm nay là năm cuối của My phải không?

– Dạ phải. Còn anh, đã học xong chưa?

– Anh cũng vừa thi tốt nghiệp xong là về Việt Nam ngay.

Hà My bỗng trầm tư:

– Nhanh quá, anh Tường nhỉ! Mới ngày nào biết nhau, giờ đã ba năm.

Hữu Tường thông thả:

– Thời gian trôi nhanh lắm My à ... Hà My đi với ai hay một mình?

– Dạ, em đi với bạn ạ.

– Bạn My đâu, sao anh không thấy?

– Ảnh ra ngoài nghe điện thoại rồi.

Hữu Tường dò xét:

– Bạn trai phải không?

Hà My then thùng gật đầu:

– Dạ. Còn anh Tường đi với ai?

Hữu Tường tế nhị đứng dậy:

– Anh đi một mình. Thôi, để khi khác gặp lại nha.

Hà My ngạc nhiên:

– Đang nói chuyện, anh bỏ đi đâu?

Hữu Tường cười, anh đáp nửa đùa nửa thật:

– My không sợ bạn trai hiểu lầm sao?

Hà My hồn nhiên:

– Có gì mà hiểu lầm. Em còn định giới thiệu cho hai anh biết nhau nữa kìa.

Rồi cô nhìn ra cửa và reo lên:

– Anh Tùng vào kìa! Anh Tường ở chơi một chút nha.

Hữu Tường nhìn ra cửa, anh thấy Sơn Tùng đã vào với vẻ mặt không vui, nên áy náy.

– Thôi, để lần sau nha My.

Hữu Tường dợm bước đi, Hà My vội nắm tay anh giữ lại, năn nỉ:

– Khoan đã anh Tường!

Sơn Tùng thoáng cau mày, anh đi nhanh lại hai người.

Hà My vô tình nên không để ý thấy thái độ không vui của người yêu, nhưng Hữu Tường thì thấy rất rõ. Anh cảm thấy khó chịu và nhẹ nhàng gỡ tay Hà My ra.

Hà My vẫn tươi cười, giới thiệu cho hai người quen nhau.

Hữu Tường lịch sự đưa tay ra trước:

– Chào anh, rất vui khi biết anh!

– Chào anh!

Sơn Tùng gật đầu, anh cười đáp lại một cách gượng gạo và thờ ơ bắt tay Hữu Tường.

Sau vài câu xã giao qua lại, Hữu Tường ôn tồn:

– Tôi không làm phiền hai bạn nữa, xin chào!

Sơn Tùng chỉ gật đầu rồi nhìn Hà My:

– Mình về thôi em!

Hà My vẫn vô tình, vừa cười vừa nói với Hữu Tường:

– Vừa mới gặp nhau, anh Tường đã vội đi rồi.

Và cô chợt đề nghị:

– Hay sẵn đây, anh Tường đi uống nước với em và anh Tùng luôn thể.

Hữu Tường mỉm cười thoái thác:

– Để dịp khác nha, hôm nay anh có công chuyện rồi.

– Anh hứa đấy nhá! - Hà My nói như dặn dò.

Hữu Tường khẽ gật đầu và bỏ đi.

Sơn Tùng làm mặt giận, anh làm lì đi ra ngoài.

Hà My ngồi lên xe, cô dựa cằm vào vai Sơn Tùng, nói nhỏ:

– Mình đi uống nước nha anh, hôm nay em không phải học bài.

Sơn Tùng lặng lẽ gật đầu, anh đưa cô và quán nước mà họ vẫn hay lui tới.

Vào quán, Sơn Tùng vẫn im lặng, anh không vồn vã và quăn quít bên cô như mọi lần mà châm thuốc với vẻ mặt đăm chiêu khó hiểu.

Hà My cũng nhận ra thái độ khác với mọi khi của người yêu, cô thắc mắc.

– Anh sao vậy Tùng?

– Không có gì cả.

– Không à? Nhìn mặt anh kia, cứ lằm lằm lì lì. Có chuyện gì vậy, nói cho em nghe đi.

Nhả một làn thuốc, Sơn Tùng trầm giọng:

– Anh ta là ai vậy?

– Anh hỏi anh Tường đó à?

– Phải! - Sơn Tùng đáp gọn.

– Là bạn học với em.

Sơn Tùng cau mày:

– Anh ta lớn hơn em, sao lại là bạn học với em được.

Hà My nhẹ nhàng giải thích:

– Em và anh Tường học cùng trường, anh học trước em ba khóa, khi em vừa vào học thì anh đã chuẩn bị ra trường.

– Làm sao em và anh ta biết nhau vậy?

Sơn Tùng hỏi dò.

Hà My hồn nhiên:

– Em và anh Tường sinh hoạt chung với nhau ở một câu lạc bộ của trường.

Rồi cô hồ hởi kể một cách tự nhiên:

– Khi đó, trong trường có phong trào văn thẩm mỹ. Chúng em sinh hoạt trong đội văn nghệ nên hay gặp nhau lắm.

Đôi lông mày rậm như râu của Sơn Tùng khẽ cau lại khi nghe hai tiếng "chúng em" từ miệng Hà My.

Hà My vẫn vô tình kể:

– Anh Tường đàn hay, hát cũng hay nữa. Những lần thi văn nghệ, anh Tường luôn đoạt giải nhất không à.

Sơn Tùng trầm giọng vẻ khó chịu:

– Xem ra có vẻ em ngưỡng mộ anh chàng đó thì phải.

Hà My gật đầu một cách vô tư:

– Không riêng em, mà hầu hết các cô gái trong trường đều thích anh Tường, vì anh học giỏi, lại hòa nhã và vui vẻ nữa.

– Vậy sao! - Sơn Tùng nhát gừng:

– Ra trường xong, anh Tường sang Anh du học. - Rồi cô trầm ngâm - Nhanh thật! Mới đó đã ba năm. Gặp lại nhau thật bất ngờ.

– Vì vậy em mới vốn vã và xoắn xuýt với anh ta như vậy. - Sơn Tùng buột miệng.

Hà My nghe vậy, cô ngẩn người một lát, rồi cau mày:

– Anh Tùng, anh nói vậy là sao chứ?

– Không đúng sao? Em cứ trò chuyện và thân mật đến mức nắm tay anh ta, rồi còn nài nỉ, mời mọc anh ta đi chơi cùng, em có thèm để ý đến anh đâu.

Hà My tái mặt, cô giận đến run người, lòng tự ái và danh dự của cô đã bị Sơn Tùng làm tổn thương, hơi thở của cô như nhanh hơn, mạnh hơn.

Giọng Hà My chột khăn đi:

– Anh vừa nói gì vậy, anh Tùng?

Sơn Tùng nín thinh, anh dụi mắt thuốc gạt tàn rồi châm ngay điếu thuốc khác, vẻ mặt tuần tú điển trai như không vui.

Hà My nhìn anh thật lâu, đôi mắt đen láy của cô mở to và hơi ươn ướt, giọng nghèn nghẹn:

– Anh nghĩ về con người của em thế đấy sao anh Tùng?

– Với anh Tường, em chỉ coi như một người bạn. Em quý anh vì anh Tường hòa đồng, cởi mở và dễ thân thiện. Trong suốt năm học đầu tiên của em, thì

chính anh là người động viên, an ủi và quan tâm đến em nhiều nhất. Mến thì em có mến, nhưng nói là yêu thì em không hề nghĩ đến:

Hà My nói một hơi thật dài như giận dữ lắm.

Nói xong cô thở dốc như quá mệt vì căng thẳng và quay mặt đi.

Nét mặt Sơn Tùng như giãn ra khi nghe những lời nói vừa rồi của Hà My.

Anh nhìn cô, giọng chùng xuống:

– Anh xin lỗi, vì anh quá yêu em ...

Không quay lại, Hà My nghẹn giọng:

– Yêu em? Yêu em mà anh nói với em lời lẽ đó sao. Em thật thất vọng về anh quá.

Sơn Tùng đưa tay choàng qua vai Hà My, anh thì thầm bên tay cô:

– Anh biết mình sai rồi, em đừng giận anh nữa.

Hà My đẩy anh ra, cô xẵng giọng:

– Em không chấp nhận cho ai xúc phạm đến em, cho dù đó là người em yêu thương nhất.

– Anh đã biết anh sai và anh cũng xin lỗi em rồi, em chưa hài lòng sao?

Hà My cười thật hiền:

– Anh nặng lời với em, thế rồi chỉ một câu xin lỗi là thôi sao anh?

– Vậy em muốn anh phải làm sao cho em vừa lòng?

Hà My quay lại, giọng cô thật nhẹ:

– Anh Tùng! Anh là người con trai đầu tiên em yêu, là mối tình đầu của em, em trân trọng và quý mến anh thế nào, anh có biết không?

Sơn Tùng gật đầu, anh chưa kịp mở lời, thì Hà My đã tiếp tục, giọng buồn buồn:

– Em không ngờ anh lại có những suy nghĩ tầm thường về em đến vậy. Mới yêu nhau mà anh đã thế, thì sau này khi đến với nhau, anh sẽ thế nào hả anh.

Nghe những lời nói đó, Sơn Tùng lo sợ, anh hỏi cô, giọng khẩn trương:

– Em nói vậy là sao? Hà My! Em phải hiểu anh yêu em nhiều lắm. Vì yêu em, nên anh mới ghen với anh ta.

– Anh ghen một cách vô lý vậy sao?

– Nếu em là anh thì em nghĩ sao? Liệu em có vui vẻ và bằng lòng khi thấy anh vồn vập, quăn quít bên một cô gái khác không, cho dù đó là bạn học cũ của anh? Em nói đi!

Sơn Tùng đặt tình huống ngược lại cho Hà My và im lặng đợi chờ.

Hà My cắn môi suy nghĩ. Câu hỏi của anh quả thật lắt léo khiến cô phân vân.

Ồ nhỉ, liệu cô sẽ có thái độ thế nào khi sự việc như anh nói.

Một lúc sau, Hà My khẽ khàng:

– Có thể em sẽ làm như anh, nhưng em là con gái, nóng nảy và bột chộp là bản tính của tụi em. Còn anh, không thể cư xử như thế được. Anh làm vậy là không tôn trọng em.

Kéo Hà My vào lòng, Sơn Tùng mơn trớn bên tai cô:

– Khi yêu nhau, người ta không thể kiểm soát được hành động cũng như suy nghĩ của mình. Nhưng anh đã biết lỗi mình rồi, em hãy tha thứ cho anh lần đầu chứ cô bé.

Thiên hạ vẫn bảo “Mắt con trai, tai con gái” thật quá đúng. Những lời ngọt ngào, những cử chỉ vuốt ve âu yếm của Sơn Tùng đã làm cho Hà My nguôi giận. Cô không nói và cũng không phản ứng gì, chỉ nằm yên trong lòng Sơn Tùng và đón nhận bằng một khoái cảm ngất ngây.

Sơn Tùng cúi đầu xuống thấp, anh tìm bờ môi của người yêu. Hà My nhìn anh, trong lúc này, ánh mắt của anh nồng nàn, say đắm và hơi thở của anh đang phả lên mặt cô một cách gấp gáp như thúc giục.

Khẽ nhắm mắt lại, đôi môi trái tim của Hà My khẽ hé mở như chờ đợi. Sơn Tùng cúi xuống thật sát, môi anh đặt lên môi cô, một nụ hôn ngọt ngào đến giữa hai người.

Sơn Tùng cọ mũi mình lên chóp mũi của người yêu, nhẹ nhàng:

– Tha thứ cho anh chưa cô bé?

Hà My cười khúc khích vì nhột, những sợi ria của anh cạ vào lớp da non trên non làm cho cô nhột nhột và thích thú.

Háy mắt với anh, Hà My nói như đổi hờn:

– Tha cho anh lần này, còn tái diễn, đừng trách em đấy.

Sơn Tùng ôm chặt cô vào lòng, mùi hương trinh nữ của Hà My làm cho Sơn Tùng thấy rạo rức và ham muốn.

Nuốt nước miếng một cách khó khăn, Sơn Tùng thì thầm:

– Hà My, anh yêu em ...

Xin Đừng Hoài Nghi

Chương 4

Ông Hoàng gác điện thoại, vẻ mặt đầy thần thờ và ngơ ngác, rồi ông gục đầu xuống, hai tay như đỡ lấy trán, nét mặt đầy căng thẳng và khẩn trương.

Cánh cửa phòng mở ra, bà Hoàng bước vào và đứng bên ông tự khi nào mà ông cũng không chút hay biết.

Thấy chồng như vậy, bà Hoàng đập tay lên vai ông, giọng đầy lo lắng.

– Có chuyện gì vậy ông?

Ông Hoàng giật mình ngẩng lên:

– Bà vào khi nào vậy?

– Cũng lâu rồi, mà ông sao vậy?

Ông Hoàng buột miệng buông thông:

– Bên công ty “Đại Hùng” vừa gọi điện cho tôi.

– Họ nói gì vậy ông? Bà Hoàng vội vã.

– Họ bảo là hủy hợp đồng, không ký với công ty mình nữa.

Bà Hoàng ngạc nhiên:

– Sao kỳ vậy? Họ có nói lý do không ông?

Ông Hoàng nhếch mép:

– Họ không nói, nhưng theo tôi thì cũng như những lần trước.

Bà Hoàng ngồi phịch xuống ghế, đặt mạnh cái túi xách lên bàn, hậm hực:

– Làm ăn kiểu gì lạ vậy? Hợp đồng đã chuẩn bị ký kết thì hủy là sao?

– Không thể trách họ được, chỗ nào ra giá thấp hơn thì họ nhận, lợi nhuận của họ kia mà.

– Nhưng ta và họ đã thỏa thuận rồi mà, sao lại tráo trở đến thế?

– Không thể nói như bà, hợp đồng đã lấy đâu mà bắt bẻ họ được.

Bà Hoàng nóng nảy nói lớn:

– Nói như ông vậy thì chúng ta cứ tro mắt ra mà ngó à.

Ông Hoàng thở dài, chán nản:

– Vậy bà bảo tôi phải làm sao đây?

Bà Hoàng chột hạ giọng:

– Hay ông báo lại là mình có thể hạ giá rồi thương lượng với họ lại.

Lắc đầu, ông Hoàng nhếch mép:

– Với giá này, công ty chỉ có huê vốn, hạ xuống nữa thì đừng làm là hơn.

Bà Hoàng tròn mắt, ngạc nhiên:

– Nếu đã là sát giá, tại sao họ lại từ chối?

– Cái này, chỉ có hỏi họ mới biết.

Bà Hoàng nhắc ống nghe lên và quay số, ông Hoàng nhìn vợ:

– Bà gọi cho ai vậy?

– Tôi gọi cho họ, để tìm hiểu cho ra nguyên nhân.

Ông Hoàng không buồn ngăn cản, ông đứng dậy và bỏ ra ghế ngồi chờ.

Bà Hoàng buông máy, lại gần bên chồng và thở dài chán chường.

Ông Hoàng hát hăm:

– Họ nói sao, có như tôi vừa nói không?

Bà Hoàng gật đầu và bảo:

– Nếu chúng ta hạ xuống thêm 7% thì có thể thương lượng.

– Điên hay sao mà làm với giá đó. Chẳng thà ngồi chơi còn hơn.

– Nhưng đã mấy tháng nay, công ty có hợp đồng nào đâu.

– Nhưng làm mà lỗ thì bà bảo làm sao nhận được.

Bà Hoàng cũng trầm ngâm. Chồng bà nói phải, làm mà lỗ thì nhận làm gì cho khổ.

Bỗng bà quay sang ông Hoàng:

– Mà ông thấy có lạ không? Tự dưng mất biến bốn công trình lớn, mà toàn bị hủy vào giờ chót:

Ông Hoàng nghĩ ngợi rồi gật đầu như tán thành:

– Bà nói, tôi mới thấy là lạ thật. Điều do họ tìm tới mình, thỏa thuận xong thì cũng chính họ hủy hợp đồng. Thật khó hiểu!

Bà Hoàng tỏ ý nghi ngờ:

– Hay có ai cố tình hại mình?

– Bà nghĩ vậy à?

Bà Hoàng gật đầu:

– Tôi nghĩ là thế đó.

Ông Hoàng nhú mày lại rồi lắc đầu:

– Mình đâu có thù oán gì với ai mà họ làm thế để được gì? Chẳng lẽ họ muốn cả hai cùng phá sản hay sao?

– Chưa hẳn. Biết đâu họ cậy mạnh vốn, lấy chỗ này bù đắp chỗ kia thì sao?

– Theo như bà thì là ai chứ?

– Việc này tôi cũng không biết, nhưng nhất định tôi sẽ tìm cho ra, để xem mặt mũi của nó thế nào?

– Họ ở trong tối, mình ngoài sáng, làm sao biết được.

Bà Hoàng cao giọng:

– Ông cứ để mặt tôi lo liệu. Rồi ông sẽ thấy!

– Thì tùy bà! Khi nào có kết quả bà nhớ cho tôi biết để còn liệu mà đối phó

...

Mà bà đến tìm tôi có gì không? - Như sực nhớ ra, ông Hoàng hỏi.

Bà Hoàng thông thả:

– Có chứ. Tôi muốn đến nhắc ông, chiều nay ông Độ mời dự tiệc đấy.

Ông Hoàng giật mình:

– Bà không nhắc thì tôi cũng quên mất. Máy giờ hả bà?

– Sáu giờ chiều.

Nhìn đồng hồ, ông Hoàng vội đứng dậy.

– Bà chờ tôi thu dọn cho gọn rồi tôi chở bà về luôn.

Bà Hoàng gật đầu, bà giúp chồng một tay. Vài phút sau, cả hai cùng rời khỏi công ty.

Tối đến, ông bà Hoàng ăn mặc thật lịch sự và sang trọng để dự tiệc ở nhà ông Độ, một nhân vật có uy tính trên thương trường.

Sơn Tùng cũng được mời đến dự tiệc. Anh đến đón Hà My và đưa cô đi cùng. Sự xuất hiện của họ làm cho mọi người phải chú ý, và hầu như không ai rời mắt khỏi họ. Sơn Tùng thật bảnh bao và lịch lãm trong bộ veston màu xanh nhạt được cắt may rất khéo, còn Hà My sang trọng, quyến rũ và gợi cảm trong chiếc đầm dạ hội màu đen có đính những viên đá pha lê thật độc đáo.

Ai đó buột miệng:

Thật là trai tài gái sắc!". Đúng là không còn lời ngợi khen nào đầy đủ và đúng như thế.

Sơn Tùng dìu Hà My đi giữa mọi người, anh tươi cười chào hỏi với tất cả. Khi đi ngang qua ông bà Hoàng, anh hơi đứng lại nhìn họ, rồi tiến lại bên ông Độ.

Ông Độ đón tiếp Sơn Tùng thật niềm nở và vồn vã, làm cho nhiều người phải nhìn anh bằng con mắt kính nể.

Bà Hoàng nhìn thấy mọi việc, bà có cảm giác đã gặp Sơn Tùng ở đâu rồi thì phải, nhưng không sao nhớ ra được.

Còn ông Hoàng thì lại gần một người bạn hỏi nhỏ:

– Anh Đại! Tay đó là ai mà ông Độ có vẻ quý trọng vậy?

Ông Đại nhìn bạn, chậm rãi:

– Tay này mới làm ăn nhưng phát lên nhanh lắm. Giám đốc công ty Sơn Tùng đây, ông không biết à?

Ông Hoàng mỉm cười lắc đầu:

– Nếu tôi biết thì hỏi anh làm gì? Nhìn hấn còn trẻ tuổi lắm mà.

– Ờ, thế mới biết “tuổi trẻ tài cao”. Hấn vừa mở thêm một công ty nữa đây.

– Giỏi vậy sao? Công ty hấn chuyên về gì, anh biết không?

– Tay này “ăn tạp” lắm. Hấn ôm đồm mọi lĩnh vực, dù chuyên ngành chính của hấn là máy vi tính, nhưng hấn chẳng từ thứ gì.

Ông Hoàng định hỏi thêm thì ông Bảo từ xa bước lại, tươi cười:

– Hai ông đang nói gì mà bí mật vậy?

Chỉ về phía Sơn Tùng, ông Đại hạ giọng:

– Đang nói về hấn đây.

Ông Bảo gật đầu:

– Tay này mạnh lắm! Tôi nghe nói hấn có người đỡ đầu nên không phải vừa đâu.

Ông Hoàng tò mò:

– Là ai vậy? Anh biết không?

– Tôi cũng không rõ, chỉ nghe vậy thôi.

Ông Hoàng trao đổi vài ba câu rồi trở ra với vợ.

Vừa thấy ông, bà Hoàng nói ngay:

– Tôi vừa thu thập nhiều tin tức hay lắm.

– Chuyện gì vậy bà?

– Ông có để ý tới tên giám đốc mặt còn ra búng ra sữa kia không?

Ông Hoàng gật đầu và thuật lại cho vợ nghe những gì ông vừa biết được về Sơn Tùng.

Bà Hoàng cũng cung cấp thêm những tin tức xoay quanh về anh và nói:

– Sao tôi trông nó quen quen ông ạ. Hình như tôi đã gặp đâu rồi.

Bà khéo tưởng tượng. Nó chỉ mới ra làm ăn hơn một năm nay. Bà gặp ở đâu vậy?

– Tôi không nhớ, nhưng tôi tin là đã gặp nó rồi. - Bà Hoàng nói như khẳng định.

Ông Hoàng không muốn tranh cãi với vợ, nên gật đầu cho qua rồi bảo vợ:

– Vào chào ông Độ một tiếng, kéo ông lại trách móc thì mệt lắm.

Bà Hoàng cùng chồng vào trong tìm ông Độ. Khi đi ngang qua chỗ Sơn Tùng, bà cố ý đi thật chậm để nhìn anh cho kỹ. Một chút ngờ ngợ ở trong bà khi thấy Sơn Tùng nhìn bà bằng cái nhìn dừng đọng và xa lạ.

Bà Hoàng chợt kêu lên:

Chẳng lẽ là nó? Không thể được ... Bà Hoàng không tin điều mình vừa nghĩ.

Đi qua Sơn Tùng, mà bà vẫn ngoái lại nhìn như cố tìm kiếm chút gì quen thuộc, nhưng rồi vẫn không tin chắc vì nó mơ hồ quá.

Thái độ của bà Hoàng làm, cho Hà My băn khoăn. Cô nhìn Sơn Tùng:

– Anh có quen biết gì bà ta không?

Sơn Tùng lắc đầu, đáp nhanh:

– Không quen ... Có gì không em?

– Em thấy bà ta nhìn anh lạ lắm, như là cố nhớ mà không được vậy.

Sơn Tùng nheo mắt:

– Chắc tại em đấy.

– Sao lại tại em? - Hà My ngơ ngác.

Sơn Tùng thì thầm vào tai cô:

– Vì em đẹp quá, nên bà ta cho là anh đứng với em không xứng.

Nguyt Sơn Tùng một cái thật dài, Hà My ngúng nguẩy quay mặt đi. Dù bề ngoài tỏ vẻ giận dỗi, nhưng thật ra trong lòng Hà My rất vui và hãnh diện.

Có cô gái nào không vui khi được khen là đẹp đâu.

Mùi khói thuốc lá và mùi son phấn hòa trộn vào nhau làm cho Hà My thấy khó chịu và ngột ngạt. Nắm tay người yêu, cô khẽ nói:

– Anh đưa em ra ngoài cho thoáng. Trong này ngộp quá.

Sơn Tùng sốt sắng gật đầu, anh vòng tay qua lưng Hà My như đỡ cô và định bước đi thì nghe tiếng ông Độ oang oang:

– Cậu Tùng, lại đây với tôi!

Sơn Tùng có vẻ bối rối, anh nhìn Hà My nói nhanh:

– Em chờ anh một chút, anh sẽ quay lại ngay.

– Anh cứ lại đó đi, em chỉ ra ngoài cho mát thôi.

Hà My nói xong, cô quay lưng và bước nhanh ra vườn. Không khí về đêm thật dễ chịu và thoáng mát quá.

Hà My dạo bước quanh những lối đi, khu vườn thật rộng và đẹp quá khiến cho Hà My thích thú.

Cô say sưa ngắm nhìn các loại hoa và mê mẩn với những chậu kiểng được

tạo thành hình thú các con thú thật đẹp. Ngồi xuống một băng ghế, ở đây, cô có thể nhìn thấy trong nhà, như vậy khi Sơn Tùng ra kiểm thì cô sẽ thấy anh dễ dàng hơn.

Ngắt một đoá nguyệt quế, Hà My khẽ xoay tròn trong các ngón tay. Hà My rất thích loại hoa này vì màu trắng thanh khiết và hương thơm dịu dịu của nó.

Đưa đoá hoa lên gần mũi, Hà My nhắm lại và hít một hơi thật dài, mùi hương hoa như sộc thẳng vào mũi làm cho cô thấy sảng khoái.

– Chào My! Thật bất ngờ khi gặp My ở đây. - Giọng Hữu Tường bỗng vang lên.

Hà My mở mắt, cô ngạc nhiên và mừng rỡ:

– Anh Tường! Anh cũng đến đây à?

Hữu Tường gật đầu, tươi cười:

– Có gì mà anh thấy My ngạc nhiên vậy?

– Anh đến đây cùng với ai vậy?

– Anh đi một mình như My thấy đó.

Hà My vẫn thắc mắc:

– Anh quen biết sao với ông Độ, chủ nhân ngôi biệt thự này?

– À, rất Là thân. Thế còn My, làm sao My biết ông Độ?

Hà My khẽ nghiêng đầu như làm duyên, cười nhẹ:

– Em không biết ông ta, em chỉ ... ăn theo thôi.

Hữu Tường dựa lưng vào gốc cây gần đó, gật gù:

– Vậy à! Mà My đi với ai vậy?

– Em đi với anh Tùng.

– Tùng đâu mà My ngồi đây một mình?

Chỉ tay vào nhà, Hà My dịu dàng:

– Anh Tùng đang bận công chuyện, em không chịu nổi không khí trong đó nên ra đây. Còn anh?

– Cũng như My thôi.

Và anh giơ tay như ngoắt ai đó, chỉ vài giây người phục vụ xuất hiện, trên tay là một khay đựng các loại nước uống.

Hữu Tường nhìn Hà My, hỏi nhẹ:

– My dùng gì không.

– Anh Tường còn nhớ em thích uống gì không?

– Nhớ chứ. Sữa chanh phải không?

Hà My tròn mắt thích thú:

– Bao năm rồi, mà anh vẫn còn nhớ vậy à?

– Đã là bạn bè, phải biết sở thích của nhau chứ.

Nhìn vào khay, Hữu Tường ôn tồn:

– Ở đây không có sữa chanh rồi, My chờ một chút nha.

Nhìn người phục vụ, Hữu Tường đồng dặc:

– Anh mang cho tôi một ly sữa chanh ngay nha.

Và anh chọn cho mình một ly rượu nhẹ. Người phục vụ quay đi, Hà My nghe vậy, cô lên tiếng:

– Thôi khỏi anh ạ, không có thì thôi, em cũng không khát.

Hữu Tường nhìn người phục vụ và hất đầu. Anh ta cúi đầu bước đi và quay lại thật nhanh với ly sữa chanh trên tay.

Đón lấy ly sữa, Hà My ngỡ ngàng:

– Mất công cho họ quá.

Hữu Tường chỉ cười không nói, anh lấy gói thuốc ra cầm trên tay và hỏi:

– Anh hút thuốc, có sao không My?

– Anh cứ tự nhiên, My không “dị ứng” với khói thuốc nữa.

– Vậy à! Từ khi nào vậy My?

Hà My có vẻ bẽn lễn nhưng vẫn đáp:

– Từ khi em quen anh Tùng. Anh hút thuốc dữ lắm, ngửi hoài cũng thấy dễ chịu.

Hữu Tường hút một hơi thật dài rồi thở ra, giọng trầm ấm:

– My quen Tùng lâu chưa?

– Dạ, cũng gần một năm rồi anh ạ. Còn anh Tường đã có bạn gái chưa, sao không đưa đi cùng?

– Anh vẫn “phòng không”. My có cô bạn gái nào, làm mai cho anh được không?

Hà My hồn nhiên gật đầu:

– Em rất sẵn sàng, nhưng tiêu chuẩn của anh Tường thế nào, nói cho em biết đi.

Hữu Tường tươi cười, nửa đùa nửa thật:

– Anh không đòi hỏi gì nhiều đâu, chỉ cần giống như My là được rồi.

Hà My đỏ mặt, cô nhận ra giọng anh có vẻ thay đổi, có chút gì nuối tiếc và trách móc trong đó.

Cô nhìn lên Hữu Tường, ánh mắt của anh đang nhìn cô, cũng giống như cái nhìn của Sơn Tùng vẫn nhìn cô vậy. Hà My đã hiểu ẩn ý của Hữu Tường, nhưng cô vẫn thản nhiên cười nhẹ:

– Đẹp hơn em nữa, anh có chịu không?

Hữu Tường lắc đầu, không nói, nhưng đôi mắt của anh vẫn không rời khỏi cô.

Hà My vẫn bình thản như không hay biết, dịu dàng:

– Sao anh lại không chịu.

– Vì anh chỉ thích giống như My mà thôi.

– Anh Tường ... - Hà My cau mày kêu lên.

Hữu Tường gật đầu, giọng thật buồn:

– Anh xin lỗi, vì làm gì có chuyện đó trên đời này.
Hà My nói thật nhỏ, nhưng rành rọt từng tiếng:
– Anh Tường! Chuyện đã qua, anh đừng nhắc lại nữa. Giờ em đã yêu anh Tùng, anh nên hiểu và thông cảm cho em.
Hữu Tường thở dài, anh nói như trách móc:
– Vậy sao lúc trước, My từ chối anh?
– Vì My còn quá nhỏ, mới mười chín tuổi, My chưa nghĩ đến.
– Còn giờ đây ... đã muộn phải không My?
– Như anh đã thấy rồi.
Hữu Tường gật đầu, chợt anh nói nhanh:
– Anh không quấy rầy My nữa, anh phải vào trong đó.
Hữu Tường đi rồi, Hà My mới thở ra. Cô phải cố gắng lắm mới giữ được bình thần trước Hữu Tường khi nghe những lời vừa rồi của anh.
Nhìn ly nước trên tay, Hà My hồi tưởng lại những ngày cô mới bước chân vào đại học, cô còn bỡ ngỡ và xa lạ với mọi người xung quanh thì Hữu Tường đã xuất hiện bên cô. Anh đến bên cô một cách nhẹ nhàng và thân thiết.
Ngày đó, Hà My đã đón nhận sự quan tâm của anh như một người anh. Họ thân thiết bên nhau một cách hồn nhiên và trong sáng.
Và khi cô chuẩn bị nghỉ hè thì Hữu Tường đã ngỏ lời với cô, khi đó Hà My còn quá non nớt và dại khờ, cô chưa nghĩ đến yêu đương nên đã từ chối một cách thẳng thắn, làm cho Hữu Tường đau khổ và thất vọng khi bị cô từ chối.
Ba năm xa cách, Hà My những tưởng Hữu Tường đã quên cô, vậy mà anh vẫn nhớ đến cả các sở thích của cô ... Hà My lại khẽ thở dài.
– Em vừa nói chuyện với ai vậy?
Tiếng Sơn Tùng vang lên làm cô giật mình mở mắt. Anh đang đứng trước mặt cô, vẻ mặt không vui.
Hà My thật thà đáp nhẹ:
– Là anh Tường đó mà. Em không ngờ anh cũng đến đây.
Sơn Tùng bỗng cười nhạt:
– Anh thì không cho đó là bất ngờ, mà là một sự cố ý.
– Anh nói vậy là sao?
– Hấn nói gì với em vậy?
– Chỉ là những chuyện vu vơ thôi, không có gì cả anh à.
– Anh không tin. Anh thấy hấn có vẻ thích em đấy Hà My à.
Hà My cau mày khó chịu.
– Anh Tùng! Anh nói gì lạ vậy, em và anh Tường chỉ là bạn bè bình thường.
– Ly sữa này ở đâu em có? Tôi nay là tiệc mặn, không ai làm những loại nước này để giải khát cả - Sơn Tùng gằn giọng - Có phải là hấn kêu làm cho em không?

Hà My gật đầu, giọng cô hơi bối rối:

– Phải ... là ... anh Tường kêu họ làm.

– Anh nói đúng không. Là bạn bè mà biết cả những sở thích về ăn uống của em vậy sao, nhất là hai người đã xa nhau những ba năm.

Hà My xác nhận:

– Đúng là anh Tường có thích em, nhưng với em thì không.

Sơn Tùng nhếch mép mỉa mai:

– Làm sao anh biết được.

Hà My cảm thấy Sơn Tùng, càng quá đáng, cô không nhịn nữa mà hỏi lại:

– Vậy anh nghĩ sao về em?

– Có phải em kêu mệt và khó chịu để là cái cớ cho em ra đây gặp hân không?

Câu nói của Sơn Tùng làm cho Hà My mắc nghẹn, cô giận quá nói không thành tiếng, cứ mở to mắt nhìn anh. Có gì đó ngăn nơi cổ họng khiến cho cô như nghẹn nghẹn.

Một lúc lâu sau, Hà My mới đứng dậy, cô gay gắt:

– Anh đã không tin thì em cũng không cần thanh minh cho mình nữa. Chào anh!

Hà My lướt đi qua mặt Sơn Tùng, anh nắm tay cô giữ lại.

– Em đi đâu đó?

Hà My hất tay anh ra, giọng khô khốc:

– Em về đây.

Đi được vài bước, cô quay lại, nhìn thẳng vào Sơn Tùng giọng thật lạ:

– Em không làm gì sai trái với anh cả. Bạn bè lâu ngày gặp lại nhau trò chuyện là điều bình thường. Huống chi tối nay, em hoàn toàn không biết anh Tường cũng đến đây.

– Em đã nói mà anh không tin, còn nặng lời với em. Đã yêu nhau mà không tin tưởng nhau thì có thể gọi là tình yêu được không anh?

– Nếu anh cho em là lừa dối anh, thì anh đừng đến với em nữa. Chào anh!

Hà My bỏ đi thật nhanh, hai vai run run.

Những lời nói của cô như khiến cho Sơn Tùng thức tỉnh, anh cuống cuống chạy theo cô, hốt hoảng:

– Hà My! Đợi anh ... anh đưa em về.

Hà My vẫn lặng thinh bước đi, Sơn Tùng chặn trước mặt cô, nài nỉ:

– Anh lại sai nữa rồi. Đừng giận anh nữa, tha lỗi cho anh ghen em.

Hà My gạt anh sang một bên, mặt lạnh như tiền bước thẳng ra cổng.

Sơn Tùng vội chạy theo, anh nắm tay Hà My thật chặt mặc cho cô vùng vẫy vẫn không chịu buông.

Sơn Tùng lôi Hà My vào đến chỗ lấy xe, anh mới nhớ ra chưa chào từ biệt ông Độ, anh không thể bỏ về như thế này được. Anh sợ sẽ làm ông Độ giận,

thì sẽ không tốt cho việc làm ăn của mình.

Nhìn Hà My, anh xuống nước:

– My à! Hãy tha lỗi cho anh. Anh nói vậy cũng vì yêu em, anh không dẫn được mỗi khi thấy em cùng hắn trò chuyện, anh sợ.

Hà My lạnh nhạt:

– Anh sợ gì chứ? Có phải anh nghĩ tình cũ không rủ cũng đến chẳng?

Hà My đã nói đúng suy nghĩ của Sơn Tùng, nhưng anh không dám nhận, vì nếu như anh gặt đầu thì khác nào đổ dầu vào lửa.

Sơn Tùng khôn khéo dùng cách ngọt ngào, dịu dàng để xoa dịu cơn giận của Hà My bằng nụ cười giả lả và nhãn mặt:

– Sao em lại nói vậy? Anh tin em nhưng anh không muốn thấy hắn cứ bám theo em mãi.

– Tại sao chứ?

Sơn Tùng vuốt nhẹ má cô, cười cợt:

– Vì em đẹp thế này, anh không muốn chia sẻ cho ai hết. Anh yêu em, nên lo lắng vậy mà.

Rồi anh hạ giọng:

– Em chờ anh nha, anh phải vào chào ông Độ một tiếng, kéo ông chê trách thì kệt lắm.

– Nếu anh thấy cần thiết thì cứ vào đó.

– Nhưng em phải đợi anh đây.

Hà My không gặt đầu mà chỉ nói gọn lỏn:

– Anh vào đi.

Sơn Tùng hôn lên trán cô rồi chạy nhanh vào trong.

Ngoài này, Hà My lặng lẽ rảo bước ra ngoài. Ra đến ngoài cổng, cô không đi về hướng nhà mà đi ngược lại, vì cô biết thế nào Sơn Tùng cũng đuổi theo.

Cô biết Sơn Tùng vì quá yêu mình nên mới vậy, cô thông cảm và không giận anh, nhưng cô quyết định phải cho anh một bài học.

Hà My đi thật nhanh trên con đường những ngôi biệt thự rộng lớn cứ nối tiếp nhau, làm cho đoạn đường vắng tanh, thỉnh thoảng mới có một vài xe chạy qua.

Một chiếc xe gắn máy chạy ngang qua cô, và dừng lại. Gã thanh niên ngồi sau nhảy xuống chạy lại bên Hà My và giật mạnh chiếc xác tay mà cô đang khoác trên vai.

Hà My ghì chặt lấy quai xác theo phản ứng và la lên. Tiếng la của cô như lạc lõng và chìm vào đêm tối.

Gã thanh niên cũng bấm môi ra sức giựt, Hà My thì cố ghì lại, cả hai còn đang giằng co thì may sao có một người đi tới.

Anh ta vội vắt xe và lao nhanh đến, tên cướp cạ vội buông cái xác và nháy

lên xe, tên cầm lái rút ga cho xe lao nhanh.

Hà My mất đà, cô ngã người ra sau, mặt nhăn nhó vì đau.

Người thanh niên vội chạy lại, đỡ Hà My dậy và ân cần:

– Cô có sao không?

Giọng anh ta thật ấm, làm cho Hà My bình tĩnh lại cô lắc đầu và ngược lên.

Vừa thấy anh ta, Hà My giật bắn cả người và lùi ra sau thật nhanh, mặt tái xanh vì sợ, giọng lạc đi.

– Ông ... ông ...

Người thanh niên vẫn ôn tồn:

– Cô đừng sợ! Chúng chạy mất rồi, cô có mất mát gì không.

Hà My lắc đầu, nói không ra tiếng. Cô không còn sợ chuyện vừa rồi mà đang sợ người thanh niên đứng trước mặt.

Vì anh ta dữ tợn quá, gương mặt chữ điền với hai đuôi tóc thật dài và lò xo xòa như một cái chĩa, mái tóc hớt theo kiểu đầu đinh, thân hình to lớn dềnh dàng như một con gấu. Hình như anh ta có râu quai nón. Hà My nghĩ vậy, nhưng điều mà cô sợ nhất chính là một vết sẹo dài khoảng một ngón tay nằm vắt ngang, qua má của anh ta.

Hà My co rúm người lại, hai tay khép chặt trước ngực, mắt nhìn vào anh ta với vẻ dè chừng.

Người thanh niên nhìn gương mặt xanh nhợt của Hà My. Hình như anh đã hiểu cô đang nghĩ gì, nên cười thật buồn:

– Cô đừng sợ, tôi không làm hại gì cô đâu, tôi chỉ giúp cô thôi mà.

– Tôi ... tôi ... cảm ơn ... ông ... - Giọng Hà My run rẩy và lắp bắp thật tội nghiệp.

Một chiếc tắc xi chạy ngang, anh ta vẫy tay ra dấu cho xe ngừng lại, rồi quay sang Hà My, ôn tồn:

– Cô về đâu, tôi đón xe cho cô rồi, cô lên tắc xi mà về.

Anh ta mở cửa xe rồi lui ra xa như để Hà My an tâm.

Hà My lảo lếu đến gần chiếc tắc xi rồi chui thật nhanh vào xe, cô đóng cửa và hối tài xế chạy đi.

Ngồi trên xe, Hà My còn trông thấy anh ta dựng xe lên, một chiếc xe máy cà tàng thảm hại.

Xe chạy xa đến khu dân cư, thấy những dòng xe xuôi ngược mới khiến Hà My an lòng. Cô bình tâm thở nhẹ và chợt nhớ ra, lúc nãy vì quá sợ hãi nên cô chưa kịp hỏi tên anh ta và nói được lời cảm ơn cho tử tế.

Xe ngừng trước cửa nhà, vừa bước xuống xe, Hà My đã thấy Sơn Tùng ngồi chờ cô trên xe.

Trông thấy cô, Sơn Tùng hấp tấp chạy lại bên cô, anh vội vàng:

– Em đi đâu mà anh tìm kiếm mãi mà không gặp.

Hà My trả tiền cho người tài xế, rồi quay lại nhìn Sơn Tùng.

Tuy đã có ý định tha lỗi cho anh, nhưng cô lại cho là do anh mà cô gặp phải chuyện không may. Thế là cơn giận lại bộc phát, cô lạnh nhạt:

– Anh ở đây làm gì?

– Kìa em ... - Sơn Tùng thẳng thốt – Anh không gặp em, tìm kiếm mãi không thấy, điện thoại cho em cũng không được, nên anh lo lắng.

Hà My cười nhẹ:

– Anh cũng lo cho em sao? Nếu biết lo cho em, anh đã không bỏ mặc em một mình.

Sơn Tùng nhăn nhó ra chiều khổ sở.

– Anh đã nói với em rồi đấy, anh phải chào ông Độ, em cũng đã bằng lòng rồi mà, sao còn trách móc anh.

– Em đâu dám trách ai.

Sơn Tùng nhìn Hà My, anh nhớ lại lời cô nói và gặng hỏi:

– Em đã gặp chuyện gì à? Mau nói cho anh nghe đi!

Hà My lắc đầu, cô bỗng thấy chán chường và mệt mỏi nên không muốn kể lại, cô chỉ lắc đầu, buông thõng:

– Không có gì cả.

Đừng giấu anh, có gì nói cho anh biết.

– Đã nói là không mà. Hay anh muốn em gặp thật? - Hà My xẵng giọng.

Chưa bao giờ Hà My có thái độ giận dữ thế này. Sơn Tùng biết anh đã chọc cho cô tức giận, nên nhin nhục và mềm mỏng:

– Em giận anh đấy à. Không bỏ qua cho anh được sao em?

– Em mệt lắm, cô gì ngày mai hẵng nói. Anh về đi, em vào nhà đây.

Hà My đưa tay nhấn chuông.

Sơn Tùng đứng sững người nhìn cô. Không còn lạ gì tính Hà My, anh đành trầm giọng:

– Anh về đây!

Hà My khẽ gật đầu rồi bước vào nhà. Cô cũng thấy thương anh nhưng lại nhủ lòng phải cứng rắn một lần để Sơn Tùng phải sợ mà chừa cái tật ghen tuông về cô.

Nhìn cánh cửa khép lại một cách lạnh lùng, Sơn Tùng buồn bã mở công tắc xe.

Chiếc Dylan, rú lên rồi lao nhanh vào đêm tối.

Quỳnh Chi đi dọc theo các kệ sách, cô đang tìm mua một tác phẩm mới của nhà văn Quỳnh Dao nhưng không thấy.

Đang mải mê tìm kiếm, Quỳnh Chi chợt nghe có ai đó gọi sau lưng:

– Chào Chi! Còn nhớ anh không?

Quỳnh Chi quay lại, cô ngỡ ngàng vài giây rồi kêu lên, mừng rỡ:

– Anh Thành! Anh đi đâu mà vào đây.

Câu hỏi hết sức ngắn gọn của cô làm Nam Thành hỏi lại:

– Thế còn Chi?

– Em định mua vài cuốn sách.

Quỳnh Chi đáp nhanh, rồi như nhận ra câu hỏi lảng nhách của mình khi nãy, cô bẽn lẽn:

– Xin lỗi anh, gặp lại anh, em mừng quá nên nói năng lung tung.

– Chi có định mua gì nữa không?

Quỳnh Chi lắc đầu:

– Có lẽ không anh ạ.

– Anh mời Chi đi uống nước, Chi thấy có ngại không?

Nhoẽn nụ cười thật tươi, Quỳnh Chi điềm đậm:

– Có gì mà ngại hả anh.

Nam Thành tươi cười:

– Vậy thì anh và Chi đi nha:

Cả hai vào một quán nước gần đó. Kêu nước xong, Nam Thành nhìn Quỳnh Chi thật lâu.

Đã mấy năm không gặp lại, anh thấy cô vẫn như xưa, không có gì thay đổi, vẫn xinh đẹp và đảm thắm như năm năm về trước.

Quỳnh Chi nghiêng đầu, hỏi khẽ:

– Anh Thành! Làm gì nhìn em dữ vậy, bộ em già và xấu lắm sao?

– Không, anh thấy Chi vẫn thế, không thay đổi gì mấy.

Quỳnh Chi mỉm cười:

– Năm năm mà anh cho là em vẫn vậy sao? Anh định nói thế cho em vui chứ gì?

– Anh chỉ nói sự thật, Chi vẫn đẹp như ngày ...

Nói đến đây, Nam Thành im bật, mà nhìn Quỳnh Chi với vẻ ngại ngùng.

Quỳnh Chi vẫn thản nhiên và ôn tồn:

– Làm gì anh phải ngại? Chuyện lâu lắm rồi, có chẳng cũng chỉ là kỷ niệm.

Giọng Quỳnh Chi chột chùng xuống, cô chép miệng:

– Dù sao trong chuyện này, mẹ em là người có lỗi.

– Nói vậy là Chi đã biết mọi chuyện?

Quỳnh Chi gật đầu, giọng buồn buồn:

– Chi biết được sự thật thì mọi chuyện đã rồi, em đã lấy chồng, không thể đến với anh Tùng được nữa.

– Chi có gặp lại Tùng không?

– Cách đây mấy tháng, em có gặp anh ở một buổi chiêu đãi của ông Thanh.

Nam Thành ngạc nhiên, vì Sơn Tùng không hề nói cho anh và Hoài Lưu biết chuyện này. Nhìn Quỳnh Chi, anh gặng hỏi:

– Tùng có nói gì với Chi không?

Mặt Quỳnh Chi thoáng buồn, cô lắc đầu:

– Dạ không, vì lúc đó em đi cùng anh ta nên chúng em không nói gì với

nhau cả.

– Thái độ của Tùng khi thấy Chi thế nào hả Chi?

Quỳnh Chi cười nhẹ, cay đắng:

– Anh Tùng nhìn em đứng đưng như một người xa lạ, không một biểu hiện nào cả, một nụ cười cũng không, dù em đã cười và gật đầu chào anh.

Nam Thành cau mày:

– Vậy sao! Anh không ngờ Tùng lại cư xử như thế.

Đừng trách anh Tùng. Em nghĩ anh làm vậy là phải có nguyên nhân của anh.

– Chi còn bệnh vực cho nó à?

– Không, vì em thấy anh làm thế là đúng.

Nam Thành sửng sốt:

– Chi cho là đúng?

Quỳnh Chi gật đầu, thông thả:

– Anh thấy đó không đến được với nhau thì níu giữ tình cảm cho thêm vương vẩn. Em đã lập gia đình và hạnh phúc bên chồng con. Em cũng cầu mong cho anh Tùng được như vậy là em mừng cho anh.

Nam Thành lắc đầu, phản đối:

– Không là tình yêu thì cũng còn tình bạn, hai người đã yêu nhau cả mấy năm trời kia mà, sao có thể đoạn tuyệt như vậy chứ.

Quỳnh Chi hút một hơi nước rồi chậm rãi:

– Trong tình bạn có thể thành tình yêu, nhưng từ tình yêu sang tình bạn thì khó lắm anh ạ. Nhất là mẹ em đã xúc phạm đến anh quá nặng. Em biết anh hận mẹ em lắm.

Nam Thành dè dặt nhìn Quỳnh Chi:

– Chi vẫn còn yêu Tùng?

Quỳnh Chi trầm ngâm thật lâu rồi khẽ khàng:

– Anh Tùng là mối tình đầu của em, hai năm yêu nhau có biết bao là kỷ niệm, nhưng em chỉ nhớ chứ yêu thì không. Anh ta rất yêu em và lo lắng cho em, nên em không thể phụ anh được.

Nghe Quỳnh Chi tâm sự, Nam Thành biết cô còn thương Sơn Tàng, nhưng Quỳnh Chi là người sống bằng lý trí nhiều hơn tình cảm, nên cô biết mình phải làm gì.

Nam Thành im lặng, anh châm thuốc, nét mặt đăm chiêu.

Không khí bỗng chùng xuống. Cả hai đều đang nhớ lại những tháng ngày mà họ còn vui vẻ bên nhau.

Quỳnh Chi lên tiếng, dường như cô muốn xua tan cái bầu không khí nặng nề này:

– Đạo này anh và anh Lưu ở đâu, em có đến nhà trọ, nhưng bác Năm bảo anh dọn đi rồi.

Nam Thành gật đầu:

– Sau hôm gặp Chi ở nhà, vài ngày sau tụi anh dọn đi về công ty.

– Hai anh vẫn làm chỗ cũ à?

– Không, tụi anh làm chỗ Tùng. Giờ Tùng đã là một giám đốc của công ty do nó thành lập.

– Em có biết chuyện này. Em mừng khi thấy anh Tùng thành đạt nhanh như vậy. Công ty của anh phát triển lắm.

– Nó dự định mở thêm chi nhánh và giao cho tụi anh quản lý.

– Anh Tùng là người trọng tình cảm, anh sống hết mình vì bạn bè. Đó là điều em rất thích ở anh Tùng. Em yêu anh Tùng cũng vì điểm này.

Nam Thành gật đầu, đồng tình:

– Về điểm này thì Chi nói đúng. Nó vẫn luôn coi trọng tụi anh. Những chuyện ở công ty, nó đều hỏi qua tụi anh, dù tụi anh chỉ làm thuê cho nó.

Nhìn Nam Thành, Quỳnh Chi nói nhẹ:

– Anh đừng nói vậy, anh Tùng nghe được sẽ buồn.

– Anh biết ... - Nam Thành buông thõng.

Quỳnh Chi ngạc nhiên nhìn Nam Thành:

– Nghe giọng của anh, hình như anh đang bất mãn điều gì phải không? Nói cho em nghe được không anh Thành?

Nam Thành khẽ lắc đầu:

– Không có gì đâu Chi.

Anh đã nói dối cô, vì Nam Thành đang phân vân có nên đem những thắc mắc của mình về Sơn Tùng ra nói cho Quỳnh Chi nghe không? Và anh thấy nói ra cũng chẳng ích gì, Quỳnh Chi cũng như anh thôi, không ai có thể biết năm năm qua, Sơn Tùng làm những gì.

Quỳnh Chi cũng thừa biết Nam Thành muốn giấu cô, nhưng cô không hỏi thêm. Quỳnh Chi đã xác định cuộc sống của cô, vì thế cô thấy không cần thiết tìm hiểu sâu về họ.

Họ lại ngồi im, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ khác nhau. Nếu không có tiếng chuông điện thoại, không biết họ còn ngồi đến bao lâu.

Nghe điện thoại xong, Quỳnh Chi dụi dãi:

– Em phải về rồi, anh thông cảm nha.

Nam Thành gật đầu:

– Chi cứ về đi, anh ngồi lại một chút.

Quỳnh Chi đứng dậy, cô chợt nhớ ra và tươi cười với Nam Thành:

– Chút nữa em quên mất. Đây là số điện thoại của em. Anh giữ lấy, có gì liên lạc với em.

Nam Thành đón lấy, đáp khẽ:

Lát nữa, anh sẽ gọi vào máy cho Chi.

Quỳnh Chi nhẹ nhàng gật đầu rồi nhẹ nhàng quay bước. Nam Thành ngồi trầm ngâm bên điều thuốc và ly cà phê đã tan hết đá.

Nam Thành đang suy nghĩ về Sơn Tùng. Thái độ của Sơn Tùng khi gặp lại Quỳnh Chi làm cho anh thấy lạ. Tại sao Sơn Tùng lại giấu anh và Hoài Lưu chuyện này? Dửng dưng và lạnh nhạt như thế không phải là bản chất của anh.

Cả ba người chơi với nhau từ khi mới lên năm, lên sáu. Đã hơn hai mươi năm kết bạn, Nam Thành chợt nhận ra là Sơn Tùng càng ngày càng có nhiều bí ẩn.

Sự giàu có bất ngờ của bạn làm Nam Thành luôn suy nghĩ. Đã coi nhau như anh em, nên Nam Thành luôn nghĩ về điều này. Anh có linh cảm là bạn anh đã làm điều gì không phải, nên quyết tâm phải tìm cho ra sự thật về Sơn Tùng.

Hà My nhất định tránh mặt Sơn Tùng một tuần lễ. Cô không gặp và cũng không nghe điện thoại của anh.

Trưa nay, cô đang ngồi trong lớp thì Sơn Tùng xuất hiện, nét mặt hốc hác và hai mắt thâm quầng. Cô xót xa và ngỡ ngàng khi thấy anh.

Sơn Tùng nhìn cô, đôi mắt trũng sâu đỏ như trách móc và khản khoản, giọng anh thật nhẹ:

– Anh gặp em một chút được không?

Hà My vội đứng dậy, đến bên anh, cô dịu dàng:

– Anh gầy quá đó.

– Tại sao em tránh mặt anh? Em có biết anh đau khổ thế nào không? Anh muốn phát điên lên vì nhớ em, em biết không?

Hà My áy náy, cô nhẹ nhàng:

– Em xin lỗi anh. Mình ra ngoài đi anh.

Sơn Tùng gật đầu, anh nắm tay cô lôi thật nhanh ra cổng trường.

Họ đưa nhau đến quán nước quen thuộc, vừa ngồi vào ghế, Sơn Tùng đã vồ vập ôm lấy cô, anh hôn lên mặt cô những nụ hôn gấp gáp và cuồng nhiệt.

Hà My không phản đối, cô cũng đáp lại bằng tất cả khao khát và say đắm.

Những sợi ria trên mép Sơn Tùng cạ vào mặt cô làm cho cô nhột nhột và càng tăng thêm cảm xúc trong cô.

Thật lâu sau, Sơn Tùng mới rời cô ra, anh trầm giọng:

– Tại sao em làm vậy hả, Hà My?

Đã qua những cảm xúc cuồng nhiệt, Hà My đã bình thường lại, cô chun mũi, hắt mặt:

– Cho anh chừa, lần sau không dám nói với em thế nữa.

Sơn Tùng vươn vai, anh le lưỡi nhìn cô:

– Anh sợ quá, không dám nữa đâu.

Nằm gọn trong lòng người yêu, Hà My thở thê:

– Những ngày qua, anh làm gì khi không gặp em.

– Anh không làm gì được cả, mọi việc anh giao lại cho nhân viên, chỉ ngồi

mơ về em thôi.

Dí tay lên chót mũi anh, Hà My cười khúc khích, trêu chọc:

– Em không tin!

– Tàn nhẫn vậy sao em? Không thấy anh bơ phờ và hốc hác vì mất ngủ hay sao?

Hà My dụi mắt vào lòng Sơn Tùng, cô cười:

– Cho đáng đời anh.

Sơn Tùng hôn nhẹ lên tóc cô, anh thì thầm:

– Thế còn em, có nhớ anh không?

Hà My lắc đầu, cao giọng.

– Không, ai mà thèm nhớ anh chứ.

Sơn Tùng nhìn cô mỉm cười:

– Thật không?

– Thật - Hà My đáp nhanh.

– Vậy em làm gì nào, nói cho anh nghe.

– Em chỉ đi học, đi chơi, ăn và ...

– Và đêm về nhớ anh phải không?

Hà My lắc đầu, ngúng nguẩy:

– Không nhớ mà.

– Vậy sao mắt em cũng quầng sâu, mặt xuống sắc thế này.

Bị Sơn Tùng nói ra, Hà My đỏ mặt, cô bẽn lễn một lúc rồi chống chế.

– Tại em thức khuya để ôn bài chứ bộ.

– Ngoan cổ quá đấy cô bé! Nói dối là một tật xấu đấy nha.

Sơn Tùng nâng cằm người yêu, anh nhìn sâu vào mắt cô, trầm ấm và ngọt ngào:

– Nói với anh đi, có phải em cũng nhớ anh phải không?

Hà My không thể giấu giếm trước cái nhìn của Sơn Tùng, cô gật đầu, nói thật nhẹ:

– Anh nói đúng, em nhớ anh lắm. Nhiều lần biết anh đến tìm, em muốn chạy xuống với anh, ôm anh cho đỡ nhớ.

– Vậy sao em cứ lẩn tránh anh, khi cả hai đều nhớ nhau tha thiết.

Hà My nghiêm giọng:

– Nhưng nhớ lại những gì anh nói, em lại thấy tức, vì anh đã xúc phạm đến em đến tình yêu em dành cho anh.

Sơn Tùng gật đầu, nhận lỗi:

– Anh xin lỗi em, nhưng em cũng phải hiểu, đó là anh quá yêu em, Hà My à.

Giọng Sơn Tùng ngọt ngào và trầm ấm quyến rũ đến lạ thường, nó làm cho Hà My nao lòng. Cô nép vào người anh, thỏ thẻ:

– Nhưng không vì thế mà anh nghĩ về em như vậy.

– Hữu Tường và em chỉ là bạn bè, dù anh có thích em hay không, em không

quan tâm. Em đã yêu và chỉ yêu mình anh thôi.

– Tình yêu thường làm cho con người mù quáng và nghi kỵ em à. Anh yêu em, anh không thể mất em được. - Sơn Tùng nhấn mạnh.

Hà My vừa ngược lên, cô chưa kịp nói thì Sơn Tùng đã cúi xuống, một nụ hôn thật dài được anh trao cho cô, ngọt ngào và nồng ấm.

– Chừng nào em ra trường?

– Em đang bảo vệ luận án, cũng còn khoảng hơn một tháng ... Mà có gì không anh?

Nhìn người yêu, Sơn Tùng đề nghị:

– Hay chúng mình làm lễ đính hôn nha em, khi nào em ra trường thì tiến hành đám cưới luôn.

Hà My sửng sốt:

– Cô gấp quá không anh? Em còn đi học mà.

– Anh đã nói ra trường mới đám cưới mà.

Hà My phân vân:

– Em dự định ra trường sẽ vào công ty của ba để đỡ đần cho ba một tay.

Mười mấy năm nuôi con ăn học, chưa nhờ vả gì thì em đã lấy chồng rồi.

– Không có em, ba em vẫn tạo dựng cả một công ty và vẫn điều hành được đó. Có gì khó khăn đâu.

– Đành là thế, nhưng ba đã lớn tuổi rồi, em lại là con một, không thể để mặc ba xoay xở một mình mãi.

Sơn Tùng trầm giọng vẻ không vui:

– Em định lo cho ba em đến bao giờ, rồi em cũng phải lập gia đình. Không lẽ em muốn anh chờ đến bao lâu?

– Nhưng ...

– Anh có ý này, sau khi chúng ta lấy nhau, anh sẽ bàn với ba em sát nhập hai công ty vào một cho dễ quản lý, em thấy sao?

Hà My có vẻ băn khoăn lắm, cô nói một cách dè dặt và thận trọng:

– Em sợ ba không chấp nhận đâu.

– Tại sao?

– Công ty này do ba đã mất bao công sức mới gây dựng được, không có gì làm ba từ bỏ nó đâu.

Sơn Tùng cau mày:

– Nhưng nếu chúng mình là vợ chồng, thì đã là người một nhà ... À ... hay là em sợ anh có ý chiếm đoạt công ty của ba mẹ.

Hà My ngồi thẳng dậy, thẳng thốt:

– Anh vừa nói gì?

Sơn Tùng vội vã lấp liếm:

– À không! Ý anh là ... là anh đâu phải người ngoài mà chiếm đoạt, dù gì anh cũng có công ty của riêng anh kia mà.

– Em không muốn tranh cãi với anh về việc này. Chuyện công ty, hãy để cho ba quyết định.

– Như vậy là em vẫn đồng ý như đề nghị của anh, là chúng mình làm lễ đính hôn nha em.

– Tại sao lại gấp gáp vậy anh?

Sơn Tùng ôm cô vào lòng, chân tình bộc bạch:

– Anh muốn em là của riêng anh, chỉ có cách này, chúng ta mới danh chính ngôn thuận đến với nhau được.

Những lời của anh chân thành quá làm Hà My xao xuyến. Có điều anh làm vậy cũng chỉ vì quá yêu cô.

Hà My nhỏ nhẹ đề nghị:

– Em có ý này, anh nghe có được không?

– Là sao hả em?

– Nếu đính hôn như lời anh nói thì em chấp nhận, nhưng còn đám cưới thì hãy từ từ đã anh.

Sơn Tùng chưng hửng:

– Từ từ là bao lâu hả em?

– Có thể là vài năm. Vì sau khi ra trường em muốn làm chút gì cho ba mẹ để gọi là báo đáp lại công ơn của ba mẹ.

– Lấy nhau rồi, em vẫn phụ giúp và đỡ đần cho cha mẹ được mà.

– Nhưng lúc đó em còn bận rộn với cuộc sống riêng của vợ chồng, vì vậy em muốn toàn tâm toàn ý để dốc hết sức lực phụ đỡ cho ba em trong một thời gian.

Sơn Tùng có vẻ thất vọng:

– Vậy là em không yêu anh sao?

– Sao anh nói vậy. Em đã nói rất nhiều rồi, anh là người con trai đầu tiên em yêu. Em yêu anh thế nào, anh phải cảm nhận được chứ.

– Yêu anh mà em có nghĩ cho anh không? Hay lúc nào cũng nghĩ về ba mẹ em.

Nghe giọng điệu dỗi hờn của anh, Hà My mỉm cười:

– Vợ chồng là ăn đời ở kiếp với nhau, có phải chuyện ngày một, ngày hai đâu anh.

– Mà anh chỉ muốn đính hôn để em là của anh, có nghĩa là anh cũng không tin em rồi đấy. - Hà My trách móc.

Sơn Tùng vội vàng ôm cô vào lòng, dỗ dành:

– Đừng nghĩ oan cho anh! Anh yêu em và tin tưởng ở em mà.

Vẻ cuống quýt của anh làm Hà My mỉm cười. Cô ôn tồn:

– Yêu nhau, anh hãy tin ở em. Em mãi mãi chỉ yêu mình anh thôi.

Hà My nói xong, cô chủ động ôm lấy cổ Sơn Tùng, và hôn lên môi anh thật cuồng nhiệt. Rồi nhìn anh:

– Anh đã tin chưa?

Sơn Tùng gật đầu, anh ôm lấy cô và quấn lấy cô như không muốn rời.

Những ngón tay của anh phiêu lưu trên thân thể của Hà My, đem lại cho Hà My những rung động thật kỳ diệu trong tình yêu. Họ đắm đuối bên nhau như quên cả thời gian, cho đến khi Hà My nhớ ra và thẳng thốt:

– Chết rồi! Trưa nay em có giờ học.

Sơn Tùng mỉm cười âu yếm:

– Đã bốn giờ chiều rồi, em định vào lớp giờ này sao cô bé?

Hà My kêu lên lo lắng:

– Nhanh vậy sao anh? Vậy là em bỏ mất buổi học rồi.

Thấy Sơn Tùng cứ nhìn mình mà tủm tỉm, Hà My đỏ mặt. Cô đắm vào ngực anh, nhõng nhẽo:

– Tại anh hết đó. Em bắt đền anh đấy.

– Anh sẵn sàng, em muốn anh đền gì nào?

Chợt anh mỉm cười ranh mãnh rồi kê sát tai Hà My nói nhỏ.

Hà My đỏ bừng mặt, cô lắc đầu lia lịa:

– Không anh à, em không đồng ý đâu.

– Anh chỉ đùa thôi mà, làm gì mà em hoảng hốt vậy. - Sơn Tùng ngọt ngào.

Nhìn thẳng vào mắt Sơn Tùng, Hà My nói như nhấn mạnh:

– Anh phải hứa với em là giữ gìn cho nhau, em không muốn điều đó xảy ra trước lễ cưới của chúng ta.

Sơn Tùng gật đầu, nghiêm giọng:

– Anh hứa. Còn bây giờ em định thế nào?

Hà My thở dài:

– Đã trễ quá rồi, về đến trường thì tan học mất rồi.

Rồi cô lườm Sơn Tùng, hờn dỗi.

– Tại anh mà ra, coi như em "cúp cua" rồi. Mười mấy năm đi học, em mới biết thế nào là trốn học đi chơi.

Sơn Tùng nheo mắt, hóm hỉnh:

– Vậy sao? Thế em có cảm giác ra sao khi bên anh?

Hà My hừ một tiếng rồi dài giọng:

– Còn dám nói nữa à.

– Sao lại không chứ? - Sơn Tùng ương bướng - Mà em chưa trả lời cho anh đấy.

Bị Sơn Tùng vạ vạ, Hà My đỏ mặt, lí nhí:

– Anh đừng giả vờ ngây ngô nữa.

Sơn Tùng lại rủ rê:

– Hay ngày mai trốn học nữa nha em.

Hà My trợn mắt, cô ngất vào ngực anh, la lớn:

– Tội anh, em chưa xử đó, còn dám xúi giục em nữa à.

Sơn Tùng cười giòn, anh ôm lấy cô, và họ lại quấn quýt bên nhau nồng nàn và vội vã như sợ không còn thời gian để gần nhau.

Xin Đừng Hoài Nghi

Chương 5

Ông Hoàng đang chăm chú bên bàn làm việc thì bà Hoàng đẩy cửa, bước nhanh vào. Nghe tiếng chân, ông Hoàng ngược lên. Nhìn nét mặt giận dữ của vợ, ông ngạc nhiên:

– Làm gì mà bà hầm hầm vậy?

Bà Hoàng ngồi xuống ghế, xẵng giọng:

– Ông còn nhớ thằng giám đốc trẻ mà mình gặp ở nhà ông Độ không?

– Nhớ. Mà có gì vậy?

Bà Hoàng nói như hét lên:

– Nó chính là cái thằng khi xưa yêu con gái mình đấy.

Ông Hoàng giật mình, sửng sò:

– Bà nói gì? Là nó đó à?

– Phải! - Bà Hoàng gật đầu.

Ông Hoàng thừ người ra một lúc rồi nhìn vợ:

– Bà có nhìn lầm người không?

– Sao, ông không tin à? - Bà Hoàng tròn mắt nhìn chồng.

Ông Hoàng gật đầu:

– Một thằng nghèo rớt mòng tơi như nó, sao có thể được như ngày nay chứ.

Chỉ có vài năm mà giàu vậy sao? Tôi không tin.

Bà Hoàng nhếch mép:

– Không tin cũng không được. Vì chính con gái ông cũng đã xác nhận nó chính là thằng Tùng ngày trước.

Ông Hoàng lâm bầm:

– Nó làm gì mà giàu nhanh thế. Tôi không ngờ nó lại giỏi đến thế.

Bà Hoàng cau mày:

– Ông khen nó đấy à?

– Nó giỏi thì tôi khen, có gì không đúng. Mà bà gặp tôi, không chỉ để nói chuyện này đây chứ.

Bà Hoàng chột quắc mắt, hằn học:

– Không ... à ... mà có dính líu đến nó đấy.

Ông Hoàng cười nhẹ.

– Làm gì mà bà có vẻ hốt hoảng vậy. Nó làm gì đến mình nào?

Bà Hoàng gằn giọng:

– Nó trả thù chuyện cũ đấy ông ạ.

Ông Hoàng cau mày:

– Cụ thể thế nào, bà nói ra cho tôi nghe. Nó làm gì mà bà bảo là trả thù chuyện cũ?

Bà Hoàng đánh giọng thật dữ:

– Những hợp đồng mà công ty của mình bị vuột mất, đều do nó nhúng tay vào phá bĩnh.

Ông Hoàng giật bắn cả người, hai tay chống lên bàn và bật dậy.

– Bà nói sao? Là nó à?

Vẻ mặt bà Hoàng cũng căng thẳng và tái nhợt như chồng, môi cong lên, hằn học:

– Là nó đấy!

– Bà có chắc không? – Ông Hoàng gặng hỏi.

Bà Hoàng gật đầu, chắc nịch:

– Sao lại không chắc?

– Làm sao bà biết được chuyện này?

Bà Hoàng nhăn mặt, cao giọng:

– Tôi phải nhờ đến thám tử điều tra mới tìm ra được, chứ cứ ngồi ở nhà như ông thì biết thế nào.

Mở túi xách, bà Hoàng ném mạnh lên bàn một phong bì đầy cộm, gằn giọng:

– Tất cả bằng chứng đều ở đây cả, ông xem đi thì rõ.

Ông Hoàng lật đặt chụp lấy, hai tay run run và hấp tấp mở ra xem, nét mặt biến đổi liên tục, mồ hôi rịn đầy trên trán.

Ngồi xuống ghế, ông Hoàng bàng hoàng và thần thờ như ngây dại.

Bà Hoàng lo lắng:

– Ông không sao chứ?

Lấy khăn tay, ông Hoàng chặm lên trán, lắc đầu, giọng yếu ớt:

– Tôi không sao.

Bà Hoàng hằn học:

– Ông tính thế nào, không lẽ khoanh tay ngồi nhìn nó lộng hành như vậy sao?

– Bà định làm gì, đã có cách chưa?

Bà Hoàng gật đầu, rít lên:

– Rồi. Tôi sẽ cho người xử nó theo luật giang hồ. Chỉ cần vung ra vài chục triệu là nó tàn đời.

Ông Hoàng lo ngại, lắc đầu phản đối:

– Không làm vậy được.

– Sao lại không hả ông?

Mình là dân làm ăn, làm như kiểu bà nếu đổ bể ra, dính dáng đến pháp luật

thì công ty mình kể như tiêu tùng, phá sản luôn.

Bà Hoàng cười nhạt, trấn an:

– Ông yên trí! Mình ra tay bất ngờ, nó không thể nào biết được. Và lại, mình đâu có ra mặt mà phải sợ.

– Nhưng ...

– Còn nhưng nhị gì nữa? - Bà Hoàng quắc mắt nóng nảy - Ông muốn nó phá tan cả sản nghiệp của vợ chồng mình à?

Ông Hoàng trầm ngâm suy nghĩ, rồi đắn đo:

– Tôi thấy cách này, không ổn đâu bà à.

– Tại sao lại không! Tôi có biết một tay anh chị thuộc loại máu lạnh lắm.

Chịu tổn một khoản tiền là xong ngay.

– Bà quên thằng Tùng xuất thân từ gia đình nghèo khổ hay sao?

– Thì sao chứ? - Bà Hoàng ngạc nhiên nhìn chồng.

Ông Hoàng thông thả:

– Tôi không tin nó làm ăn đàng hoàng mà giàu như vậy.

– Ý ông là ...

– Phải. Theo tôi thì 99% là nó phải lẩn lộn nhiều, va chạm nhiều và bất chấp tất cả để có được ngày này. Bà biết tại sao không?

Bà Hoàng chợt nhớ lại câu nói của Sơn Tùng ngày trước, nét mặt bà biến sắc và hạ giọng:

– Nó định thực hiện lời hăm dọa.

Ông Hoàng gật đầu:

– Một thằng như nó thì dám làm tất cả. Thử hỏi bà, trong đám anh chị, bà có quen biết nhiều bằng nó không?

– Không khéo mình chưa kịp hại nó thì nó đã hại lại mình không chừng.

Bà Hoàng nghe chồng phân tích thì lo lắng lắm. Bà nhìn chồng, hỏi nhỏ:

– Vậy phải làm sao hả ông?

– Bà cứ bình tĩnh để tôi tìm cách giải quyết khác ôn hòa hơn, coi có được không đã.

Bà Hoàng lắc đầu vẻ không tin tưởng:

– Nó căm thù tôi và ông đến tận xương tủy, đời nào lại chịu ngồi nói chuyện với mình như ông nghĩ.

Ông Hoàng bồng ngược lên nhìn vợ:

– Mà các hợp đồng của mình đâu phải ngon lành gì. Toàn là xương xẩu không, nó nhào vào mà lại hạ giá thì tôi e là nó không cầm cự bao lâu đâu.

– Ông nói vậy cũng phải. - Bà Hoàng gật đầu nhưng rồi bà lại hạ giọng -

Biết đâu công ty của nó chỉ là bức bình phong thì sao.

– Bà nói vậy là sao?

Bà Hoàng nhăn mặt, gắt lên:

– Ông chậm hiểu vậy! Ngộ nhớ nó lập công ty để là nơi rửa tiền cho các

hoạt động phi pháp khác thì chúng ta còn mệt với nó.

– Có thể lắm ... Nó quyết tâm hại mình dám làm thế lắm.

– Vậy ông mau tính cách nào đi để đối phó với nó.

Ông Hoàng bộp tay lên trán, mệt mỏi:

– Bà cũng phải cho tôi thời gian chứ, dùng một cái làm sao tôi nghĩ được khi mọi chuyện rối tung như canh hẹ.

Bà Hoàng đồng ý và đứng dậy.

– Tôi chỉ nhắc ông vậy thôi, còn giờ tôi về đây.

– Bà về nhà hay đi đâu?

– Hôm nay vợ chồng có Chi về nhà chơi, tôi định nấu cho con gái các món ăn mà nó thích.

Ông Hoàng gật đầu:

– Vậy bà về đi, tôi cũng thu xếp rồi về sau.

Bà Hoàng ra đến cửa thì ông Hoàng gọi giật lại:

– Bà khoan đã, đợi tôi dặn điều này!

– Gì nữa thì ông nó mau đi.

Ông Hoàng dặn dò.

– Việc thằng Tùng, bà đừng cho con biết.

– Sao ông giấu con chứ?

– Thằng Tùng và con mình không còn quan hệ gì nữa. Con mình cũng đã có gia đình, tôi không muốn con Chi biết được, nó sẽ lo lắng.

Bà Hoàng nghĩ ngợi rồi đồng ý:

– Ông nói rất đúng. Chuyện này không nên cho Quỳnh Chi biết làm gì?

– Bà đóng cửa lại hộ tôi luôn.

Cánh cửa đóng lại, ông Hoàng gỡ gọng kính đặt lên bàn, đôi mày như nhíu lại. Hàng loạt câu hỏi đang nảy sinh trong ông.

Tuy không tiếp xúc với Sơn Tùng lần nào, nhưng những gì ông nghe được về anh ta, đủ cho ông biết Sơn Tùng không phải thứ dễ nuốt.

Ông Hoàng không sợ Sơn Tùng, mà ông sợ những thế lực đứng sau lưng anh ta. Bằng kinh nghiệm sống, ông Hoàng biết rằng vợ chồng ông đang đối mặt với kẻ thù khá nguy hiểm, đầy mưu mô và bản lĩnh.

Đêm đã khuya rồi mà ông Phú vẫn chưa ngủ, ông cứ trăn trở mãi làm cho bà Phú nằm bên ông phải ngạc nhiên và thắc mắc.

Xoay người lại, bà Phú nhìn chồng, dịu dàng:

– Sao anh không ngủ mà cứ nằm trăn trở mãi vậy, có chuyện gì hả anh.

– Em chưa ngủ sao?

Bà Phú mỉm cười:

– Anh cứ cứạ quây mãi, làm sao em ngủ được. Nói cho em biết, có chuyện gì vậy anh?

Nhìn về mặt chờ đợi của vợ, ông Phú nhẹ nhàng:

– Em à! Anh muốn nói với em chuyện này.

Bà Phú gật đầu:

– Anh nói đi, em đang chờ nghe đây.

Ông Phú ngồi dậy, tựa lưng vào thành giường, giọng thật lạ:

– Chiều nay, anh có gặp cậu Tùng.

– Cậu Tùng nói gì mà anh căng thẳng vậy?

Ông Phú trầm tư:

– Cậu ta nói là cậu và Hà My yêu nhau, và cậu ta không thể sống thiếu Hà My.

Bà Phú mỉm cười:

– Có vậy mà anh suy nghĩ vậy sao?

Vẻ bình thản của bà làm ông Phú ngạc nhiên, ông nhìn vợ, dò hỏi:

– Vậy là em đã biết chuyện này?

– Tùng yêu con mình, em biết lâu rồi, Tùng cũng thường hay đến đây và đưa con gái mình đi chơi.

– Sao em không cho anh biết? - Ông Phú cau mày trách vợ.

Bà Phú ngạc nhiên:

– Ô hay? Em cứ nghĩ là anh đã biết rồi nên cũng không nói.

– Em thấy cậu ta thế nào.

Bà Phú chậm rãi:

– Em thấy Tùng là một thanh niên đang hoàng, có tư cách, nói năng rất hòa nhã không kiêu căng.

– Còn Hà My có nói gì với em không?

Bà Phú cũng ngồi dậy thông thả:

– Anh ra phòng khách nói chuyện nha, chứ người nằm, người ngồi, khó nói lắm.

Biết tính vợ, ông phú vui vẻ chiều theo. Ngồi xuống ghế, bà Phú châm trà vào tách theo thói quen rồi nhẹ nhàng:

– Con có nói với em, là cũng có tình cảm với Tùng lắm, còn chuyện cưới hỏi thì em không nghe con nói tới.

Rồi bà nhìn ông Phú, vẻ băn khoăn lắm:

– Anh không thích Tùng à?

Ông Phú có vẻ dăm chiêu. Bà Phú lại nhẹ nhàng:

– Em vẫn nghe anh khen Tùng lắm mà. Tưởng đâu anh cũng thích, ai dè ...

Ông Phú điềm đạm giải thích với vợ:

– Khen thì anh vẫn khen, vì cậu ta quả là giỏi trong làm ăn, giao tiếp rộng lại có uy tín trong giới, cho dù cậu ta mới chấp chừng làm ăn.

– Vậy anh còn băn khoăn gì nữa?

– Về gia đình cậu ta thế nào, quê quán, gốc gác ra sao, anh cũng dò hỏi nhiều người, nhưng không ai biết cả.

– Có chuyện vậy sao anh? Bà Phú thắng thốt.

Ông gật đầu, ôn tồn:

– Chính vì vậy, anh mới suy nghĩ ... Vợ chồng mình chỉ có mình Hà My, làm sao anh có thể gả con cho một người mà mình không biết rõ về bản thân họ và gia đình được.

Bà Phú nhú mày rồi nhỏ nhẹ:

– Để ngày mai, em hỏi lại con. Nếu hai đứa nó yêu nhau thật lòng và chân thành thì Tùng phải nói hết cho con mình biết, cậu ta không thể giấu giếm.

– Anh cũng nghĩ như em. Trong công việc, Tùng giúp đỡ cho anh rất nhiều, ít nhiều anh cũng có chút thiện cảm với cậu ta.

Bà Phú nhìn chồng với ánh mắt yêu thương trách nhẹ:

– Có vậy mà anh không nói ngay, cứ nằm đó mà dằn vặt mãi.

Ông Phú cũng âu yếm:

– Anh không muốn em phải lo lắng.

– Con gái lớn phải lấy chồng. Là mẹ, em phải có bổn phận lo cho con chứ.

Anh đã bận rộn ở công ty rồi, những chuyện còn lại trong gia đình, đừng nên ôm đồm nữa, để em lo liệu cho anh.

Ông Phú hạnh phúc khi nghe được những lời chia sẻ của vợ. Ông đứng dậy, nhẹ nhàng.

– Ngày mai, em nhớ hỏi con cho khéo rồi cho anh hay.

Vừa nói dứt câu thì ông Phú đã thấy Hà My từ ngoài bước vào, cô cúi đầu chào ba mẹ.

Ông Phú giật mình:

– Con làm gì ngoài đó?

– Cây nguyệt quế mà con trồng tối nay nở hoa, con ra ngoài đó ngắm chúng và ...

– Con đã nghe ba mẹ nói chuyện?

Hà My gật đầu dạ nhỏ.

Bà Phú nghiêm mặt, nạt khế:

– Con có biết nghe lén như vậy là xấu lắm không?

Thấy mẹ giận, Hà My sợ hãi, lí nhí:

– Con không cố ý, nhưng thấy ba mẹ nói về anh Tùng, nên con ... con ... muốn biết ba mẹ nhận xét thế nào về anh.

Ông Phú điềm tĩnh chỉ tay vào ghế, ôn tồn:

– Con ngồi xuống đi!

Hà My ngoan ngoãn ngồi đối diện với ba mẹ.

Hà My hơi ngẩng lên, giọng nhẹ nhàng mạch lạc:

– Con và anh Tùng yêu nhau.

– Ba mẹ đã biết. - Ông Phú gật đầu - Thế con đã biết gì về Tùng chưa?

Hà My gật đầu:

– Dạ, anh Tùng đã kể cho nghe tất cả về cuộc đời của anh ạ.
– Tùng nói sao với con?
Hà My khẽ chớp mắt:
– Anh nói gia đình anh nghèo lắm, ba anh mất sớm, anh chỉ còn có mẹ ở dưới quê.
Ông Phú thắc mắc:
– Nghèo lắm à?
– Dạ. Trước kia, anh đi làm công nhân ở một công ty tư nhân, lương cũng không cao lắm.
Ông Phú cau mày:
– Vậy làm thế nào cậu ta có được như ngày nay.
Hà My đan hai tay vào nhau, nhỏ nhẹ:
– Chuyện là vậy thưa ba mẹ. Lúc trước, anh có yêu một cô gái con nhà giàu, ba mẹ cô không đồng ý và nặng lời mạt sát anh, vì vậy anh quyết tâm phải làm sao để trở thành giàu có.
Ông Phú cắt lời con gái:
– Cậu ta có nói với con là làm gì không?
– Dạ có. Sau khi ra khỏi nhà cô gái ấy, anh gặp được một người nhận vào làm việc cho công ty ông ta với mức lương hậu hĩnh. Suốt năm năm đó, anh tận tụy, chất chiu từng đồng để tạo dựng sự nghiệp.
Bà Phú ngạc nhiên:
– Chỉ năm năm mà cậu Tùng được như ngày nay, mẹ thấy thật khó tin.
– Dạ, anh có nói là với số tiền dành dụm, anh đem đầu tư vào các nơi quen biết và hùn hạp làm ăn với các đối tác của ông chủ anh. Sau năm năm, với số vốn đã khá, anh xin nghỉ và tạo dựng cơ nghiệp cho riêng mình.
Hà My nói dứt lời, bà Phú liền đưa mắt nhìn chồng như chờ đợi.
Ông Phú vẫn ôn tồn hỏi con:
– Tùng nói với con vậy à?
– Dạ. Mà con cũng có hỏi vài người bạn của anh, họ cũng nói như vậy ạ.
Bà Phú nhìn chồng, dò xét:
– Anh nghĩ sao?
Ông Phú trầm ngâm rồi khẽ khàng:
– Nếu đúng vậy thì ba thật sự khâm phục ý chí của cậu ta.
Rồi nhìn con gái, ông âu yếm:
– Khuya rồi, con về phòng nghỉ đi, ba mẹ cũng đi nghỉ đây.
Hà My ngoan ngoãn đứng dậy. Bà Phú chợt hỏi:
– Con có biết quê Tùng ở đâu không?
– Dạ, ở gần thị xã của thành phố Cần Thơ mẹ ạ.
Hà My nói xong liền bỏ đi. Chờ cho con gái đi hẳn, bà Phú nhẹ giọng hỏi chồng:

– Anh thấy sao, có thấy gì đáng ngờ không anh?

Ông Phú lắc đầu:

– Tùng đã dám nói là nhà cậu rất nghèo, cũng có nghĩa là cậu ta không giấu giếm thân phận. Ngay cả chuyện yêu đương, rồi bị sỉ nhục thế nào, cậu ta cũng nói ra, thì anh nghĩ cậu ta không nói dối đâu.

– Nhưng làm gì mà mau giàu vậy anh.

– Điều này cũng có thể lắm.

– Anh căn cứ vào đâu?

– Vào sự quen biết của cậu Tùng, toàn là những tay có máu mặt. Anh nghĩ trước kia cậu ta cũng đảm nhận một vai trò không nhỏ đâu.

– Nếu anh đã nói vậy thì anh tính sao về chuyện Tùng muốn cưới con mình?

– Hà My còn đi học, chưa thể gấp gáp được. Vả lại, còn tùy thuộc vào con gái mình nữa.

Bà Phú tươi cười nhìn chồng:

– Xem ra anh đã có cái nhìn khác về cậu Tùng rồi đấy.

Ông Phú không trả lời vợ, mà vươn vai ngáp dài rồi bảo:

– Anh buồn ngủ quá rồi, không nói chuyện với em nữa.

Ông đưa tay tắt đèn, và quàng tay qua người vợ, vài phút sau cả hai đều ngủ say.

Hà My dừng lại trước dãy hàng bánh kẹo. Trông thấy loại sô-cô-la mà cô vẫn ưa thích được bày bán ở đây, nên cô quyết định mua vài hộp.

Chúng được đặt trên ngăn kệ khá cao, Hà My đã rướn người mấy lần vẫn chưa với tới. Còn đang loay hoay tìm cách thì ai đó đã cầm xuống và trao tận tay cho cô.

Hà My đón lấy, cô tươi cười:

– Cảm ơn anh ...

Bỗng cô khựng lại ngay khi nhận ra đó là người đã cứu cô hôm nào.

Người thanh niên cũng tươi cười:

– Gặp lại cô bé thật là bất ngờ.

Hà My đã bình tĩnh lại, cô nhẹ nhàng:

– Tối hôm đó, tôi thật sợ suýt khi chưa hỏi tên anh và cảm ơn anh.

– Có gì mà cô bé phải bận tâm vậy. Tôi là Xuân Kiên. Còn cô bé?

– Tôi là Hà My. - Cô đáp nhỏ, vẻ mặt hơi thẹn thùng trước cái nhìn của Xuân Kiên.

– My còn mua gì nữa không, để tôi lấy giùm cho.

Hà My lắc đầu:

– Không anh à, tôi chỉ mua chừng đây thôi.

Xuân Kiên theo Hà My tới chỗ thu ngân, anh tính luôn cả phần Hà My, mặc cho cô phản đối.

Ra đến ngoài cửa, Hà My nói như không vui lắm:

– Sao anh lại làm vậy?

Xuân Kiên chỉ thản nhiên nhún vai:

– Có đáng gì đâu mà cô bé phải để tâm.

– Nhưng tôi không thể nợ anh mãi được, ơn anh giúp tôi, tôi còn chưa trả nổi mà.

Xuân Kiên mỉm cười:

– Thế cô bé định trả ơn cho tôi thế nào đây?

Nụ cười của anh thật đẹp, một cái lúm đồng tiền trên má trái càng làm cho anh thật thu hút và quyến rũ.

Hà My lúng túng:

– Tôi ... tôi ... cũng ... không biết nữa.

– Tôi thì đang khát nước, hay cô bé mời tôi một ly nước, được không?

Lời đề nghị thật bất ngờ được Xuân Kiên đưa ra làm cho Hà My bối rối.

Từ chối thì Hà My thấy mình bất lịch sự quá, còn nhận lời thì cô thấy ngại ngại. Vì vết sẹo trên mặt anh làm cô lưỡng lự.

Như đọc được suy nghĩ của cô, Xuân Kiên thông thả:

– Nếu cô bé không thích đi cùng tôi thì thôi, tạm biệt!

Xuân Kiên quay người bỏ đi, Hà My đưa mắt nhìn theo, cho đến khi cái dáng cao lớn của anh lẫn vào đám đông mới thôi.

Hà My không lấy xe ngay, mà thả bộ lững thững trên đường, đi đâu thì cô cũng không xác định được.

Ngang qua một quán nước, Hà My không thấy khát khô cả họng. Cái nắng oi bức làm cho Hà My thấy khó chịu, nên ghé vào đó để nghỉ chân.

Kêu cho mình một ly sữa chanh như thường lệ Hà My nhớ lại đề nghị khi nãy của Xuân Kiên mà mỉm cười một mình, và cô nhận ra anh ta rất tế nhị trong cách cư xử.

Hà My trầm ngâm bên ly nước thật lâu, cô đang nhớ tới Xuân Kiên, với bộ râu quai nón, đôi lông mày rậm, nụ cười thật quyến rũ, nếu không có cái sẹo vắt ngang trên má, có lẽ anh ta sẽ đẹp trai rất nhiều.

Uống xong ly nước, Hà My kêu tính tiền, và cô vô cùng ngạc nhiên khi cô gái phục vụ đến bên và tươi cười:

Tiền nước của chị, đã có người trả rồi ạ.

Hà My hoang mang:

– Chị có lầm lẫn không? Tôi chỉ đi một mình – Dạ không. Chị có phải tên

Hà My không? - Cô phục vụ hỏi lại.

Hà My gật đầu:

– Phải, là tôi.

– Vậy thì tôi không nhầm ạ.

Hà My nhìn cô ta, thắc mắc:

– Là ai đã trả tiền cho tôi vậy chị?

– Dạ, là một thanh niên, anh ta không nói tên.
Hà My thoáng nghĩ đến Xuân Kiên, nên nói ngay:
– Có phải anh ta có một vết sẹo trên má.
– Dạ, đúng ạ.
Hà My vội nhìn quanh rồi hỏi, vẻ nôn nóng:
– Anh ta ngồi đâu hả chị?
Cô phục vụ chỉ tay vào một bàn sát góc, thông thả:
– Dạ ngồi đây, nhưng vừa ra khỏi quán vài phút ạ.
Hà My bỗng cảm thấy hụt hẫng, cô thở nhẹ về thất vọng và gật đầu:
– Cảm ơn chị.
Cô phục vụ mỉm cười:
– Không có gì, thưa chị.
Hà My bước ra đường, cô cảm thấy mình mắc nợ Xuân Kiên nhiều quá.
Nhìn hộp kẹo sô-cô-la, Hà My nhớ lại ánh mắt của Xuân Kiên nhìn cô lúc đó, có chút gì thật lạ trong mắt anh ta.
Hà My trầm ngâm và tự hỏi rất cuộc anh ta là ai?
Hà My lái xe chạy thật chậm trên đường. Chiều thứ bảy, Sài Gòn vẫn đông đúc hơn mọi khi.
Một chiếc xe buýt chạy thật sát bên cạnh. Hà My vội vàng ngẩng lên khi nghe tiếng một thanh niên vọng xuống, nghe thật quen:
– Chào cô bé!
Nhận ra Xuân Kiên đang tươi cười vẫy tay chào, bất chợt Hà My cũng nở một nụ cười thật tươi đáp lại.
Về đến nhà, Hà My đã thấy Sơn Tùng chờ sẵn trong phòng khách với dáng vẻ bồn chồn:
Vừa thấy cô, Sơn Tùng hỏi ngay:
– Em đi đâu đến giờ mới về, mà anh gọi điện thoại cho em mãi không được.
Nhìn nét mặt của anh, Hà My ngạc nhiên khi thấy anh không vui, nhưng cô vẫn mỉm cười:
– Em không mang điện thoại theo, mà có gì không anh?
Sơn Tùng vẫn cau có:
– Em chưa trả lời cho anh biết em đi đâu về vậy?
Chia mất hộp kẹo ra trước, Hà My dịu dàng:
– Em vào siêu thị mua mấy thứ này.
Nét mặt Sơn Tùng như giãn ra, anh nhìn cô, giọng vui hẳn:
– Em có nhớ hôm nay anh đưa em đi đâu không?
Hà My gật đầu mỉm cười:
– Nhớ chứ anh, nhưng vẫn còn sớm kia mà. Sơn Tùng cũng nở nụ cười hài lòng.
– Em lên chuẩn bị đi, anh chờ.

Một lúc sau, Hà My trở xuống trong chiếc đầm dài màu trắng rất đẹp, gương mặt cô trang điểm thật nhẹ và hài hòa, càng làm cho Hà My thêm xinh đẹp bội phần.

Sơn Tùng trầm trồ:

– Em đẹp lắm, Hà My!

Xoay một vòng thật là lướt, Hà My cong môi làm duyên.

– Anh muốn điên lên vì em đây.

Ngắt vào ngực người yêu một cái thật mạnh, Hà My liếc anh thật dài:

– Chỉ nói bấy là giỏi.

– Anh nói thật đấy!

Vừa nhăn nhó vì đau, Sơn Tùng vừa đáp lại, mắt anh ánh lên những tia sáng thật lạ, rồi anh dìu cô ra cửa.

Xe qua phố đông người. Nhìn họ như một đôi uyên ương ... màu trắng tinh khiết của chiếc đầm, màu đen của bộ veston thật tương phản càng làm cho họ như nổi bật trong dòng xe cộ.

Sơn Tùng vừa dừng xe trước ngôi biệt thự nguy nga thì ông Độ đã bước lại, tươi cười:

– Cậu Tùng luôn luôn đúng giờ!

Bắt chặt tay ông Độ, Sơn Tùng cũng cười thật tươi, khiêm tốn:

– Được ông chiều cổ đến, sao tôi có thể đến trễ được.

Ông Độ cười sáng khoái vẻ thích thú:

– Ha ha ... Cậu Tùng quả là khéo ăn nói.

– Cảm ơn ông đã khen.

Ông Độ nhìn sang Hà My rồi hỏi Sơn Tùng:

– Bạn gái cậu Tùng đấy à?

Sơn Tùng gật đầu và giới thiệu cho họ biết nhau.

Hà My khép nép cúi đầu:

– Cháu chào bác.

Ông Độ vồn vã gật đầu và bảo Sơn Tùng:

– Cậu tinh mắt lắm! Bạn gái của cậu thật dễ thương.

Sơn Tùng có vẻ hãnh diện lắm, anh nhìn Hà My và mỉm cười.

Chỉ tay vào trong, ông Độ xởi lời:

– Cậu và bạn gái vào trước, tôi còn đón vài người khách nữa.

Hà My nép sát vào người Sơn Tùng, cô rụt rè và ngại ngùng theo anh vào trong.

Đang băng qua khoảng sân rộng, họ chợt thấy Hữu Tường từ xa đi lại. Nét mặt Sơn Tùng như sầm lại và không cười khi nhận ra Hữu Tường đang đi về phía anh và Hà My.

Hữu Tường đến gần hai người thì đứng lại, anh điềm đạm:

– Chào hai bạn!

Sơn Tùng thờ ơ gật đầu và bắt tay Hữu Tường một cách hờ hững. Thái độ của anh làm cho Hà My khó chịu, đôi mày của cô như cau lại, nhưng Hà My vẫn im lặng.

Hữu Tường vẫn thản nhiên như không quan tâm đến chuyện đó, anh vẫn ôn tồn với Hà My:

– My vẫn khỏe đấy chứ?

Hà My mỉm cười.

– Cảm ơn anh.

– Anh thấy My cô vẻ hơi xanh đấy.

– Chắc tại My thức khuya để học thi nên anh thấy vậy. - Hà My đổi cách xưng hô với Hữu Tường.

Hữu Tường vẫn ân cần:

– Nếu vậy My cần tắm bỏ vào, con gái mà ốm thì không đẹp đâu.

Nghe Hữu Tường nói vậy, Sơn Tùng sôi máu, mặt nóng bừng gần giọng:

– Không cần đến anh, tôi biết mình phải làm gì cho Hà My.

Anh quay sang Hà My, nói nhanh:

– Mình vào trong đi em!

Không chờ Hà My đồng ý, anh nắm tay cô liếc đi thật nhanh để mặc Hữu Tường đứng lại một mình.

Đi được một đoạn, Hà My đứng lại, cô giựt tay ra và gay gắt:

– Anh làm gì vậy anh Tùng?

Sơn Tùng đứng lại quay sang cô:

– Anh hỏi em câu này mới đúng.

– Anh nói vậy là sao?

Sơn Tùng cũng gay gắt:

– Tại sao đang đi, em đứng lại. Có phải em không vui khi bị anh kéo đi không?

Hà My gật đầu:

– Đúng thế! Anh có thấy anh cư xử như vậy là quá đáng không?

Sơn Tùng nhướn mày cười nhạt hỏi lại:

– Hừ! Em cho đó là quá đáng à?

– Không phải sao?

– Em muốn anh phải làm gì? Nói chuyện niềm nở, vồn vã và thân mật với nó hay sao?

Nghe Sơn Tùng gọi Hữu Tường là “nó”, Hà My cảm thấy khó chịu, cô cau mày:

– Anh không còn từ nào khác hả anh Tùng?

– Dù anh không thích anh Tường, nhưng anh cũng không nên gay gắt và lỗ mãng như thế.

Sơn Tùng hơi sững người, anh trầm giọng:

– Em nặng lời với anh vậy sao?

– Em xin lỗi anh. - Hà My bơi điệu giọng - Nhưng anh thấy đó, anh Tường vẫn lịch sự với anh kia mà.

– Nhưng anh không chịu được thái độ quan tâm của hắn dành cho em, khi mà anh đang đứng bên cạnh em lù lù ra đấy. - Sơn Tùng xẵng giọng, vẻ bức bối.

Hà My biết anh vì ghen nên mới như thế, nên cô mỉm cười nhẹ nhàng:

– Em và anh Tường cũng là bạn bè, anh có hỏi thăm một chút cũng đâu có gì là quá chứ anh.

Sơn Tùng bức dọc:

– Có phải là tình bạn đơn thuần hay không em cũng biết mà, có cần anh phải nói ra không.

Hà My khẽ gật đầu:

– Em biết. Nhưng với em, em chỉ yêu mình anh mà thôi. Còn về phía anh Tường, rồi anh sẽ hiểu và biết anh phải làm gì?

Sơn Tùng bỗng buột miệng:

– Đúng ra anh không nên đưa em đến đây.

Hà My nóng ran cả mặt, cô giận dữ:

– Nếu anh nói vậy thì em về đây.

Cô quay người bỏ đi thật nhanh. Sơn Tùng vội vàng nắm tay níu cô lại, anh hạ giọng:

– Anh xin lỗi, anh lỡ lời, em đừng giận anh nha.

Hà My vẫn vùng vằng, cô giật tay thật mạnh rồi bước tiếp.

Sơn Tùng chặn cô lại, anh dang tay ôm cô vào lòng, khắc khoải:

– Anh biết anh sai rồi, em đừng giận anh nữa.

Giọng nói ngọt ngào quá, trầm ấm và truyền cảm của anh, thêm vào đó là ánh mắt nồng nàn của anh làm cho Hà My xao lòng, cô đứng yên trong vòng tay của anh, nét mặt giận dỗi.

Biết cô đã nguôi ngoai, Sơn Tùng ghé sát tai cô thì thầm:

– Vì anh quá yêu em, anh không muốn bất cứ ai gần gũi với em. Em hiểu chứ?

Hà My nhìn anh trách móc:

– Nhưng không có nghĩa là muốn nói sao thì nói.

Sơn Tùng gật đầu, nhanh nhẩu:

– Anh biết, tha lỗi cho anh nha em.

Ánh mắt khấn khoản trên gương mặt điển trai của anh làm Hà My không thể giận anh được, cô khẽ gật đầu.

Hôn lên môi người yêu thật ngọt ngào, Sơn Tùng âu yếm:

– Mình vào nha em!

Hà My ngoan ngoãn nghe theo, cô không giận Sơn Tùng vì cô biết anh nói

thật. Anh quá yêu cô nên cảm thấy khó chịu trước sự sẵn lòng của Hữu Tường dành cho cô.

Vào đến đại sảnh, Sơn Tùng bắt gặp cái nhìn hằn học của ông bà Hoàng dành cho mình, nhưng Sơn Tùng vẫn thản nhiên và đứng đung đu Hà My đi ngang qua mặt họ. Đại sảnh đang ồn ào náo nhiệt bỗng im phăng phắc, ai nấy đều hướng lên sân khấu khi thấy ông Độ xuất hiện với chiếc micro trên tay.

Ông Độ nhìn mọi người rồi cất giọng sang sảng:

– Kính thưa anh em, bạn bè! Hôm nay, tôi mời các vị đến đây để dự buổi tiệc với tôi. Qua đây, tôi muốn tuyên bố cùng các vị một điều.

Nói đến đây, ông ngừng lại như muốn tạo thêm cảm giác hồi hộp cho mọi người.

Quả vậy, ai cũng chăm chú lắng nghe lý do của bữa tiệc mà ông Độ cố giấu khi mời họ đến đây.

Và thái độ nghiêm trang, những câu nói thanh trong của ông Độ đã làm cho các khách khứa phải quan tâm.

Ông Độ mỉm cười, từ tốn:

– Tôi muốn tuyên bố cùng quý vị là kể từ ngày mai, tôi sẽ giao lại toàn quyền điều hành công ty “Đình Lực” của tôi cho con trai tôi, còn tôi già cả rồi, không còn nhanh nhẹn trong thương trường nữa, nên sẽ về nghỉ ngơi và dưỡng già.

Mọi người cùng "ồ lên một lượt, thật là quá bất ngờ đối với họ khi nghe từ này. Ai nấy cũng đưa mắt nhìn nhau và im lặng chờ đợi.

Trên sân khấu, ông Độ lại trình trọng:

– Sau đây, tôi xin giới thiệu cùng các vị, người sẽ thay thế và kế tục sự nghiệp của tôi. Đó là con trai tôi.

Một thanh niên bước lại gần ông Độ và tươi cười chào mọi người.

Lại một lần nữa, khách khứa lại ngạc nhiên khi thấy anh ta.

Và người ngạc nhiên nhất chính là Sơn Tùng và Hà My.

Vì đó chẳng ai xa lạ mà chính là Hữu Tường.

Sơn Tùng nhìn trừng trừng lên sân khấu không chớp mắt, anh như không tin vào mắt mình.

Mặc cho ông Độ và Hữu Tường nói rất nhiều, Sơn Tùng như không nghe được gì, anh quay sang Hà My:

– Thế này là sao hả em? Hữu Tường là con trai của ông Độ à?

Hà My cũng ngỡ ngàng:

– Em cũng không biết nữa.

Nhìn mặt Hà My, Sơn Tùng biết cô không gạt anh nên anh không giấu được nét hoang mang trên gương mặt thần thờ của mình.

Hà My lo lắng:

– Anh Tùng ... Anh có sao không?

Phải gọi đến lần thứ ba thì Sơn Tùng mới nghe thấy, anh như sức tỉnh, lắc đầu:

– Không, anh không sao.

Hà My dịu dàng:

– Mặt anh kém lắm, hay mình về đi anh.

Sơn Tùng lắc đầu, giọng thật lạ:

– Không được em à.

– Tại sao hả anh?

– Rượu chúc mừng cho tân tổng giám đốc, anh chưa uống mà, làm sao có thể về được.

Nắm tay người yêu, Hà My ân cần:

– Nhưng anh không được khỏe, thì đừng miễn cưỡng làm gì.

– Em lạ thật! Nếu anh về lúc này, hẳn sẽ đánh giá anh ra sao?

Hà My ngơ ngác. Cô không hiểu Sơn Tùng muốn nói gì?

Nhìn Sơn Tùng, cô bỗng thấy ở anh có những gì mà cô chưa hiểu hết được.

Hà My chỉ thắc mắc một điều, khi này anh lạnh nhạt với Hữu Tường bao nhiêu thì giờ đây lại có thái độ khác hẳn như vậy.

Hữu Tường theo ông Độ đến chào từng người. Với ai, anh cũng chỉ chạm ly và nhấp môi chứ không uống.

Đến trước mặt Sơn Tùng, ông Độ vồn vã bảo con trai.

– Đây là cậu Tùng, một trong những đối tác của công ty.

Hữu Tường chạm ly cùng Sơn Tùng, anh chỉ cười không nói.

Ông Độ vẫn hồ hởi:

– Cậu Tùng cũng bằng tuổi con, nhưng giỏi lắm. Ba hy vọng con và cậu Tùng sẽ hợp tác tốt đẹp như ba.

Sơn Tùng trầm giọng:

– Anh nghe thấy ba anh nói gì rồi chứ?

Hữu Tường gật đầu, nheo mắt:

– Tôi nghe rất rõ. Vậy ý anh thế nào?

– Như lời ba anh, tôi hy vọng là thế!

Hữu Tường tươi cười:

– Chỉ vậy thôi sao? Tôi thì nghĩ còn hơn thế nữa kia.

Sơn Tùng nhìn Hữu Tường thật lâu như dò xét rồi chậm rãi:

– Nếu vậy thì tốt quá. Xin mời!

– Cạn ly chứ? - Hữu Tường nâng ly rượu trên tay, hỏi khế.

Sơn Tùng thoáng ngạc nhiên trước đề nghị của Hữu Tường, nhưng anh không để lộ ra mặt mà bình thản gật đầu.

– OK.

Cạn ly xong, Hữu Tường điềm đạm chào Sơn Tùng rồi cùng ông Độ sang

những người khác.

Đặt chiếc ly lên bàn, Sơn Tùng nắm tay Hà My nói nhỏ:

– Mình về đi em!

Sơn Tùng không chào ông Độ mà lẳng lặng đưa Hà My ra về.

Đọc đường về, anh cứ lằm lì lái xe, không nói không rằng.

Đến nhà Hà My, anh dừng xe và chờ cô bước xuống, Sơn Tùng nói nhẹ giọng:

– Anh về đây. Chúc em ngủ ngon!

Hà My cũng nhẹ nhàng từ biệt. Cô không giữ anh lại như mọi lần vì cô biết tâm trạng Sơn Tùng cũng giống như cô lúc này, hoang mang và ngạc nhiên, khi biết Hữu Tường là con trai của ông Độ.

Về đến công ty, Sơn Tùng lên thẳng phòng, rót một ly rượu mạnh và uống cạn sạch, nét mặt căng thẳng lắm.

Sơn Tùng đang ngồi trong phòng làm việc thì có tiếng gõ cửa. Không ngần ngại, Sơn Tùng đồng ý:

– Ai đó, vào đi!

Cánh cửa mở ra, Hoài Lưu bước vào lên tiếng, giọng thắc mắc:

– Tùng này! Hợp đồng này là thế nào?

Sơn Tùng ngẩng lên:

– Lưu hả? Có gì không?

– Mà xem rồi giải thích cho tao, thế này là sao chứ?

Nhìn vào mớ giấy mà Hoài Lưu đặt lên bàn, Sơn Tùng mỉm cười:

– Mà thắc mắc chuyện gì?

Hoài Lưu ngồi vào ghế xa lông gần đó, nóng nảy:

– Mà bắt tao một hai phải giành cho được nó, rồi giờ lại bán cho bên công ty “Phú Quý” là thế nào?

Sơn Tùng điềm nhiên:

– Bên mình lu bu quá thì bán lại cho họ làm, có gì là lạ đâu.

Hoài Lưu cười nhẹ:

– Mà cho tao là con nít à? Bán thì phải có lời chứ. Còn đây, mà đưa cho họ làm chẳng khác nào dọn cỗ cho họ ăn.

Sơn Tùng đứng dậy, anh mở tủ lấy ra chai rượu và lại ngồi bên bạn. Vừa rót rượu vào ly, Sơn Tùng vừa nói như giải thích:

– Lúc đầu, tao tưởng đâu ngon ăn, nên nhào vào, giờ mình đã có hợp đồng khác béo bở hơn thì nhường cho người khác. Có qua có lại, đi đâu mà thiệt.

Hoài Lưu vẫn hậm hực:

– Mà đâu phải lần đầu, đã ba, bốn lần như thế này, tao không thể hiểu nổi.

Vỗ lên vai bạn, Sơn Tùng lên giọng:

– Mà còn khờ lắm! Trong làm ăn, đôi khi mình chịu thiệt thòi một chút đã chết đâu. Cái này kêu là “thả con tép, bắt con tôm” đó, mà hiểu chưa?

Vốn chậm hiểu và vô tâm, Hoài Lưu xưa nay chỉ an phận với cuộc sống nên những lời giải thích của Sơn Tùng, dù anh không hiểu lắm nhưng vẫn gật đầu.

Sơn Tùng thông thả:

- Mày cứ làm theo lời tao, không có gì phải lo lắng cả.
- Tao biết, công ty của mày, vốn liếng là của mày, nhưng tao chỉ thắc mắc và lo cho mày thôi.

Sơn Tùng nhướn mày mỉm cười:

- Mày lo gì cho tao vậy, nói ra nghe.
- Tao sợ mày lu bu quá nên không còn sáng suốt nữa, cứ tính toán thế này, không chừng ... - Nói đến đây Hoài Lưu ngập ngừng như khó nói.

Đập tay lên vai bạn, Sơn Tùng cười lớn:

- Mày sợ tao phá sản à?

Hoài Lưu gật đầu:

- Ồ, tao chỉ sợ vậy.

Giọng Hoài Lưu rất thật và chân tình làm cho Sơn Tùng bùi ngùi và cảm động lắm.

Anh nắm tay bạn, giọng khàn đi:

- Tao cảm ơn mày nhiều lắm.

Hoài Lưu đứng dậy, anh nhìn bạn:

- Tao về đây. Mày đã nghĩ đến điều tao nghĩ thì tao an tâm rồi.

Sơn Tùng đưa tay ra bắt. Hoài Lưu thoáng ngỡ ngàng trước thái độ khác lạ và khách khí của Sơn Tùng, nhưng anh vẫn bắt tay bạn.

Bắt chặt tay Hoài Lưu trong tay mình, Sơn Tùng trầm giọng:

- Hãy an tâm và làm theo những gì tao yêu cầu. Tao không để công ty này phá sản đâu.

Hoài Lưu gật đầu, và chợt hỏi:

- Sao những việc này, mày không giao cho thằng Thành, nó nhanh nhẹn và thành thạo hơn tao.

Sơn Tùng lắc đầu, gạt đi:

- Thằng Thành đã có công chuyện khác.
- Nhưng tao sợ tao làm không tốt bằng nó.
- Mày sao vậy Lưu, chẳng phải mày đã làm rất tốt đó sao?

Rồi Sơn Tùng hạ giọng như động viên:

- Tao tin là mày có năng lực nên mới giao cho mày, và tao đã không nhìn lầm người. Mày giỏi lắm Lưu à!

Lời khen tặng ngọt ngào mà Sơn Tùng khéo léo tung ra đã đánh vào tâm lý háo thắng của Hoài Lưu, làm cho anh cảm thấy thích thú và tự hào về mình.

Hoài Lưu gật đầu:

- Tao hiểu rồi.

Sơn Tùng trầm giọng, anh nói thật nhỏ như dăn dò:

– Mày nhớ, đừng cho thằng Thành biết.

– Sao vậy?

– Tao không muốn nó trách tao là thiên vị. Tao coi hai đứa bây như nhau, nhưng thằng Thành thì tao không lo nhiều bằng mày, vì nó nhanh nhẹn, hoạt bát và nói thẳng là nó có trình độ hơn mày.

– Mày tốt với tao vậy sao Tùng? – Hoài Lưu cảm động.

Sơn Tùng cau mày, anh cười nhẹ, và nói thân tình như trách móc:

– Đừng nói với tao câu đó. Tại mình là anh em mà, phải không?

Hoài Lưu gật đầu, anh nhìn Sơn Tùng thật lâu rồi quay đi.

Đóng cửa phòng, Sơn Tùng trở vào bàn làm việc ngả người vào trong ghế, hai chân gác lên bàn trong thật thoải mái và nở nụ cười đắc chí.

Sơn Tùng biết chắc Hoài Lưu sẽ tin những lời anh vừa nói và sẽ nhất nhất làm theo anh.

Thật ra, Sơn Tùng giấu Nam Thành việc này vì anh quá hiểu tính Nam Thành. Một kẻ sâu sắc và tinh tế như Nam Thành thì anh ta sẽ nhận ra những bất thường trong việc này. Làm với Hoài Lưu thì Sơn Tùng không phải khó khăn gì để qua mặt anh ta.

Đang miên man suy nghĩ cho những kế hoạch sắp tới thì tiếng của cô thư ký vang lên trong máy:

– Thưa giám đốc, có người muốn nói chuyện với giám đốc ạ.

– Là ai vậy cô? - Sơn Tùng hỏi lại.

– Dạ, tôi không biết ạ.

Sơn Tùng cau mày:

– Cô nói vậy là sao?

Giọng Thu Nga có vẻ lo sợ:

– Dạ dạ tôi có hỏi nhưng ông ta không chịu nói tên, mà chỉ nói là một người rất quen với giám đốc thôi ạ.

Đôi mày Sơn Tùng nhíu lại, anh đang thắc mắc là ai mà bí ẩn vậy? Một suy nghĩ thoáng qua làm Sơn Tùng buột miệng “chẳng lẽ lại là ông ta?”.

– Ông ta còn đó không?

– Dạ có, ông đang chờ máy.

– Thôi được, cô nối máy cho tôi.

Sơn Tùng cau mày khi nhận ra giọng nói của ông Thường vang lên:

– Chào chú em! Không muốn nói chuyện với anh sao?

– Lại là ông à? - Sơn Tùng xẵng giọng - Ông muốn gì nữa?

– Cui kìa! Làm gì mà gay gắt với anh vậy cưng? - Giọng ông Thường thật nhã nhặn làm cho Sơn Tùng khó chịu:

– Tôi không có thời gian, ông muốn nói gì với tôi thì nói mau đi. - Sơn Tùng gay gắt:

– Lâu ngày nhớ cung quá, anh muốn nói chuyện với cung vậy mà.
 Sơn Tùng nổi đóa, hét lớn:
 – Ông im đi! Nếu không có gì để nói nữa thì tôi tắt máy đây.
 – Khoan đã cung! - Giọng ông Thường gấp gáp - Anh có chuyện này muốn nói với cung đây.
 – Ông nói nhanh đi, đừng làm mất thời giờ của tôi.
 – Chuyện này tế nhị lắm, nếu nói qua điện thoại, anh sợ không kín đáo.
 Giọng điệu úp mở của ông Thường làm cho Sơn Tùng có chút ngạc nhiên, và anh cũng thấy trò chuyện với ông qua điện thoại cũng không phải là cách hay.
 Biết đâu được "tai vách, mạch rồng".
 Nghĩ vậy, nhưng Sơn Tùng vẫn dám dặng:
 – Ông muốn thế nào?
 – Mình gặp nhau ở đâu đó nói chuyện thì hay hơn. Cung muốn gặp nhau ở đâu?
 Sơn Tùng suy nghĩ thật nhanh. Địa vị của anh lúc này không còn là hạng vô danh tiểu tốt nữa, vì vậy anh cần hạn chế gặp ông Thường ở chỗ đông người.
 – Tôi cho ông quyền quyết định chỗ hẹn đây - Sơn Tùng đáp.
 – Hay lắm! Vậy gặp nhau ở chỗ cũ nha.
 – Máy giờ?
 – Tùy cung thôi, lúc nào anh cũng sẵn sàng chờ cung.
 Sơn Tùng quyết định thật nhanh.
 – Năm giờ chiều này, chào ông!
 – Bye cung nha!
 Sơn Tùng tắt máy, hai tay khoanh lên bàn, mặt anh căng thẳng lắm.
 Nghe giọng điệu của ông Thường, Sơn Tùng có linh cảm là ông ta đang nắm phần lợi thế thì phải, nên mới dám bỡn cợt với anh như vậy.
 Sơn Tùng rà soát lại mọi hành động và việc là của mình trong thời gian qua, anh thấy mình không phạm phải sai lầm nào cả. Vậy ông ta dựa vào cái gì mà giọng bệ trên ra với anh như vừa rồi chứ?
 Sơn Tùng ấn nút, anh ra lệnh cho cô thư ký hủy hết mọi cuộc hẹn của mình chiều này ... Anh muốn tìm ra lời giải đáp để có cách đối phó với ông Thường.
 Đúng hẹn, Sơn Tùng lái xe đến ngôi biệt thự nằm ven Sài Gòn.
 Cửa không đóng mà đã mở sẵn như chào đón anh. Chạy xe vào giữa sân, Sơn Tùng bước xuống xe và đi thẳng lên lầu hai mà không cần thông báo.
 Ông Thường đã ngồi chờ anh nơi phòng khách. Một bàn tiệc nhỏ đã được dọn sẵn, và chai rượu Hennessy còn nguyên chưa khai đặt bên cạnh.
 Vừa thấy anh bước lên, ông Thường đã vồn vã:
 – Cung thật đúng hẹn như xưa, không thay đổi chút nào.

Sơn Tùng cau mày, người anh nổi gai khi nghe giọng nhão nhoẹt của ông Thường.

Ngồi xuống ghế đối diện, Sơn Tùng trầm giọng:

– Ông nói gì, nói ngay đi.

– Cung sốt ruột vậy sao? Thức ăn đã dọn rồi, làm một miếng với anh cho vui.

Sơn Tùng trừng mắt:

– Ông bỏ cách nói chuyện đó đi. Tôi không còn muốn thấy nó nữa. Hãy nói năng như ... như bao người khác đi. - Sơn Tùng muốn nói như những người đàn ông, nhưng thấy không hay lắm nên nói tránh đi.

Ông Thường gật đầu:

– Cung đã không thích thì anh xin nghe theo. Nào, cầm đũa lên đi!

– Tôi không ăn đâu. Ông đừng làm mất thời gian của tôi. - Sơn Tùng lạnh lùng.

Ông Thường dễ dãi:

– Không ăn thì uống với anh một ly được chứ. Rượu còn nguyên chai, chú em đừng sợ.

Sơn Tùng nhếch mép:

– Việc gì tôi phải sợ. Được, tôi uống với ông một ly, chỉ một ly thôi đấy.

Ông Thường rót đầy hai ly, rồi nhẹ giọng:

– Mời chú em!

Sơn Tùng nâng ly, anh không cụng ly với ông Thường mà ngửa cổ uống cạn, rồi đặt mạnh cái ly xuống bàn như dằn mặt.

Ông Thường hơi hụt hẫng, nhưng vẫn tươi cười và uống theo anh.

Giọng Sơn Tùng khàn đặc:

– Rượu tôi đã uống, ông cũng nên nói điều ông muốn nói đi.

Ông Thường mỉm cười nhìn anh với ánh mắt thật lạ:

– Đạo này, công ty của chú em ngày càng phát đạt lắm phải không?

– Cảm ơn ông. - Sơn Tùng khô khốc.

– Anh hẹn chú đến đây là có lời mừng cho chú em.

Sơn Tùng mở to mắt, tức giận:

– Ông gặp tôi chỉ để nói những lời này thôi sao?

Ông Thường gật đầu:

– Và có chút quà tặng cho chú em.

Sơn Tùng đứng bật dậy, quắc mắt thật dữ, ông lớn tiếng:

– Ông dẹp ngay cái trò con nít đó đi. Đừng dùng bèn bạc, vật chất ra với tôi nữa và cũng đừng làm mất thời gian của tôi vào những việc thế này nữa.

Ông nhớ chưa?

– Chú em đổi tính, đổi nét từ bao giờ vậy? Khi trước, cung đâu có to tiếng với anh.

Sơn Tùng trợn mắt, anh định nói gì nhưng nghĩ sao lại thôi, ném cái nhìn lạnh lùng về phía ông Thường, anh buông thõng:

– Tôi về đây!

Vừa đến cầu thang, Sơn Tùng dợm bước uống thì ông Thường hỏi:

– Có bao giờ cung tự đặt câu hỏi tại sao cung thành công dễ dàng trên thương trường không? Tại sao những công ty lớn mạnh, những đại gia tên tuổi tìm đến cung và ưu ái cho cung những phi vụ ngon lành không?

Ông Thường nói bằng một giọng điệu rất đều đều, chậm rãi nhưng rất rành rẽ làm Sơn Tùng ngạc nhiên.

Anh quay phắt lại:

– Ông nói vậy là sao?

– Nếu như không có anh đứng ra đỡ đầu và lên tiếng cho cung, thì liệu họ có dám giao những hợp đồng cả mấy chục tỉ cho một công ty không chút tăm tiếng như cung không?

Sơn Tùng trân trân nhìn vào ông Thường, anh lắp bắp mãi mà không nói thành tiếng.

Ông Thường vẫn thông thả:

– Cả những hợp đồng mà cung dành được từ công ty "Minh Hoàng", cung nghĩ các công ty đó dễ dàng chấp nhận lời đề nghị của cung mà trở mặt với công ty "Minh Hoàng" hay sao?

– Hóa ra ... tất cả ... là ... do ông à?

Ông Thường gật đầu:

– Đúng vậy, mọi chuyện là do anh.

– Tại sao ông làm vậy?

– Vì cung, cung thừa hiểu rồi mà.

Một chút cảm động thoáng nhẹ trong Sơn Tùng, anh không ngờ ông Thường lại có thể làm mọi chuyện vì anh.

Vậy mà bao lâu nay, anh vẫn cho mình là một người tài giỏi, hóa ra anh cũng chỉ là con rối trong tay ông.

Sơn Tùng nhẹ giọng:

– Nếu quả thật vậy, thì tôi thành thật cảm ơn ông đã giúp đỡ tôi.

– Đừng nói chuyện ơn nghĩa, anh chỉ muốn chúng mình vui vẻ như xưa.

Sơn Túnglắc đầu:

– Tôi không thể tiếp tục được. Tôi đã lớn rồi, tôi muốn có một cuộc sống đúng nghĩa của một thằng đàn ông.

– Nhưng đừng quên, anh đã làm tất cả vì cung.

Sơn Tùng nhìn ông Thường, anh thấy ông ta thật tội nghiệp và đáng thương hại, nhưng anh không thể tiếp tục cuộc sống mà anh đã ghê tởm và chịu đựng suốt mấy năm qua. Anh hạ giọng:

– Tôi đã ba mươi ngoài, không còn trẻ trung nữa, ông nín kéo tôi làm gì?

– Nhưng trong mắt anh, cung vẫn hấp dẫn như xưa.
Câu nói của ông Thường như khơi gợi lại những gì mà Sơn Tùng đã cố quên, sắc mặt của Sơn Tùng biến đổi liên tục. Từ đỏ bừng sang tái nhợt, rồi xanh xám và cuối cùng trắng bệch như được đắp bằng sáp.
Nghĩen chặt răng, Sơn Tùng rít lên:
– Không đời nào! Ông cầm miệng đi! Sau này tôi cầm ông can thiệp vào cuộc sống của tôi nữa. Nếu ông không nghe thì đừng trách tôi vô tình.
Nói xong, Sơn Tùng giậm mạnh chân bước đi, tiếng gót giày của anh vang mạnh theo từng bước chân giậm dữ của anh.
Ông Thường đứng dậy nói với theo:
– Chú em đừng quên rằng, anh đã đưa chú em lên đỉnh cao danh vọng, thì anh cũng có thể kéo chú mày trở về con số "không" và còn hơn thế nữa.
Sơn Tùng đứng lại giữa cầu thang, cười khẩy:
– Ông hăm dọa tôi đấy à?
– Anh chỉ nói để nhắc nhở cung.
– Ông dám không? Tôi chờ đấy! Nếu tôi có chết thì ông cũng không sống được. Đừng quên câu “dưa gang đỏ dít thì cà đỏ tròn”. Tôi chờ đấy! Sơn Tùng khinh khỉnh đáp lại và bỏ đi.
Ông Thường như dán chặt mắt vào Sơn Tùng, thân hình nữ nang và rắn chắc của anh làm cho ông không rời được.
Ông cứ đứng nhìn theo cho đến khi Sơn Tùng đi mất mới thần thờ ngồi xuống ghế. Chợt ông quắc mắt rít lên và thế răng phải khiến cho Sơn Tùng thân bại danh liệt và phải quay về để cầu cạnh ông.
Sơn Tùng bỏ đi vài phút thì ông Thường có một tin nhắn. Nhận ra là của Sơn Tùng gửi cho mình. Ông Thường hấp tấp mở ra xem. Ông tái cả mặt khi xem xong đoạn phim mà Sơn Tùng vừa gửi cho ông, kèm theo một tin nhắn: “Ông nghĩ sao khi đoạn phim này được tôi tung lên mạng? Hấp dẫn đấy chứ?”.
– Đồ khốn nạn!
Ông Thường nghĩen răng buột miệng chửi thề và ném mạnh chiếc điện thoại đời mới vào tường.

Xin Đừng Hoài Nghi

Chương 6

Sơn Tùng ngồi đối diện với ông bà Phú. Bên cạnh anh là Hà My, đang khép nép bên anh với vẻ lo lắng và hồi hộp.

Sơn Tùng lên tiếng giọng thật nhẹ và có chút ngượng ngập:

– Dạ, thưa hai bác ... tôi ... cháu và My yêu nhau ... nay ... cháu muốn xin phép hai bác cho cháu và My được lấy nhau ạ.

Mặc dù đã biết con gái mình yêu Sơn Tùng, nhưng ông bà Phú vẫn không khỏi ngỡ ngàng khi nghe Sơn Tùng ngỏ lời xin cưới Hà My.

Bà Phú quay sang nhìn chồng như chờ đợi, còn Hà My cũng mở to hai mắt nhìn ba mình, nét mặt đầy căng thẳng và khấn trương.

Ông Phú điềm tĩnh nhìn Sơn Tùng?

– Chuyện này thật bất ngờ cho chúng tôi, vì tôi chưa nghe con gái mình nói đến.

Sơn Tùng tươi cười:

– Dạ, cái này là do cháu ạ. Hà My đã định thưa với bai bác, nhưng cháu cản lại đấy ạ.

– Tại sao cậu lại cản? – Ông Phú trầm giọng.

Đan hai tay vào nhau, Sơn Tùng lễ phép và tự tin:

– Dạ, vì cháu muốn cả hai chúng cháu cùng thưa chuyện một lúc, và chính cháu là người nói ra điều này.

Ông Phú khẽ lắc đầu:

– Tôi chưa hiểu ý cậu.

– Vì cháu yêu Hà My, thời gian yêu nhau, chúng cháu còn tìm hiểu về nhau, do vậy cháu không dám cho hai bác biết sớm.

Bà Phú nhìn chồng rồi quay sang Sơn Tùng:

– Cậu càng nói, tôi càng thấy khó hiểu.

Sơn Tùng khéo léo giải thích:

– Giữa cháu và bác trai còn có quan hệ trong làm ăn, cháu không muốn bác trai hiểu lầm cháu là nhập nhằng giữa việc công và tư.

– Nhưng trong thời gian qua, cậu đã ưu ái cho công ty tôi khá nhiều. Cũng có thể nói đó là cá nê trong tình cảm rồi.

Sơn Tùng gật đầu, nhưng lại nói:

– Vấn đề đó chỉ coi là một sự lợi dụng qua lại theo nguyên tắc hai bên cùng lợi. Khi ký hợp đồng với bác, công ty cháu cũng có phần lợi trong đó kia mà.

Cách giải thích của Sơn Tùng hợp lý quá và rất lô-gích, khiến ông Phú không thể bắt bẻ được.

Sơn Tùng lại tiếp tục:

– Còn nếu bảo cháu ưu ái cho bác thì cũng có lý do đấy ạ.

– Đó là vì con gái tôi.

Sơn Tùng lắc đầu, cười thật tươi:

– Bác quên là cháu và bác đã hợp tác với nhau trước khi cháu biết Hà My rồi mà.

– Vậy thì tại sao?

Sơn Tùng kín đáo khoe khoang:

– Công ty cháu có rất nhiều hợp đồng, bác là một đối tác có uy tín, nhờ bác giúp sức mà cháu mau chóng thành đạt trên thương trường, nên ưu ái một chút cũng là lẽ bình thường.

Sơn Tùng nói một cách tự nhiên và bình thản không chút tỏ ra kiêu ngạo.

Nhưng ông Phú thừa hiểu là anh đang muốn đề cập đến sự thành đạt của anh

Ông Phú gật gù điềm đạm:

– Tôi hiểu. Còn lúc này thì sao?

Sơn Tùng ngồi thẳng dậy, nói một cách khoan thai và từ tốn:

– Cháu đã yêu Hà My, và cháu biết cuộc sống của cháu sẽ tẻ nhạt nếu không có Hà My bên cạnh.

Nắm tay Hà My, anh siết chặt và nói thật sâu lắng:

– Hà My cũng rất yêu cháu. Hôm nay cháu và Hà My cùng ngồi đây với hai bác. Cháu nói điều này với hai bác trước mặt Hà My, để chứng tỏ tình yêu của chúng cháu là chân thành.

Ngừng lại giây lát, Sơn Tùng nhẹ nhàng:

– Nếu hai bác không tin lời nói của cháu, hai bác có thể hỏi Hà My ạ.

Ông bà Phú đã có ý định dò hỏi riêng con gái sau khi Sơn Tùng về, nào ngờ Sơn Tùng đã đoán được, anh khéo léo gài cả hai vào thế không thể làm khác được.

Ông Phú phải thầm phục tài phán đoán của Sơn Tùng. Trước kia, ông vẫn có chút thiện cảm và mến mộ anh trong công việc, giờ đây ngồi trước ông, Sơn Tùng vẫn chừng chạc đàng hoàng và một phong thái lịch lãm làm cho ông thêm mến anh.

Nhìn sang con gái, ông Phú cất giọng thật trầm và triu mến:

– Những lời cậu Tùng vừa nói, con thấy sao, cứ mạnh dạn nói cho ba mẹ nghe.

Hà My run run, cô như ngồi sập vào người Sơn Tùng, cô không dám nhìn cha mẹ, mà cúi gầm mặt, lí nhí:

– Con không biết ... tùy ba mẹ định liệu thế nào ... thì con nghe vậy.

Bà Phú lại nhìn chồng như dò ý, rồi nhẹ nhàng bảo con gái:

– Con qua đây cho mẹ hỏi chuyện.

Hà My rụt rè đứng dậy, bước qua ngồi cạnh mẹ.

Vuốt tóc cô gái, bà Phú âu yếm:

– Con là con gái của ba mẹ, chứ đâu phải là người ngoài, làm gì mà sợ ba mẹ vậy?

Ông Phú cũng nhẹ nhàng:

– Ba mẹ muốn biết con có yêu cậu Tùng không?

Những lời nói dịu dàng và cử chỉ âu yếm của bà Phú đã làm cho Hà My bớt

sợ. Cô ngẩng lên nhìn ba mẹ rồi quay sang phía Sơn Tùng.
Sơn Tùng nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương nồng ấm và mỉm cười với cô.
Chỉ chừng đó thôi cũng đủ để động viên và khích lệ cho Hà My can đảm hơn.

Cô nhìn ba mẹ, giọng thật rõ nhưng rất rõ ràng:

– Dạ, có ạ.

Ông Phú gật đầu và bảo với Sơn Tùng:

– Vấn đề hôn nhân là chuyện đại sự, thành ý của cậu, gia đình tôi xin đón nhận và cảm ơn cậu. Nhưng chúng tôi cần có thời gian.

Sơn Tùng gật đầu:

– Cháu hiểu ý bác. Cháu sẵn sàng chờ đợi, chỉ có điều cháu xin hai bác hiểu cho là cháu yêu Hà My thật lòng. Cháu không thể sống mà không có Hà My.

Ông Phú điềm đạm:

– Tôi hiểu ý cậu. Giờ cũng trễ rồi, cậu có thể về nghỉ ngơi. Ngày mai, chúng ta còn phải làm việc.

Sơn Tùng thừa biết ông Phú muốn đuổi khéo, nhưng anh không quan tâm.

Mục đích của anh khi đến đây đã được toại nguyện. Do vậy Sơn Tùng vui vẻ đứng dậy và cáo từ ra về.

Hà My đứng dậy theo anh, cô nhìn ba mẹ, lễ phép:

– Con xin phép ba mẹ, cho con đưa anh Tùng ra cửa ạ.

Ông Phú gật đầu đồng ý.

Vừa ra đến cửa, Sơn Tùng đã quàng tay ôm Hà My và kéo vào lòng.

Hà My sợ sệt:

– Đừng anh, lỡ ba mẹ thấy được thì chết.

Sơn Tùng càng siết chặt hơn, anh cắn vào tay cô, cười nhẹ:

– Ba mẹ em không tinh mắt đến nỗi thấy được chúng ta ôm nhau với khoảng cách mười mấy mét lúc này đâu.

Dứt câu, Sơn Tùng trao cho cô một nụ hôn ngọt ngào. Hà My cũng đón nhận một cách gấp gáp và cuồng nhiệt.

Khi họ rời nhau, Hà My thủ thỉ:

– Anh liều thật đó, sao không cho em biết trước.

Sơn Tùng nheo mắt:

– Để làm gì vậy em?

Hà My lườm anh một cái thật dài và thật dễ thương rồi cong môi hờn dỗi:

– Ngồi nghe anh nói với ba mẹ, mà tim em muốn rớt ra ngoài vì sợ đây này.

Vuốt má cô, Sơn Tùng hỏi nhỏ:

– Vậy, còn bây giờ thì sao hả em?

– Anh còn nói nữa - Rồi cô hạ giọng lo lắng - Lỡ ba mẹ không đồng ý thì sao hả anh?

Sơn Tùng cười khi tự tin:

– Anh không tin chuyện đó xảy ra, và anh đảm bảo ba mẹ em sẽ chấp thuận. Rồi anh vỗ tay vào ngực cao giọng:

– Một thằng con rể như anh không phải dễ tìm đâu em à.

Thái độ kiêu ngạo và giọng điệu đầy kiêu hãnh của anh không làm cho Hà My giận, mà trái lại cô càng thấy hạnh phúc vì thấy người yêu của mình thật mạnh mẽ và chí khí.

Nép vào lòng Sơn Tùng, cô tin rằng mình đã chọn được một người yêu xứng đáng. Sau này, anh sẽ mãi mãi che chở cho cô, trong suốt cuộc đời còn lại.

Nghĩ vậy, nên trên môi Hà My có một nụ cười hạnh phúc.

Ông Độ ngạc nhiên khi thấy Sơn Tùng đến tận nhà tìm ông.

Bắt tay Sơn Tùng, ông Độ niềm nở:

– Cậu ngồi đi, để tôi sai người làm dọn vài món, tôi và cậu lai rai.

Sơn Tùng ngồi vào ghế, anh nhìn ông Độ, giọng trầm hẳn:

– Tôi gặp ông là có chút chuyện, không biết tôi có làm mất thời giờ của ông? Vừa rót rượu vào ly, ông Độ vừa cười sảng khoái:

– Tôi đã giao mọi việc cho Hữu Tường, nên giờ đây chỉ ngồi không mà thôi, nên rảnh rỗi lắm. Nào, cạn ly với tôi!

Uống cạn ly lược, Sơn Tùng đi thẳng vào vấn đề:

– Tôi đến gặp ông cũng vì chuyện của tôi và Hữu Tường, con trai ông đấy.

Ông Độ ngạc nhiên:

– Có chuyện gì vậy, cậu Tùng?

Sơn Tùng cố kiềm chế lắm, nhưng giọng nói vẫn có chút gay gắt:

– Trước giờ, ông và tôi làm ăn với nhau, tôi đã cố lần nào thất lễ hay sơ suất gì với ông không?

Ông Độ khẽ cau mày, nhưng vẫn lắc đầu:

– Không. Mà tại sao cậu lại hỏi tôi câu này?

– Những hợp đồng của tôi và ông ký với nhau, đã có bao giờ tôi để ông phải phàn nàn gì chưa, thưa ông?

– Chính vì vậy mà tôi rất thích cậu. Uy tín và sòng phẳng, đó cũng là phương châm của tôi.

– Ông Độ nhìn anh – Nhưng đã xảy ra chuyện gì vậy, cậu Tùng?

Sơn Tùng tức giận, dù lời nói có nhỏ nhẹ nhưng anh không được nổi bức xúc:

– Vậy mà con trai ông lại tự ý cắt bỏ hợp đồng, giao cho người khác mà không cho tôi hay.

Ông Độ ngạc nhiên:

– Có chuyện đó sao? Hay có sự nhầm lẫn nào chăng?

– Ông nói vậy là sao? Ông không tin tôi à?

– Cậu đừng nóng nảy, tôi hỏi cậu có phải giữa cậu và con trai tôi có hiềm khích phải không?

Sơn Tùng gật đầu.

– Cô thể cho là như vậy.

– Tôi có thể biết được không?

Sơn Tùng gật đầu:

– Chuyện này cũng không cô gì ầm ĩ. Con trai ông thích bạn gái tôi, nhưng không được đáp lại nên thù hằn tôi, vậy thôi.

Ông Độ rót rượu vào ly cho Sơn Tùng, cười cười:

– Thì ra là vậy? Nếu đúng như cậu nói thì tôi sẽ bảo lại nó.

– Không tin tôi, thì ông cứ hỏi thẳng con ông.

– Chuyện đó để tạm lại đã. Nhưng hợp đồng gì mà cậu có vẻ bức tức vậy.

Biết đâu chỉ là những cái lật vặt thì sao? - Ông Độ ôn tồn.

Sơn Tùng cau có:

– Cũng không lớn lắm, nhưng đây là lần thứ tư, con ông cố tình qua mặt tôi. Ba lần trước, tôi bỏ qua, nhưng lần này thì không thể im lặng mãi được.

Ông Độ sừng sốt rồi lắc đầu:

– Tôi đâu có hay biết gì. Tôi đã căn dặn nó điều cần thiết và những ai phải duy trì quan hệ rồi mà, đâu ngờ nó lại cãi lời tôi như thế này.

Sơn Tùng dịu giọng:

– Chính vì thế, tôi mới báo cho ông hay. Tôi không muốn mối quan hệ giữa ông và tôi bị rạn vỡ. Cậu an tâm đi! Để tôi điện thoại cho nó về ngay. Tôi bắt nó phải xin lỗi cậu.

Nói là làm, ông Độ lấy điện thoại ra gọi cho Hữu Tường, giọng giận dữ và bảo anh phải về ngay.

Đặt điện thoại lên bàn, ông Độ thông thả:

– Cậu ngồi chơi, con trai tôi sẽ về đến.

Sơn Tùng đứng dậy, anh lắc đầu từ chối:

– Tôi và Hữu Tường ngang tuổi nhau, bắt anh ta xin lỗi tôi thì hơi quá. Chỉ mong ông chiếu cố cho tôi thì tôi cảm ơn ông lắm. Chào ông! Tôi phải về công ty.

Sơn Tùng mềm mỏng và khiêm tốn. Thật ra anh muốn đánh vào ông Độ, Sơn Tùng quá biết tính ông rất ưa ngọt và anh tin vào những thiện cảm mà ông Độ vẫn dành cho anh.

Ra đến cửa anh gặp Hữu Tường lái xe chạy vào sân. Sơn Tùng không nói gì, anh chỉ cười nhạt và bỏ đi.

Hữu Tường mở cửa xe, anh bước xuống. Thấy Sơn Tùng đi ra, Hữu Tường đã đoán được phần nào nên đi nhanh vào nhà.

Chào hỏi ông Độ xong, Hữu Tường nói ngay:

Ba gọi con về gấp có phải vì chuyện của hấn không?

Ông Độ gật đầu và nghiêm giọng:

– Con ngồi xuống giải thích cho ba nghe, tại sao con làm vậy?

– Hắn đã nói gì với ba, ba cho con biết đi rồi con sẽ nói.

Ông Độ thuật lại những gì Sơn Tùng vừa nói cho Hữu Tường nghe rồi gần giọng:

– Có phải vì tư thù mà con làm vậy không?

– Ba nghĩ con của ba tiểu nhân vậy sao ba. Đúng là đúng như hắn nói. Con thích Hà My, nhưng không vì vậy mà con làm thế với hắn. - Hữu Tường nóng nảy đáp.

– Vậy là chuyện gì nữa?

Hữu Tường đem chuyện anh và Quỳnh Chi là bạn học cũ cho ông Độ nghe, chuyện Sơn Tùng giành giật những hợp đồng từ tay ông Hoàng đã mấy tháng nay ra sao, rồi nhìn ông Độ, anh hỏi nhẹ:

– Ba bảo con phải làm sao? Tiếp tay cho hắn để công ty của ba mẹ Quỳnh Chi tan nát sụp đổ hay sao?

– Nhưng Tùng là đối tác thân thích của công ty, con không nên làm vậy.

Hữu Tường gật đầu:

– Con đâu cắt đứt với anh ta, mà con chỉ chia bớt cho Quỳnh Chi một vài phi vụ, để giúp đỡ cho ba mẹ Chi mà thôi.

Rồi anh nhìn ba thắc mắc:

– Tại sao ba lại ưu tiên cho hắn quá vậy? Những gì ngon lành là đều giành hết cho hắn.

Ông Độ trầm giọng:

– Vì Tùng có năng lực và đảm đương nổi.

Hữu Tường lắc đầu:

– Con không tin chỉ có mình hắn là giỏi. Bằng chứng công ty của ba mẹ Quỳnh Chi vẫn đáp ứng được cho con kia mà.

Ông Độ bỗng gần giọng:

– Con không được cãi ba. Những hợp đồng của mình đều phải qua Sơn Tùng.

– Nhưng nhiều quá, làm sao hắn kham nổi.

– Đó là chuyện của nó. Làm hay bán cho ai, tùy nó. - Ông Độ buột miệng.

Nghe ba mình nói vậy, Hữu Tường hơi sững sốt. Anh nhìn cha một lúc lâu rồi khẽ khàng:

– Ba nói vậy là sao? Chẳng lẽ ba sợ nó hay sao?

– Nó chỉ là một thằng con nít như con, thì có gì mà ba phải sợ nó như vậy?

Ông Độ cười nhạt:

– Hạng trẻ ranh như nó thì có gì mà ba phải sợ.

– Vậy sao ba cứ bắt con phải ký mọi hợp đồng với nó?

Ông Độ nhìn con trầm giọng:

– Thằng Tùng không đáng để ba quan tâm, nhưng ba nể người chống lưng cho nó kia con.

Hữu Tường bàng hoàng nhìn ông Độ. Anh không tin một người như ba mình mà phải sợ một ai đó.

Hữu Tường gặng hỏi:

- Người đó là ai mà sao ba sợ vậy?
- Ba không sợ, nhưng ba đã hứa với ông ta thì phải giữ lời.
- Nhưng ông ta là ai vậy ba? - Hữu Tường hỏi dồn.

Ông Độ có vẻ khó nói, nhưng Hữu Tường cứ nài nỉ mãi, cuối ông Độ đành thốt ra:

- Đó là ông Thường, con ạ.

Hữu Tường ngỡ ngàng:

- Ông Thường nào, sao con không nghe đến?
- Ông Thường không ra mặt bao giờ, nhưng ông có khả năng thao túng rất mạnh. Chính vì có ông đỡ lưng cho nó nên ba mới ...

Nói đến đây, ông Độ bỗng khoát tay:

- Mà thôi, con không cần biết điều đó làm gì, ba chỉ cần con nghe và làm theo lời ba.

Hữu Tường lắc đầu ương bướng và cứng rắn:

- Con không thể để hấn tự tung tự tác như hiện nay mãi, và con cũng không thể khoanh tay nhìn hấn phá hoại sự nghiệp của ba mẹ bạn con mà không giúp đỡ.

Ông Độ trầm giọng:

- Con dứt khoát cãi lại ba hay sao?
- Con xin lỗi ba. – Hữu Tường đáp nhỏ, nhưng cương quyết, nét mặt anh đánh lại - Nếu ngày nào con còn thay ba, thì con không thể làm theo ý ba hoàn toàn.

Ông Độ quắc mắt, quát to:

- Câm miệng! Con có còn coi ta ra gì không?

Hữu Tường nhìn ông, điềm đạm:

- Ba vẫn dạy con, sống phải có tình có nghĩa, con đang làm theo lời ba dạy đấy thôi.

Ông Độ nhìn chằm chằm vào con trai. Hữu Tường cũng nhìn vào ông, ánh mắt có chút khản khoản và trách móc.

Khẽ thở dài, ông Độ nói thật chậm:

- Thôi được, để ba gặp ông Thường hàn lại xem sao, rồi ba sẽ cho con biết sau.

Hữu Tường đứng dậy, anh nói thật rành rọt:

- Cho dù thế nào, con cũng không thay đổi quyết định. Trừ khi con không còn làm tổng giám đốc thay ba nữa thì khi đó, tùy ba quyết định.

Nói xong, Hữu Tường cúi chào và xin phép về lại công ty.

Nhìn theo dáng đi của con, ông biết con ông đang giận lắm, ông không trách

Hữu Tường mà chỉ trầm ngâm suy nghĩ.
Rời văn phòng của Hữu Tường, Hà My vẫn còn bàng hoàng, những gì cô vừa nghe được thật ngoài sự tưởng tượng của cô.
Mặc dù Sơn Tùng đã cho cô biết mối hận và nhục nhã của anh với bà Hoàng, nhưng cô không ngờ Sơn Tùng lại làm như thế.
Hà My chạy xe đến công ty của Sơn Tùng, nhưng anh không có ở đó. Không gọi điện thoại cho anh, Hà My lái xe về thẳng nhà.
Vào đến nhà, Hà My đã thấy Sơn Tùng đang ngồi trò chuyện với mẹ mình có vẻ vui lắm. Thấy cô bước vào, Sơn Tùng tươi cười:
– Em đi đâu về vậy?
Hà My cúi chào mẹ và ngồi xuống cái ghế gần đây, đáp nhẹ:
– Em đi công chuyện, có ghé công ty nhưng không gặp anh. Anh đến lâu chưa?
– Cũng khá lâu! Anh và mẹ em đang bàn cho ngày đính hôn của hai đứa mình, em thấy sao?
Hà My không trả lời, mà nhìn anh:
– Anh Tùng! Em có chuyện này muốn nói với anh.
Sơn Tùng sốt sắng:
– Là chuyện gì, em nói đi!
– Nói ở đây không tiện, mình ra ngoài nha anh.
Sơn Tùng ngạc nhiên:
– Có gì khó nói mà anh thấy em lạ lắm, đây là nhà của em mà.
Bà Phú tế nhị đứng dậy:
– Con và Tùng ngồi đây mà nói, mẹ không làm phiền hai đứa đâu.
Bà Phú bỏ vào nhà và lên lầu, nhưng Hà My vẫn dửng dưng:
– Em đã nói không nói ở đây được, mình ra ngoài đi anh.
Dù rất thắc mắc và ngạc nhiên, nhưng Sơn Tùng vẫn vui vẻ gật đầu và đưa Hà My đến một nhà hàng sang trọng.
Vừa gọi nước uống xong, Sơn Tùng hỏi ngay:
– Chuyện gì em nói mau đi, đừng làm anh hồi hộp nữa.
Hà My gật đầu, cô chậm rãi:
– Anh Tùng! Tại sao anh làm những điều đó với ba mẹ chị Quỳnh Chi?
Sơn Tùng hơi giật mình, nhưng vẫn ra vẻ ngơ ngác:
– Em nói gì, anh không hiểu.
– Anh đừng đóng kịch nữa. Khi em hỏi anh, là em đã biết tất cả rồi.
Sơn Tùng nhìn cô ngờ vực:
– Em biết, mà biết chuyện gì?
– Anh giành giật các hợp đồng từ công ty “Minh Hoàng”, anh muốn đẩy công ty ông Hoàng vào con đường phá sản, phải không?
Sơn Tùng im lặng rồi trầm giọng:

– Làm sao em biết? Ai nói cho em nghe?

– Ai nói, anh không cần biết làm gì. Và anh chưa trả lời câu hỏi của em, có không anh?

Sơn Tùng gật đầu, đáp gọn:

– Có.

Hà My bàng hoàng nhìn anh, hai mắt mở to không giấu được sự thất vọng:

– Tại sao ... anh ... làm vậy hả, anh Tùng?

– Vì anh thù ông bà Hoàng, suốt đời anh không thể quên được cái ngày đó. - Sơn Tùng lạnh lùng.

– Nhưng chuyện đó đã qua lâu rồi, mà anh còn để dạ sao?

– Đúng, "sống để để bụng, chết mang theo" - Sơn Tùng chột rít lên - Anh đã thế phải cho họ thân bại danh liệt, anh mới hả dạ.

Hà My chớp mắt, cô nói thật nhỏ:

– Em rất hiểu nỗi đau của anh, nhưng anh có bao giờ nghĩ nhờ vậy mà anh mới có ngày hôm nay không?

Sơn Tùng cười thật cay đắng, giọng đầy căm hờn:

– Phải. Để có được ngày hôm nay, anh đã phải đánh đổi bằng chính bản thân, chịu bao là sỉ nhục, cay đắng trong suốt năm năm trời, em có biết được và thông cảm cho anh không?

Hà My nhìn Sơn Tùng, cô bỗng thấy anh thật lạ. Chưa bao giờ cô thấy anh dữ như lúc này, hai mắt như long lên, mặt xám xịt, nói như rít lên.

Hà My bỗng thấy sợ, và cô thấy mình thật sự chưa hiểu hết về con người anh.

Sơn Tùng đổi sắc mặt, anh có vẻ bình tĩnh lại, giọng như dịu đi:

– Những gì mà anh đã chịu đựng thì không thể nào nói ra hết được. Những anh chấp nhận chỉ vì nghĩ đến chuyện này, đó là mục đích để cho anh sống đến ngày hôm nay.

– Nhưng còn chị Chi, anh không nghĩ đến chị ấy sao?

Sơn Tùng cười nhạt, khô khốc và lạnh lùng:

– Tình yêu của anh và Chi đã chết từ ngày đó. Giữa anh và Chi, không còn gì ràng buộc nữa. Chi đã có chồng, có cuộc sống hạnh phúc và giàu sang. Còn anh, anh có gì chứ?

Sơn Tùng khích động ra mặt, hai tay anh nắm chặt lại như đang bóp một thứ gì trong tay vậy.

Hà My nhẹ nhàng:

– Anh đã có một cuộc sống khác hẳn ngày trước, và anh đã có em. Em thông cảm và yêu anh rồi chúng ta sẽ có một cuộc sống tốt đẹp như họ.

– Em muốn anh buông tha cho họ à?

– Đúng vậy anh à. Tha thứ và bỏ qua mọi chuyện, anh sẽ sống thanh thản và nhẹ nhõm.

Sơn Tùng lắc đầu, lạnh tanh:

– Không, không bao giờ có chuyện đó.

Hà My thoáng buồn, cô giận dữ:

– Anh có yêu em không, anh Tùng?

Sơn Tùng nhướn mày ngạc nhiên:

– Sao em lại hỏi anh câu này?

– Nếu anh yêu em, anh hãy nghe em, đừng làm vậy nữa, anh Tùng à.

Sơn Tùng không đáp, anh lặng lẽ bung ly cà phê hớp một ngụm, rồi châm thuốc.

Hà My vẫn dịu dàng:

– Em yêu anh, em muốn sau này khi chúng ta thành vợ thành chồng, chúng mình sẽ có một cuộc sống yên lành, không thù hận. Hãy nghe em đi anh ... tha thứ cho ông bà Hoàng. Anh hãy nghĩ đến em, đến cuộc sống của anh và em.

Những lời nói thật tha thiết của Hà My làm cho Sơn Tùng bối rối.

Anh muốn dứt bỏ mọi hận thù để đến với cô và sống những tháng ngày hạnh phúc bên nhau, nhưng anh lại nhớ đến những tháng ngày mà mình đã trải qua thì sự căm giận lại bùng lên.

Sơn Tùng lắc đầu:

– Hà My! Anh yêu em, nhưng anh không thể tha thứ cho họ được.

Hà My dùng mọi lời lẽ để phân tích và thuyết phục, nhưng Sơn Tùng vẫn không đồng ý, khiến cho Hà My giận dữ.

Sơn Tùng vuốt tay cô âu yếm:

– Em giận anh đấy à?

Hất tay anh ra, Hà My vùng vằng:

– Nếu anh không nghe lời em thì đừng nói chuyện với em nữa.

– Em làm khó anh đấy à? Chuyện anh yêu em, đâu liên quan đến chuyện ông bà Hoàng.

Hà My vẫn nhẹ nhàng nhưng dứt khoát:

– Tùy anh! Nếu anh coi hận thù lớn hơn anh yêu của em dành cho anh, thì anh cứ việc đi theo con đường anh đã chọn.

Sơn Tùng cau mày, giọng anh thật lạ như đang lo lắng:

– Em nói vậy là sao?

– Anh rất thông minh, chắc anh hiểu em đang muốn nói gì.

Vẻ mặt nghiêm trang không chút đùa cợt của cô làm Sơn Tùng khó chịu và lúng túng. Có tiếng chuông điện thoại đổ vang, Sơn Tùng lấy máy ra nghe, rồi nhìn Hà My, dịu dàng:

– Để anh suy nghĩ rồi trả lời cho em sau. Còn bây giờ, anh có công chuyện gấp lắm, anh đưa em về nha?

Hà My lắc đầu, từ chối:

– Anh cứ đi lo công việc của anh đi, em chưa muốn về.
Sơn Tùng ngạc nhiên khi nghe Hà My nói vậy. Đây là lần đầu tiên cô có thái độ phản kháng mạnh mẽ với anh như vậy.
Dù không muốn để Hà My ở lại một mình, nhưng dù anh nói thế nào, Hà My vẫn cương quyết không chịu về cùng anh. Và công chuyện cấp bách, nên buộc lòng Sơn Tùng phải bỏ về một mình với nỗi hậm hực.
Còn lại một mình, Hà My cảm thấy buồn vô tả. Cô không ngờ Sơn Tùng lại lạnh lùng và tàn nhẫn đến thế. Hà My nhủ với lòng bằng mọi cách, cô phải làm Sơn Tùng bỏ việc trả thù ông bà Hoàng. Vì cô không muốn thấy anh cứ sống trong thù hận mãi, và nhất là cô không muốn vì chuyện này mà anh và Hữu Tường gây hấn với nhau.
Mải đắm trong suy nghĩ, nên Hà My không chút hay biết là Xuân Kiên đã đến bên cô từ lúc nào, cho đến khi Xuân Kiên cất tiếng:
– Chào cô bé! Sao ngồi có một mình vậy?
Hà My như sực tỉnh, cô ngược lên và ngỡ ngàng:
– Chào anh!
Xuân Kiên mỉm cười, hỏi lại:
– Cô bé đi một mình à?
Hà My gật đầu, mỉm cười:
– Anh thấy đó, My chỉ ngồi một mình:
– Anh ngồi chung, có phiền không, cô bé?
Hà My có vẻ ngần ngại, vì cô chưa biết Xuân Kiên thuộc loại người nào, nhất là vết sẹo trên mặt của anh luôn làm cho Hà My có cảm giác bất an.
Xuân Kiên như đọc được suy nghĩ trong cô, nên anh cười:
– Nếu My ngại thì thôi, anh qua bàn khác.
Hà My thấy nụ cười của Xuân Kiên thật buồn. Cô nhìn anh thấy anh cũng lịch sự đĩnh đạc, nhất là giọng nói, rất khoan thai, từ tốn chứ không lỗ mãng và lắc cắc gì cả.
Nghĩ thế nên cô gật đầu:
– Có gì mà ngại, anh ngồi đi!
Không chờ cô nói lần thứ hai, Xuân Kiên kéo ghế ngồi đối diện với cô. Anh nhìn cô:
– Có chuyện gì buồn phải không My? – Xuân Kiên gọi cô bằng tiếng My thật trầm ấm.
Hà My khẽ lắc đầu:
– Không có gì đâu anh, My chỉ ngồi chơi thôi mà.
Xuân Kiên không hỏi gì thêm, anh châm thuốc rồi nói thật chậm:
– Đã sống trên đời thì ai mà chẳng có lúc gặp những chuyện buồn, phải không My? Vậy My có biết những lúc anh gặp chuyện buồn, anh làm gì không?

Hà My nhìn anh, cô gượng cười:

– Làm sao My biết được.

– Anh tìm đến một người nào đó, tâm sự hết cho họ nghe. Khi nói xong, anh cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều vì đã có người chia sẻ với mình.

Hà My im lặng, cô đã hiểu Xuân Kiên muốn nói gì rồi. Cô ngược nhìn Xuân Kiên, anh cũng đang nhìn cô không chớp mắt.

Hà My cảm nhận được sự chân thật của anh trong ánh mắt ấm áp đó, và cô bỗng thấy mình có thể tin tưởng vào anh, nên cô gật đầu:

– Anh nói rất đúng, thật tình My đang có chút chuyện không vui.

Xuân Kiên đáp nhẹ bằng một giọng rất thật.

– Nếu My tin tưởng và coi anh là bạn, My có thể chia sẻ cùng anh, biết đâu anh có thể giúp gì cho My chẳng.

Những lời nói chân thành của anh như an ủi Hà My, làm cho Hà My thấy có chút gì đó nhẹ hẫng đi.

Khẽ gật đầu, Hà My chậm rãi kể cho Xuân Kiên nghe tất cả mọi việc làm của Sơn Tùng mà không giấu giếm. Tại sao, thì chính Hà My cũng không biết, nhưng cô tin anh rất thật lòng với cô.

Xuân Kiên chăm chú lắng nghe một cách nghiêm túc, anh không một lần cắt lời Hà My, mà cứ để cho cô nói một mạch cho hết câu chuyện. Điều thuốc trên môi anh cứ lập lờ, lập lờ, nét mặt nghiêm trang, đôi lúc như nhíu lại ... Chờ cho Hà My kể xong, anh trầm ngâm một lúc rồi mới khẽ khàng.

– My không đồng ý với cách trả thù của Tùng, hay không đồng ý việc Tùng trả thù ông bà Hoàng.

Câu hỏi của anh làm cho Hà My giật mình, vì anh đã nghĩ và nói lên suy nghĩ của cô. Khi này vì giận Sơn Tùng, nên cô chưa nói hết ý mình, vậy mà làm sao Xuân Kiên hiểu và biết điều này chứ.

Vẻ mặt ngơ ngác và ngạc nhiên của cô làm Xuân Kiên mỉm cười. Anh ôn tồn:

– Vấn đề này có hai khía cạnh, My muốn chúng ta bàn về việc nào trước?

Hà My ngẫm nghĩ rồi hỏi lại:

– Theo anh thì nói về việc nào trước?

Xuân Kiên nheo mắt:

– Vậy là anh đã nói đúng?

Hà My gật đầu như thừa nhận.

Đặt hai tay lên bàn, Xuân Kiên hơi chồm tới trước, anh nhìn thẳng vào Hà My và nói thật chậm nhưng rành rọt:

– Tùng cảm hận ông bà Hoàng đến tận xương tủy, chính vì thế Tùng trả thù là hoàn toàn có cơ sở.

– Nhưng chuyện đã qua lâu rồi mà.

Xuân Kiên gật đầu:

– Đúng, nhưng My quên là Tùng đã nói năm năm qua anh ta chịu mọi khổ nhục, cực nhọc cũng chỉ vì chờ đợi ngày này sao?

Hà My bắn khoăn:

– Nói như anh, thì chẳng lẽ ...

Xuân Kiên không chờ Hà My nói hết câu mà điềm đạm cắt lời cô:

– Tính tự ái, cả cái tôi của anh ta cao lắm, huống chi đây là lúc Tùng được thỏa mãn với chính mình. Nhìn ông bà Hoàng đang khắc khổ như hôm nay, đó là niềm vui, niềm hạnh phúc lớn nhất của Tùng lúc này. Mục đích của Tùng sắp đạt được, không ai có thể cản nổi Tùng đâu.

– Chẳng lẽ ngay cả My cũng bất lực sao?

Xuân Kiên lắc đầu:

– Chưa hẳn. Vì nếu tình yêu của Tùng dành cho My quá nhiều, thì anh ta sẽ làm theo lời My còn ngược lại thì ... My hiểu rồi chứ?

Hà My ngẫm nghĩ rồi chợt hỏi:

– Còn tình yêu mà anh Tùng dành cho Quỳnh Chi thì sao? Chẳng lẽ đã chết rồi hay sao?

– My cho là vậy à?

Hà My gật đầu:

– Chính anh đã nói vậy với My mà.

Ngửa người ra sau, Xuân Kiên cười khê:

– My chưa rành và hiểu tâm lý đàn ông rồi. Anh dám cá với My là Tùng còn rất yêu Quỳnh Chi.

– Không thể có chuyện này được. - Hà My la lên phản đối.

Xuân Kiên vẫn ôn tồn:

– Yêu càng đậm, hận càng sâu.

– Nhưng Quỳnh Chi đã có chồng.

– Chính vì vậy Tùng mới hận nhiều hơn. Năm năm qua, Tùng làm mọi việc để được như ngày hôm nay, không có mục đích nào khác là cưới được Chi để bảo vệ mối tình đầu của Tùng.

Hà My ngỡ ngàng:

– Anh nói thật đấy chứ?

Xuân Kiên gật đầu:

– Chính vì vậy nên nghe tin Chi lấy chồng, Tùng cảm thấy hụt hẫng, niềm tin nơi anh ta bị sụp đổ. Từ chỗ đó, Tùng mới oán hận ông bà Hoàng và cho họ là nguyên nhân của việc này.

Hà My cắn môi, cô không biết mình có nên tin vào những gì Xuân Kiên vừa nói, vì cô không tin rằng Sơn Tùng còn yêu Quỳnh Chi.

Xuân Kiên ôn tồn:

– My có biết vì sao Tùng không trả thù Quỳnh Chi không?

– Vì Tùng không dám làm cho Quỳnh Chi đau khổ.

– Có thể My không tin những gì anh vừa nói, nhưng rồi một ngày nào đó, My sẽ thấy là anh nói đúng.

Hà My buột miệng:

– Anh Kiên! Làm sao anh biết là My không đồng ý cách trả thù của anh Tùng vậy.

– Rất đơn giản, My là một cô gái ngây thơ, còn đang đi học, nên suy nghĩ của My về thiện và ác rất phân minh. Chính vì vậy My thấy Tùng làm thế là không đúng, không quang minh.

Hà My sững sờ, cô không ngờ Xuân Kiên lại có những suy luận và phân tích rất chính xác đến thế.

Xuân Kiên khẽ cười:

– Làm gì nhìn anh lạ vậy cô bé?

Hà My thắc mắc:

– Theo anh, thì việc làm của anh Tùng là đúng hay sai hả anh?

Nhún vai, Xuân Kiên thản nhiên:

"Phi độc bất trượng phu", người xưa đã bảo quân tử báo thù, mười năm chưa muộn kia mà.

– Có nghĩa là anh cũng đồng tình à?

– Cho anh không trả lời câu này, được không cô bé?

– Tại sao?

– Quan điểm và suy nghĩ mỗi người, mỗi khác. Anh không có thói quen bình luận về việc làm của người khác.

– Nếu là anh thì anh sẽ làm gì? Bỏ qua, tha thứ hay trả thù?

Xuân Kiên cười thích thú:

– Cô bé định gài anh đấy à?

Hà My lắc đầu:

– Không, My hỏi thật đấy. My muốn biết thêm suy nghĩ của đàn ông các anh thôi.

Xuân Kiên dăm chiêu rồi trầm giọng:

– Thật là khó nói lắm. Anh chưa từng ở vào hoàn cảnh như vậy, nên không biết phải nói thế nào cho đúng.

Rồi anh hỏi sang chuyện khác:

– My sẽ làm gì nếu Tùng không làm theo ý My mà vẫn giữ ý định của mình?

Hà My ngẩn người. Quả thật cô cũng không nghĩ đến. Khi này, giận quá nên cô nói vậy cho bõ tức, do vậy cô cứ lúng túng mãi không biết nói gì.

Xuân Kiên châm điếu thuốc, rồi nhẹ nhàng:

– Anh thấy My rất yêu Tùng, phải không cô bé?

Hà My thẳng thắn thừa nhận:

– Anh nói đúng, vì anh Tùng là mối tình đầu của My.

– Anh hơi tò mò một chút, cô bé đừng giận nha.

Vẻ dè dặt của anh làm Hà My mỉm cười:

– Anh cứ nói đi, My không giận đâu.

– My yêu Tùng ở điếm nào?

Hà My bối rối trước câu hỏi này của Xuân Kiên, cô ngượng ngập rồi ấp úng.

– My ... My ... Có thể ... không trả lời được không anh?

Xuân Kiên cười rất tươi, anh gật đầu và lại hỏi:

– Nếu như Tùng không thay đổi ý định, My còn yêu Tùng không?

Hà My lại cắn môi, cô suy nghĩ thật lâu rồi hỏi ngược lại Xuân Kiên:

– Vì sao anh hỏi My câu này?

– Tình đầu thường rất đẹp và khó phai nhạt, My yêu Tùng sâu đậm như vậy, anh e rằng My sẽ phải chấp nhận điều này.

Hà My ngược lên nhìn Xuân Kiên. Thật ra, càng nói chuyện với anh, Hà My càng thấy anh khó hiểu, một cảm giác lo sợ thoáng dấy lên trong cô, nỗi sợ thật mơ hồ không rõ ràng.

Thật lâu sau, Hà My mới thở ra, cô nói thật nhẹ:

– My phải về đây. Chào, anh!

Vừa dứt câu, Hà My vội vàng đứng dậy, cô muốn trốn tránh Xuân Kiên thì phải.

Ra đến ngoài đường, Hà My đảo dác ngó quanh để đón xe, thì Xuân Kiên đã đến bên cô, anh triu mến:

– Để anh đưa My về, nếu như My không ngại.

Vẫn giọng nói nhẹ nhàng khoan thai, vẫn ánh mắt nồng nàn ấm áp như ngày đầu cô gặp anh, và nhất là trong mắt anh, ở tận sâu thẳm của đáy mắt, Hà My thấy trong đó có chút gì khắc khoải và cam chịu nếu như từ chối.

Xuân Kiên vẫn ôn tồn:

– Anh không phải hạng người xấu xa như My nghĩ đâu. Đừng sợ anh như thế, cô bé ạ.

Tuy anh mỉm cười, nhưng nụ cười đó có chút gì ngượng ngập, còn âm điệu của lời nói thì có chút gì trách móc và khản khoản thật tội.

Hà My đỏ mặt khi nghe Xuân Kiên nói ra những suy nghĩ của cô về anh. Cô ấp úng:

– My ... My ... không ...

Hà My chưa nói hết câu đã thấy Xuân Kiên quay lưng bỏ vào. Hà My vội lấy điện thoại gọi cho Sơn Tùng nhưng anh đã tắt máy. Một chiếc xe tắc xi trở tới, người tài xế mở cửa xe hỏi cô đi đâu và mời cô lên xe.

Hà My quay ra sau, Xuân Kiên đã nổ máy chờ sẵn. Anh chỉ nhìn cô mà không nói, vẻ cam chịu và chấp nhận.

Lương lự giây lát, Hà My lắc đầu từ chối và bước lại gần anh:

– Anh đưa My về nhà, anh Kiên.

Gương mặt Xuân Kiên như rạng rỡ hẳn lên, anh tươi cười gật đầu.

Chờ cho Hà My đã ngồi vững vàng trên xe, Xuân Kiên mới cất giọng thật ấm:

– My về đâu?

Hà My đọc đại chỉ cho Xuân Kiên nghe xong, anh nhẹ nhàng cho xe lăn bánh.

Dọc đường, Xuân Kiên khéo léo pha trò và kể những chuyện cười làm cho Hà My thấy thoải mái và đỡ căng thẳng Sự e ngại của cô về Xuân Kiên như không còn nữa, cô cười khúc khích trước những câu nói khôi hài của Xuân Kiên.

Ngang qua dãy phố bán hàng ăn, Xuân Kiên chợt hỏi:

– My có hay ăn tối không?

Nghe anh hỏi, Hà My mới nhớ ra từ chiều đến giờ cô chưa ăn chút gì và cô cảm thấy đói bụng cồn cào.

Nhưng Hà My vẫn lắc đầu:

– Không! Còn anh?

– Đó là thói quen của anh. Tối nào, anh cũng phải ăn chút gì đó trước khi đi ngủ.

Hà My tò mò hỏi nhỏ:

– Anh thường ăn gì vào buổi khuya như thế này?

– Là cháo trắng. Anh biết có một chỗ bán cháo rất ngon. My có thấy hứng thú đi ăn tối không, anh sẽ đưa My đến đó?

Hà My nhẹ nhàng từ chối:

– Cảm ơn anh, nhưng My phải về nhà, kéo tối.

Xuân Kiên không nài ép, anh chỉ gật đầu và vui vẻ chiều theo ý cô.

Về gần đến nhà Hà My, anh tế nhị giảm ga và cho xe trôi thật nhẹ đến gần cổng thì ngừng lại.

Bước xuống xe, Hà My dịu dàng:

– My cảm ơn anh nhiều lắm.

– Đừng khách sáo cô bé, anh không thích nghe những lời cảm ơn đâu.

Rồi anh nói thật nhỏ:

– Sao My không hỏi tại sao anh tốt với My à?

Hà My ngạc nhiên nhìn anh. Tại sao mọi suy nghĩ của cô, anh đều đoán được vậy, cứ như anh đang ở trong đầu của cô vậy.

Xuân Kiên lại thông thả:

– Vì anh thích Hà My, một cô gái dễ thương và hồn nhiên, thật khó mà tìm được giữa chốn Sài Gòn phồn hoa này.

Hà My chợt đỏ mặt, và thẹn thùng khi nghe Xuân Kiên nhận xét về mình, dù cô biết anh nói rất thật chứ không phải bông đùa hay tán tỉnh.

Hà My lí nhí:

– My không xứng đáng với những lời khen tặng của anh đâu.

– Đừng hạ thấp mình như vậy chứ cô bé. Anh không nhìn lầm người đâu. Hà My biết rằng nếu còn nói nữa thì cô vẫn không thể hơn anh, nên cô mỉm cười và đưa tay bấm chuông.

Nghe tiếng mở khóa bên trong, Xuân Kiên nheo mắt:

– Chúc cô bé một buổi tối thật đẹp với nhiều giấc mơ hạnh phúc.

Xuân Kiên lái xe chạy đi trước khi cánh cửa được mở ra. Hà My nhìn theo anh, một chút lạ lạ len trong suy nghĩ của cô.

Đêm đã khuya lắm rồi mà Hà My vẫn còn trần trọc, câu nói khi ngồi trong quán nước của Xuân Kiên làm cho cô nghĩ ngợi và trần trọc mãi:

"My yêu Tùng ở điểm nào?" Hà My tự vấn mình như vậy, và cô cũng không tìm được câu trả lời nào xác đáng.

Ồ nhi! Mình yêu Tùng vì điểm gì, hay vì bề ngoài lịch lãm, phong độ, một gương mặt điển trai và những nụ hôn cuồng nhiệt của anh dành cho cô mỗi khi họ gặp nhau?

Lần đầu tiên, Hà My muốn nhận ra hình như cô chưa biết gì nhiều về Tùng. Sự dịu dàng ân cần mà anh dành cho cô và sự lạnh lùng đến tàn nhẫn của anh trong việc anh trả thù ông bà Hoàng, cái nào mới là bản chất thật của con người Sơn Tùng?

Càng suy nghĩ, Hà My càng thẳng rối rắm, cô cứ thao thức để tìm câu giải đáp, mãi đến gần sáng mới thiếp đi trong mệt mỏi.

Còn đang mơ màng, Hà My có linh cảm như ai đó đang nhìn mình, cô mở mắt ra và bật dậy, hốt hoảng:

– Anh Tùng! Mặt anh sao mà trầy xước thế này?

Sơn Tùng nhìn cô, anh cười thật nhẹ.

– Anh bị đụng xe. Chỉ sây xước chút đỉnh thôi mà, có gì mà em hoảng hốt vậy.

Hà My nhìn gương mặt Sơn Tùng đầy lo lắng. Trên má anh, một vết trầy thật lớn còn đang rướm máu, trên trán và trên cẳng tay nữa. Cô lo lắng:

– Anh đã đến bệnh viện chưa, để thế này, nguy hiểm lắm.

Sơn Tùng gật đầu:

– Anh vừa ở bệnh viện về. Bác sĩ nói không sao cả.

– Anh đi đâu mà bị đụng xe vậy? - Hà My hỏi một câu thật ngớ ngẩn.

Sơn Tùng nắm tay cô, anh không trả lời mà hỏi lại:

– Hôm qua sau khi anh đi, em đi đâu, và mấy giờ mới về đến nhà?

– Em không đi đâu cả. Chỉ ngồi đó cho đến tối thì về.

– Sao anh gọi cho em mà em không bắt máy?

Hà My chớp mắt rồi nói nhỏ:

– Em để máy ở chế độ rung, nên không biết.

Hà My đã nói dối Sơn Tùng, cô biết Sơn Tùng có gọi cho cô hai lần, nhưng một phần vì giận anh, một phần đang nói chuyện với Xuân Kiên nên cô

không nghe máy.

Sơn Tùng gật đầu:

– Anh gọi về nhà, thì được biết em vẫn chưa về. Thế là từ Bình Dương, anh chạy vội về Sài Gòn, định quay lại quán đón em, ngờ đâu vì chạy nhanh quá nên xảy ra tai nạn.

Nghe Sơn Tùng nói vậy, Hà My cảm động trước những tình cảm mà anh dành cho cô.

Hà My nói như xin lỗi:

– Em thật có lỗi với anh quá. Vì em, mà anh gặp rủi ro thế này.

Sơn Tùng mỉm cười:

– Lỗi là do anh chứ đâu phải em, anh bỏ em lại quán nước là không đúng rồi.

Nếu em có chuyện gì thì lỗi là do anh tất cả.

Hà My cảm thấy xấu hổ, vì anh lo lắng cho cô nhiều quá vậy mà tới qua, cô đã có những suy nghĩ không tốt về anh.

Vuốt nhẹ mái tóc Hà My, Sơn Tùng ân cần:

– Đêm qua, em không ngủ được phải không?

Nép vào lòng người yêu, Hà My gật đầu:

– Sao anh biết?

– Vì anh đến đây và ngồi cạnh em rất lâu mà em vẫn không biết.

– Anh xấu ghê, dám nhìn trộm em ngủ à?

Hà My xụ mặt giận dỗi.

Hôn nhẹ lên mắt cô, Sơn Tùng ngọt ngào:

– Khi em ngủ, trông em rất đẹp, như nàng công chúa ngủ trong rừng vậy đó.

– Thế còn anh là gì? - Hà My cong môi.

Sơn Tùng mơn trớn bên tai cô, anh thì thầm:

– Anh sẽ là hoàng tử. Em thấy sao?

Hà My cười khúc khích:

– Anh không phải là hoàng tử rồi.

– Tại sao? - Sơn Tùng ngạc nhiên.

– Vì hoàng tử không ngồi chờ cho công chúa thức dậy như anh đâu.

Dí tay lên trán cô, Sơn Tùng nheo mắt:

– Dám chọc quê anh à.

Hà My oằn người vì nhột, cô la lên và co rúm cả người như muốn thoát khỏi những ngón tay ma quái của Sơn Tùng.

Sơn Tùng đứng dậy, nhẹ giọng:

– Anh đến thăm em một chút, giờ anh phải vào công ty, tối gặp lại nha em!

Hôn lên trán Hà My, anh quay người ra đến cửa thì nghe Hà My gọi lại:

– Anh Tùng!

– Có gì không em?

Hà My bước xuống giường, cô hỏi thật khẽ:

– Còn chuyện hôm qua, anh đã nghĩ kỹ chưa, em muốn biết câu trả lời của anh.

– Nếu anh không thay đổi?

Hà My xụ mặt:

– Thì anh đừng đến gặp em nữa.

Sơn Tùng quay lại, anh đến gần bên cô, đặt hai tay lên vai Hà My.

Hà My vùng vằng, hất tay anh ra, giọng không vui:

– Đừng đụng vào người em.

Kéo cô vào lòng, Sơn Tùng hôn lên chóp mũi cô:

– Nói đùa một chút mà đã giận anh sao?

Hà My mở to mắt nhìn anh:

– Anh nói sao?

– Em khờ lắm! Làm sao anh có thể hy sinh tình yêu của anh được. Anh không thể mất em được, Hà My ạ.

Hà My sung sướng:

– Có nghĩa là anh sẵn sàng tha thứ cho ba mẹ chị Chi?

Sơn Tùng gật đầu:

– Phải. Anh đã suy nghĩ kỹ rồi, em nói rất đúng. Thù hận chỉ làm cho ta thêm mệt mỏi và muộn phiền, lúc nào cũng sống trong toan tính để hại nhau, vậy thì có ích lợi gì, sao ta không bỏ qua cho mình thanh thân.

Hà My ôm lấy Sơn Tùng, hồ hởi:

– Anh nói thật đấy chứ?

– Dĩ nhiên rồi. Anh tha thứ cho họ chỉ vì anh không thể xa em được, Hà My à.

– Em rất mừng và hạnh phúc khi anh nhìn nhận được điều này. Với em, cuộc sống đã nhiều bon chen và căng thẳng lắm rồi, đừng làm cho nó căng thẳng và phức tạp thêm nữa. - Hà Mi thủ thỉ với Sơn Tùng.

Nhìn vào mắt người yêu, Sơn Tùng ấu yếm:

– Em nói đúng lắm. Khi quyết định được chuyện này, anh thấy lòng thanh thản rất nhiều. Anh cảm ơn em đã giúp anh tìm thấy lẽ sống trong đời.

Siết cô trong vòng tay rắn chắc của anh, Sơn Tùng lại ngọt ngào rót vào bên tai Hà My những lời yêu thương nhất, khiến cho Hà My mê mẩn và đắm say trong những viễn cảnh hạnh phúc mà Sơn Tùng đang vẽ ra cho cô.

Đưa người yêu ra tận cổng, Hà My dõi theo bóng Sơn Tùng thật lâu. Trong lòng cô, một niềm hạnh phúc đang trào dâng.

Xin Đừng Hoài Nghi

Chương 7

Hoài Lưu đặt mớ giấy tờ lên bàn làm việc của Sơn Tùng, nói nhanh:

– Mày xem có phải sửa chữa và thay đổi gì không?

Sơn Tùng ngẩng lên điềm đạm:

– Mày không tin tưởng vào bản thân hay sao vậy?

Hoài Lưu lắc đầu:

– Không hẳn thế, nhưng dù gì mày cũng nên có ý kiến, để sau này khỏi đổ lỗi cho nhau.

Sơn Tùng đứng dậy cầm xấp giấy trên tay, anh ra dấu cho bạn theo mình ra ngồi nơi ghế xa lông. Lướt mắt xem qua thật nhanh, Sơn Tùng gật đầu:

– Tốt lắm! Mày và Thành cứ thế mà tiến hành, tao giao cho tụi bây phụ trách đó, mày thấy thế nào? Được không?

Hoài Lưu gật đầu, cao giọng:

– Chuyện nhỏ!

Thái độ tự tin và cả quyết của anh làm Sơn Tùng hài lòng.

Vỗ vai bạn, Sơn Tùng khen:

– Khá lắm! Mày đã thay đổi và tiến bộ nhiều lắm. Tao rất mừng.

Đưa tay gãi gãi đầu, Hoài Lưu đỏ mặt:

– Cũng nhờ có mày giúp đỡ, nên tao mới Sơn Tùng lắc đầu:

– Đùng tự ti như vậy, phải tin vào mình chứ. Mày có khả năng, chẳng qua trước kia mày quá mặc cảm mà thôi.

Hoài Lưu mạnh dạn hẳn lên khi nghe Sơn Tùng nói thế. Anh gật đầu bộc bạch:

– Có lẽ vậy, vì so với mày và thằng Thành thì tao học hành không bằng hai đứa bây.

Sơn Tùng cười lớn, rồi nghiêm giọng:

– Bằng cấp không phải là yếu tố quan trọng, cái chính là mình biết được khả năng và năng lực của bản thân đến đâu, biết rõ đâu là điểm mạnh và yếu của mình thì sẽ thành công thôi.

Những lời nói rất chân thành đó đã làm Hoài Lưu xúc động, anh nhìn bạn với ánh mắt cảm động và đầy hàm ơn.

Sơn Tùng khẽ cau mày:

– Mày sao vậy? Phải cứng rắn và mạnh mẽ lên, đừng yếu đuối như con gái chứ.

– Tao ... tao ... không biết ... - Hoài Lưu cứ ấp úng mãi, anh không tìm được lời để diễn tả tâm trạng của mình lúc này.

Sơn Tùng gật đi:

– Mày không cần nói những điều đó với tao. Đừng quên, tụi mình đã coi nhau như anh em.

Rồi Sơn Tùng nắm tay bạn, giọng thật ấm:

– Hãy làm tốt công việc của mày là đủ rồi. Đừng suy nghĩ lung tung!

Hoài Lưu gật đầu:

– Tao nghe lời mày. Thôi, tao về bên, không thẳng Thành lại chờ.

Đưa bạn ra cổng, Sơn Tùng tự tay mở cửa và dặn dò:

– Hãy cố gắng, tao rất tin tưởng tụi bây!

Khép cửa phòng, Sơn Tùng ngồi vào ghế. Anh rót cho mình một ly rượu và châm một điếu thuốc.

Ngả người ra sau ghế, Sơn Tùng lim dim hai mắt, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Năm năm trôi qua thật nhanh, từ một thanh niên nghèo kiết xác, Sơn Tùng đã có tất cả, tiền bạc, danh vọng và tình yêu ... Anh không thấy hối tiếc những gì mình đã làm, cho dù đôi khi nhớ lại, anh vẫn thấy ghê sợ và kinh tởm nó.

Sơn Tùng chắt lưỡi, coi như một cuộc đánh đổi vậy thôi. Hãy cho nó vào quá khứ và sống với hiện tại.

Cánh cửa chợt bật mở, Sơn Tùng mở mắt, anh cau mày khi nhận ra đó là ông Thường.

Phía sau ông là cô thư ký Thu Nga đang hớt hải.

– Kìa ông ... không được vào đó ...

Thấy Sơn Tùng đang nhìn mình với ánh mắt không vui, Thu Nga sợ hãi và lắp bắp:

– Xin lỗi giám đốc ... Tôi ... đã ... cản nhưng ông ta cứ tự ý xông vào.

Sơn Tùng gật đầu, trầm giọng:

– Cô ra ngoài đi, không phải lỗi do cô.

– Dạ, cảm ơn giám đốc.

Thu Nga cúi chào Sơn Tùng rồi bỏ ra thật nhanh, mặt vẫn còn xanh như tàu lá.

Sơn Tùng hát hàm về phía ông Thường, xẵng giọng:

– Ông tới đây làm gì? Tôi đã cảnh cáo sao ông vẫn ngoan cố vậy.

Ông Thường vẫn bình thản:

– Không mời anh ngồi sao chừng?

Sơn Tùng quắc mắt:

– Tôi không muốn gặp ông, tại sao lại mời ông ngồi?

Ông Thường nhìn quanh căn phòng làm việc của Sơn Tùng rồi chậm rãi:

– Phòng làm việc của cưng đẹp quá. Cưng thật có khiếu thẩm mỹ cao đấy.

Hài hòa lắm!

Sơn Tùng lạnh lùng:

– Ông nói xong chưa? Nếu xong rồi thì ông đi ra cho tôi. Nếu không thì

đừng trách tôi vô tình.

Đứng giữa phòng, ông Thường dang tay giễu cợt:

– Cung sẽ làm gì anh?

– Tôi sẽ cho bảo vệ lên đây và tống cổ ông ra khỏi công ty.

– Cung dám vậy à?

– Sao lại không? - Sơn Tùng đứng dậy, anh trở về bàn làm việc.

Ông Thường vẫn chậm rãi và bình thản:

– Cung không hỏi tại sao anh đến tận đây tìm cung à?

– Tôi không quan tâm. Vì giữa ông và tôi không còn gì để nói cả.

– Có đấy! Chuyện không quan trọng thì anh chẳng cần ra mặt đâu.

Thái độ bình tĩnh đến tự tin của ông làm Sơn Tùng thắc mắc. Anh nhìn ông một lúc như đánh giá lời nói của ông rồi trầm giọng:

– Là chuyện gì, ông nói đi!

Ông Thường vẫn nhún nhả như muốn chọc tức Sơn Tùng:

– Đứng thế này mà nói chuyện hay sao?

– Ghế đó, ông muốn ngồi thì ngồi.

– Không thể có một lời mời cho anh à.

Sơn Tùng tức lắm, hai mắt anh đã long lên, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế, và khô khốc:

– Mời ông!

– Vậy có phải tốt không?

Nhìn ông Thường đắc chí và tự mãn, Sơn Tùng tức sùi bọt mép, nhưng anh vẫn cố chịu đựng vì muốn biết ông ta tìm đến đây với mục đích gì?

Ngồi vào ghế đối diện, Sơn Tùng buông thõng:

– Ông nói đi, ông đến đây vì chuyện gì?

Ông Thường không nói ngay, mà đưa mắt nhìn Sơn Tùng, cái nhìn không chút giấu giếm những rạo rức và thèm khát trong ông.

Khó chịu trước ánh mắt của ông, Sơn Tùng quắc mắt:

– Ông có nói không?

Ông Thường vẫn nhún nhả, như mèo vờn chuột.

– Cung càng giận, càng đẹp Tùng ạ.

Sơn Tùng không nhin nổi nữa, anh đập bàn quát lên:

– Ông im đi! Tôi không muốn nghe những lời nói đó.

Vẻ giận dữ của anh không làm cho ông ta sợ mà trái lại ông còn cười thích thú và gật đầu:

– Thôi được, anh sẽ đi thẳng vào vấn đề.

– Tốt lắm! - Sơn Tùng đáp gọn, vẻ mặt lạnh tanh.

– Cung định buông tha cho công ty "Minh Hoàng " hay sao?

– Việc đó không liên quan đến ông. Đây là việc riêng của tôi.

Ông Thường gật đầu:

– Anh biết, nhưng anh không tin cung từ bỏ ý định đó với lý do đơn giản như vậy.

Ông nói vậy là sao?

Ông Thường cười lớn:

– Cung gạt được Hà My, chứ không qua mắt được anh đâu.

– Ông biết Hà My? - Sơn Tùng thẳng thốt.

– Tất nhiên, có gì mà cung hoảng hốt vậy.

Sơn Tùng lấy lại bình tĩnh, gạt đầu:

– Ông khá lắm! Kể ra ông nắm tin tức cũng nhanh và nhạy bén đó.

Ông Thường chồm lên trước, hạ giọng:

– Cung từ bỏ ý định trả thù không phải vì Hà My, phải không?

Sơn Tùng cười nhạt:

– Vậy là ông đã lắm. Tôi yêu Hà My, tôi không muốn Hà My phải buồn nên tôi đồng ý nghe lời Hà My.

Ông Thường ngả người ra sau cười lớn. Tiếng cười của ông có chút gì mỉa mai làm Sơn Tùng bực dọc:

– Ông cười cái gì?

– Cười cung đã nói dối, cười vì cung không dám nhìn nhận là mình đã thua trong chuyện này.

Rồi ông hạ giọng:

– Cung không đấu nổi với Hữu Tường, nên đành bỏ cuộc, đúng không?

Sơn Tùng nhìn ông Thường, ánh hoang mang:

tại sao ông ta biết điều này?

Ông ta đã nói thẳng những gì Sơn Tùng đã phải chấp nhận.

Vì Hữu Tường kiên quyết không nhượng bộ, những hợp đồng sau này, Hữu Tường công khai chuyển thẳng cho ông Hoàng với thái độ thách thức ra mặt. Tuy rất giận nhưng Sơn Tùng đành bó tay bất lực vì anh không đủ sức đấu lại ông Độ.

Không thấy Sơn Tùng trả lời, ông Thường nhẹ nhàng:

– Cung có muốn tiếp tục trả thù không? Anh sẽ giúp cho cung toại nguyện.

– Chỉ cần một cú điện của anh, Hữu Tường và ba nó sẽ răm rắp nghe theo lời anh. Và cung sẽ thấy ông Hoàng và công ty của ông ta chết dần, chết mòn ...

Sơn Tùng im lặng, lời đề nghị của ông bắt anh phải nghĩ ngợi.

Một lúc lâu, Sơn Tùng hỏi thật nhỏ:

– Đổi lại, ông muốn gì ở tôi?

Ông Thường nhìn Sơn Tùng:

– Cung đã biết anh muốn gì rồi mà.

Sơn Tùng nổi gai khắp người, anh buông mình để xua cái cảm giác khó chịu đó, rồi nhẹ nhàng:

– Tôi hiểu ý ông, nhưng tôi đã là một thanh niên ngoài ba mươi tuổi, chẳng còn trẻ trung như ngày trước nữa.

– Nhưng trong anh, cũng vẫn là người đàn ông tuyệt vời nhất.

Ông Thường nói không ngoa. Tuy đã ba mươi hơn, nhưng Sơn Tùng vẫn rất đẹp và điển trai với một thân hình rắn chắc, nó mang đầy quyến rũ và thu hút.

Sơn Tùng chậm rãi:

– Rất tiếc, tôi không thể chấp nhận lời đề nghị này.

– Cũng từ chối à?

– Phải, tôi không thể quay lại con đường mà tôi đã dứt bỏ.

– Còn mối hận thù, cũng nghĩ sao?

Sơn Tùng đứng dậy, anh lấy thêm một cái ly đặt trước mặt ông Thường, rót đầy ly cho ông, anh khẽ nói:

– Ông uống đi!

Hơi ngạc nhiên trước thái độ hòa nhã của Sơn Tùng, nhưng ông vẫn không hỏi mà chỉ yên lặng nhìn anh chờ đợi.

Nhấp một ngụm rượu, Sơn Tùng từ tốn:

– Ông nói rất phải, hận thù đó, tôi đã đánh đổi bao năm để ngày hôm nay mới có khả năng thực hiện điều mà tôi vẫn nung nấu.

– Nhưng còn tình yêu của Hà My và tôi, tôi không muốn lừa dối Hà My. Tình yêu Hà My dành cho tôi rất trong sáng và chân thành.

– Vì vậy, cũng vứt bỏ tất cả để đổi lấy nó?

– Không phải là đánh đổi, mà là gìn giữ mới đúng.

– Nhưng ...

– Ông hãy để tôi nói hết. Nhưng điều quan trọng nhất là tôi muốn sống đúng nghĩa với bản chất của tôi, của một thằng đàn ông, ông biết không?

Ông Thường nói thật dịu dàng:

– Thế còn anh thì sao, cũng không nghĩ cho anh à?

– Cuộc sống của ông không giống như tôi, và ông thừa tiền để tìm cho mình người khác thay thế chỗ tôi, tại sao ông cứ đeo bám tôi như một bóng ma vậy?

Ông Thường cười cay đắng khi nghe Sơn Tùng nói vậy.

Sơn Tùng ôn tồn:

– Lần cuối cùng, tôi mong ông hãy từ bỏ định đó đi. Hãy cho tôi yên ổn với cuộc sống mà tôi đã tìm được sau những năm tháng lầm lạc.

Thấy Sơn Tùng nhỏ nhẹ, ông Thường nhìn anh rồi cười gằn:

– Vậy là cũng nhất định từ chối?

Sơn Tùng gật đầu, điềm nhiên:

– Đúng vậy! Mong ông hiểu và về đi.

Ông Thường xẵng giọng:

– Đâu có dễ dàng như vậy được cung.
– Ông còn muốn làm gì?
Rượu mời cung không uống, thì buộc lòng anh phải bắt cung uống rượu phạt.
Sơn Tùng nhếch mép:
– Ông hăm dọa tôi đấy à? Đừng quên, trong tay tôi còn rất nhiều hình ảnh không hay về ông.
Ông Thường cười lên sảng sặc:
– Chính vì những thứ đó mà tôi đến đây.
Sơn Tùng ngơ ngác:
– Ông nói vậy là sao?
Đặt những tấm hình mà Sơn Tùng đã đưa cho ông dạo trước, ông Thường cười nhẹ:
– Cung nghĩ sao nếu những tấm hình này xuất hiện trên mạng và đến tận tay Hà My của cung?
Sơn Tùng cười nhạt:
– Nếu ông thích thì cứ làm đi, thiên hạ chỉ thấy ông chứ đâu thấy tôi.
– Cung nghĩ đơn giản quá.
Chỉ tay vào tấm hình, ông Thường giảng giải:
– Nếu có một dòng chú thích cho những hình xâm này là của Sơn Tùng, một giám đốc trẻ lừng lẫy thì sao nhỉ?
Sơn Tùng điếng người khi nghe thế. Anh như chết lặng, mồ hôi rịn ra trên trán dù đang ngồi trong phòng lạnh.
Anh nhìn ông Thường lo lắng:
– Ông ... dám ... không?
Ông Thường thừa tình khôn và ranh ma để nhận ra nỗi sợ hãi trong Sơn Tùng nên gật đầu:
– Sao lại không chứ?
Sơn Tùng cố gắng bình tĩnh, cao giọng:
– Tôi thách ông đấy.
– Kìa cung, làm gì mà hốt hoảng thế.
– Việc gì tôi phải hốt hoảng. Nếu ông dám làm thì cả hai đều bị ảnh hưởng như nhau. Tôi không sợ đâu, ông đừng hù dọa tôi.
Ông Thường uống cạn ly rượu rồi thông thả:
– Tôi đã già rồi, vợ con đều ở bên Mỹ, nếu mọi chuyện đổ bể, tôi vẫn ung dung mà hưởng thụ với số tiền mà tôi đang có.
– Còn cung, cung sẽ còn những gì, hay mất tất cả công danh, sự nghiệp và nhất là tình yêu. Liệu Hà My có thể tha thứ và chấp nhận một người chồng như cung không?
Sơn Tùng rít lên:

– Khốn nạn! Ông ...

Đừng chửi anh, chuyện này là do cung tạo ra kia mà.

Sơn Tùng hoang mang và lo lắng ra mặt. Ông ta nói không sai. Nếu mọi chuyện xảy ra như ông ta nói, thì anh sẽ không còn gì, và cũng không còn mặt mũi nhìn ai.

– Vậy ông muốn tôi phải làm gì? – Sơn Tùng thần thờ.

Ông Thường mỉm cười, nhìn thái độ của anh ông biết mình đã thắng, do vậy ông đến Sơn Tùng, vuốt nhẹ má anh, cười cợt:

– Như thời xưa thôi cung.

Sơn Tùng gạt nhẹ tay ông ra một cách yếu ớt, trầm giọng:

– Tôi xin ông hãy tha thứ cho tôi, hãy buông tha cho tôi.

Vẻ khiếp hãi và run sợ của Sơn Tùng làm cho ông Thường đắc chí. Ngồi trên thành ghế của Sơn Tùng, ông mềm mỏng và âu yếm bọc bọc:

– Đã có biết bao người đến với anh, nhưng không ai bằng em cả.

Sơn Tùng đứng dậy, anh vẫn bình thản dù trong lòng rất ghê sợ, nhưng anh không dám lộ ra ngoài, giọng khàn đặc:

– Hãy để tôi yên! Tôi cần có thời gian. - Vừa nói Sơn Tùng vừa đưa tay cầm mấy tấm hình.

Ông Thường cười khẩy:

– Định xé à? Anh đã lưu lại rồi, còn có cả đoạn phim mà cung gửi cho anh nữa, rõ lắm!

Bị ông Thường nói ra ý định của mình, Sơn Tùng thần thờ ngồi xuống ghế một cách chán nản và tuyệt vọng. Đây đúng là “gậy ông đập lưng ông”.

Ông Thường đứng dậy, nói bằng giọng bề trên đầy tình thương:

– Anh không có thời gian đâu, anh muốn có câu trả lời của cung.

Sơn Tùng thẫn thờ nhìn ông, ánh mắt của ông Thường đã làm cho anh không còn hy vọng gì nữa.

Sơn Tùng đáp nhẹ giọng buông xuôi như chấp nhận:

– Thôi được. Ông chờ tôi một tuần.

– Có cần phải lâu vậy không?

– Một tuần để tôi lo liệu đám cưới. Ông thấy có ít không?

Ông Thường tròn mắt:

– Hả ... Cung định ...

– Ông biết vậy là được rồi. Tôi muốn ông im miệng giữ bí mật cho tôi.

Ông Thường thích thú ra mặt:

Cung đã đồng ý thì chuyện động trời đến đâu, anh cũng sẵn sàng nghe theo.

Sơn Tùng trờng mắt khi thấy ông Thường bước lại gần mình, anh cau mày, xẵng giọng:

– Ông định làm gì nữa?

Ông Thường cười khà ồ, ánh mắt si mê đến cuồng dại, cợt nhả:

– Lâu ngày không gần gũi, anh muốn.
Sơn Tùng quát lên:
– Im đi! Đây là công ty chứ không phải nhà riêng.
Bị quát, ông Thường khựng lại. Thái độ quyết liệt của Sơn Tùng làm ông e ngại.
– Ông về đi, một tuần sau gặp lại.
“Già néo đứt dây”, ông Thường nhủ lòng và gật đầu.
– Anh đành lòng chờ vậy. Nhưng đừng thất hứa đấy nhé.
Ông Thường đi rồi, Sơn Tùng chụp mấy tấm hình, anh nghiền răng đầy cảm phần và rít lên.
– Khốn nạn! Tại ông ép tôi đấy nhé, đừng trách tôi độc ác.
Sơn Tùng ném những mảnh vụn vào sọt rác gần đây. Tiện tay, anh ném cả những giấy tờ mà Hoài Lưu đưa cho anh khi sáng.
Khoác chiếc áo veston lên người, Sơn Tùng bước ra cửa.
Thu Nga vừa thấy anh vội cúi chào. Sơn Tùng đi ngang qua cô và dặn dò:
– Hủy mọi cuộc hẹn chiều nay cho tôi.
Sơn Tùng vừa đi khỏi thì Hoài Lưu vào đến.
Thu Nga nói nhanh:
– Giám đốc vừa ra ngoài rồi, anh Lưu.
Hoài Lưu gật đầu, chỉ tay vào phòng:
– Anh vào đó lấy giấy tờ được chứ.
Thu Nga tươi cười:
– Anh cứ tự nhiên!
Hoài Lưu bước vào phòng, vài phút sau anh trở ra với dáng vẻ vội vã và căng thẳng lắm.
Thu Nga ngược lên:
– Anh Lưu có thấy không?
– Thấy rồi, cảm ơn em.
Vừa nói, Hoài Lưu vừa bỏ đi dáng điệu rất hấp tấp. Thu Nga nhìn theo, có chút ngạc nhiên nhưng rồi lại chăm chú vào công việc.
Hoài Lưu đặt những tấm hình mà anh đã nhặt được trong sọt rác trước mặt Nam Thành, khẽ hỏi:
– Thế này là sao hả Thành?
Nam Thành không đáp, anh cầm tấm hình lên ngắm soi vào những hình xăm chạy dọc theo đùi người trong ảnh. Những hình xăm theo dạng hoa văn chạy dọc theo đùi ở phần tiếp giáp tạo thành một hình tam giác.
Hoài Lưu thấy bạn cứ chăm chú mãi liền tỏ vẻ nóng nảy:
– Mà nhìn gì vậy, có nghe tao nói gì không?
– Mà nói gì?
Hoài Lưu bực bội, chỉ vào tấm hình.

– Ông này là ai vậy, tao thấy quen lắm. Mà có nhớ không?
 Nam Thành lắc đầu, điềm nhiên:
 – Ông ta là ai, không quan trọng, mà người này mới quan trọng.
 Hoài Lưu ngạc nhiên:
 – Có thấy mặt mũi đâu mà biết ... Hay mà biết nó?
 Nam Thành gật đầu:
 – Rất thân nữa là khác.
 – Là ai vậy mà?
 Nam Thành như thận trọng, dè dặt:
 – Có thể ... là thằng Tùng.
 Hoài Lưu giật mình bàng hoàng:
 – Mà nói sao, thằng Tùng à?
 Nam Thành gật đầu.
 – Phải. Chín mươi phần trăm có thể là nó.
 Hoài Lưu la lên, phản đối một cách mạnh mẽ.
 – Tao không tin thằng Tùng làm những việc này.
 Nam Thành trầm ngâm:
 – Tao thì tin.
 Hoài Lưu bực tức.
 – Mà đánh giá bạn bè như vậy sao? Căn cứ vào đâu mà cho là thằng Tùng?
 – Dựa vào những hình xăm này.
 Hoài Lưu sững sờ nhìn bạn không chớp:
 – Mà thấy à?
 Nam Thanh gật đầu, chậm rãi:
 – Mà còn nhớ thằng Tùng có thói quen gì mỗi khi tắm xong không?
 Hoài Lưu gật đầu:
 – Nhớ!
 – Vậy sau này, nó có còn giữ không?
 Hoài Lưu lắc đầu, và nói:
 – Không. Tao nghĩ là nó đã lớn nên không còn như trước nữa.
 Nam Thành lắc đầu:
 – Vì nó muốn che đậy điều này, không cho ai biết, ngay cả tao và mà.
 – Vậy làm sao mà nói là thấy? - Hoài Lưu nôn nóng.
 Nam Thành chậm rãi kể cho bạn nghe:
 – Cách đây hơn một tháng, tao và nó có đi mát-xa. Khi vào phòng thay quần áo, nó có vẻ khác mọi khi lắm, cứ ngần ngừ như không muốn cởi bỏ quần áo, làm tao thấy lạ.
 – Rồi làm sao mà biết và thấy?
 – Lúc đó tao cũng không để ý nên vẫn vô tư giỡn với nó, tao đưa tay giật

tắm khăn lông ra và thấy thoáng qua.

– Nó cô phản ứng gì không?

– Nó quay đi và cắn nhằn tao suốt.

Hoài Lưu dè dặt:

– Mới thoáng qua mà mày khẳng định là nó, có vội vàng không Thành?

– Những hình xăm này rất lạ, dù chỉ nhìn thoáng qua cũng không thể lộn vào đâu cả.

Hoài Lưu gật đầu, anh đã thấy rất nhiều người xăm mình, nhưng họ chỉ xăm hình các con thú, hay bông hoa hoặc nhữag câu đại loại như "chán đời, hận tình" ... chứ chưa thấy ai xăm những hoa văn này bao giờ.

Nam Thành khẽ khàng:

– Mày không thấy nó không bao giờ nhắc đến năm năm đó, nó làm gì à.

– Không lẽ nó làm chuyện này sao?

– Chỉ có vậy nó mới mau giàu như này. Thăng Tùng là một người bất chấp, tao tin chắc đây là nó.

– Vậy mày nghĩ sao? Tao thấy nó cũng tốt với bạn bè lắm, nhất là tao và mày.

Nam Thành thờ ra:

– Đây cũng là điều tao băn khoăn. Động cơ nào khiến nó làm vậy.

Hoài Lưu buột miệng:

– Vì nó muốn mau giàu, mày không nhớ nó nói gì khi bỏ đi sao?

– Giàu, ai mà không ham, nhưng làm giàu như nó thì tao không đồng ý. Bán mình như vậy thì nhơ nhớp quá.

– Vậy thì làm sao? Dù sao chuyện cũng đã qua rồi, mà tao thấy nó hình như không còn qua lại nữa.

Nam Thành lắc đầu:

– Chưa hẳn đâu.

– Tại sao?

– Mày có nhớ người khách mà tụi mình gặp hôm nó khai trương công ty không?

Hoài Lưu nhíu mày rồi vỗ vào trán:

– Tao nhớ rồi, là ông ta!

– Phải. Ông đó.

– Có thể ông đang dùng những tấm hình này để uy hiếp Thăng Tùng.

Hoài Lưu nóng nảy:

– Tổng tiền à? Tao thấy ông giàu có quá mà.

– Không phải tiền, mà là tình.

Hoài Lưu ngạc nhiên:

– Mày nói sao? Tổng tình à? Thật buồn cười.

Nam Thành nghiêm mặt:

– Mày đừng cười! Những người như ông ta, tình cảm kỳ khôi và quái đản lắm. Đẹp trai như thằng Tùng, không dễ gì ông ta buông tha đâu.

Hoài Lưu lo sợ:

– Vậy là thằng Tùng phải nghe theo à? Có cách nào giúp nó thoát khỏi không?

Nam Thành trầm ngâm:

– Tao và mày phải gặp thằng Tùng, xem nó quyết định thế nào.

– Có nên không? Nó đã muôn giấu tụi mình, mày làm vậy, tao sợ

Nam Thành trầm giọng:

– Đã coi là anh em, phải giúp nó chứ. Lúc này, tao sợ nó không còn bình tĩnh nổi mà suy đoán đâu.

– Mày nói cũng phải. Thế thì phải gặp nó ngay.

Nam Thành gật đầu.

– Chiều nay, tao và mày ghé qua nó. Còn bây giờ, mày qua bên công ty “Anh Việt” mà ký hợp đồng.

Hoài Lưu nhăn nhó:

– Giờ phút này mà mày bảo tao còn tâm trí làm việc à.

– Có gì cũng phải chờ đến chiều, còn công việc vẫn là công việc chứ.

Nói xong, anh bình thân ngồi vào bàn.

Hoài Lưu hăm hực nhìn bạn, rồi cũng phải nghe theo sau một lúc vùng vằng. Hoài Lưu vừa đi khỏi, thì Nam Thành cũng buông viết, anh chẳng còn tâm trí đâu để làm.

Chẳng qua vì muốn Hoài Lưu đi khỏi để anh được yên tĩnh mà suy nghĩ tìm cách để nói chuyện với Sơn Tùng.

Càng nghĩ, Nam Thành càng thấy giận Sơn Tùng. Một quyết định nông nổi của bạn đã đưa Sơn Tùng vào tình thế khó khăn.

Hà My ngừng xe, cô nhìn người bảo vệ, nhẹ nhàng:

– Anh Tùng có đây không anh?

– Dạ có. Giám đốc đang trên phòng, cô có cần tôi gọi cho giám đốc không?

Hà My lắc đầu:

– Thôi khỏi. Tôi muốn dành cho anh một sự ngạc nhiên.

Người gác cổng xăng xái đón lấy xe Hà My sốt sắng:

– Cô cứ để cho tôi!

– Cám ơn anh nhiều lắm.

Hà My trao tay lái cho anh ta và thông thả bước vào trong.

Đã hết giờ làm việc, nên công ty không còn ai.

Thấy phòng làm việc của Sơn Tùng đóng chặt, Hà My mỉm cười và nhẹ nhàng bước lên lầu ba.

Đi gần đến nơi, Hà My chợt nhận ra giọng Nam Thành có vẻ gay gắt lắm:

– Mày nói đi, có phải là mày không Tùng?

Chút ngỡ ngàng, Hà My ngạc nhiên vì chưa khi nào cô thấy ba người họ to tiếng với nhau.

Vì vậy, cô rón rén bước thật nhẹ lên gần cửa phòng và áp tai nghe ngóng.

Trong phòng, Sơn Tùng ngồi trên ghế, điềm điềm.

– Không phải là tao, sao mày có ý nghĩ lạ lùng vậy.

Nam Thành cười gằn:

– Hình xăm này là của mày, mày tưởng tao không nhớ sao?

Nét mặt Sơn Tùng hơi tái xanh khi Nam Thành đặt những tấm hình mà anh đã xé bỏ lên bàn.

Chỉ vào hình xăm, Nam Thành gằn giọng:

– Mày có dám cho tao và thằng Lưu đối chiếu không?

Sơn Tùng nhột nhột nhìn hai người, thật lâu sau anh mới chùng giọng:

– Mày nói đúng, là tao.

Hoài Lưu sững sờ dù đã tiên liệu được, nhưng nghe Sơn Tùng thừa nhận, anh cảm thấy bàng hoàng:

– Tại sao vậy Tùng? Sao mày lại có thể làm thế?

Sơn Tùng cười cay đắng:

– Vì sao à? Vì tao không thể nghèo hèn mãi để mọi người khinh rẻ.

Nam Thành nhìn bạn:

– Nhưng sống như mày đã làm thì có đáng không? Bán thân xác cho một kẻ đồng tính là đúng đắn, đàng hoàng hay sao?

Hoài Lưu hỏi bạn một cách dè dặt:

– Vậy năm năm đó, mày sống với ông ta à?

Sơn Tùng gật đầu, chua chát:

– Phải.

Ngoài này Hà My như sụp đổ khi nghe những lời thú nhận từ Sơn Tùng, câu trả lời ngắn gọn của anh như một tiếng sét giáng ngang tai.

Tựa lưng vào tường, Hà My bỗng thấy khó thở lạ lùng. Cô cố gắng hít một hơi thật sâu rồi thở ra thật nhẹ, để lấy lại bình tĩnh.

Trong phòng, giọng Nam Thành vẫn gay gắt:

– Tại sao mày nghĩ nông cạn như vậy hả Tùng?

Sơn Tùng cười khẩy, cay đắng:

– Có thể là tao nông cạn, nhưng thử hỏi, mày sẽ làm gì nếu là tao trong hoàn cảnh đó?

– Mày không cảm nhận được nỗi nhục nhã của tao khi nghe những lời miệt thị và khinh khi của mẹ Quỳnh Chi nói với tao lúc đó đâu, Thành ạ.

– Nhưng không vì thế mà mày lại làm chuyện như thế. Nher nhóp lăm!

Sơn Tùng như cuồng dại, anh cười lên sảng sặc nghe thật bi ai và điên rồ:

– Ha ... ha ... Nher nhóp à? Mày nói đúng lắm. Nhưng nhờ có nher nhóp mà tao có được ngày nay, mày biết không hả Thành?

Nam Thành nhìn bạn, anh biết Sơn Tùng đang khích động lắm nên dịu giọng chút ít.

– Mày bằng lòng với hiện tại sao?

Sơn Tùng cao giọng:

– Sao lại không. Giờ đây tao có thể ngẩng cao đầu mà ra ngoài, gặp tao, ai nấy cũng phải cúi chào và nghe theo tao răm rắp chứ không bị khinh khi như trước nữa.

– Mày điên rồi Tùng à!

– Tao không điên. Tao đã chấp nhận đánh đổi thì đã đến lúc tao được hưởng thụ những gì thuộc về tao.

Hoài Lưu khẽ khàng lên tiếng:

– Tùng! Mày hãy bình tĩnh lại, tao và thằng Thành chỉ muốn tốt cho mày thôi.

Lời nói ôn tồn và thái độ chân tình của anh như thức tỉnh Sơn Tùng. Nhìn bạn thật lâu rồi Sơn Tùng đáp nhẹ:

– Chuyện đã xảy ra rồi, tao mong tụi mày đừng nhắc đến. Hãy cho nó vào quá khứ, tụi mình vẫn là bạn của nhau được không?

Hoài Lưu khẽ gật đầu:

– Với điều kiện mày phải chấm dứt qua lại với ông ta và từ bỏ cuộc sống bệnh hoạn này đi.

– Tụi mày yên tâm! Tao không còn qua lại với ông ta nữa.

Nam Thành lắc đầu:

– Có chắc vậy không?

– Mày không tin tao à?

Nam Thành gật đầu:

– Có phải ông ta đã đến đây và dùng những tấm hình này uy hiếp mày không?

– Đúng, nhưng tao đã giải quyết xong rồi.

Nam Thành ngơ vờ:

– Bằng cách nào? Chấp nhận nghe lời ông à?

Sơn Tùng cau mày:

– Lời nói tao không còn giá trị nữa sao Thành?

Hoài Lưu đưa mắt nhìn bạn. Nam Thành hiểu ý nên gật đầu.

– Tao tin mày.

Ngoài cửa, Hà My như không còn đủ sức để đứng nữa, cô khụy xuống và ngồi bệt trên cầu thang.

Đau xót và bề bàng quá, người đàn ông mà cô hết mực yêu thương lại là thế sao?

Bất chợt Hà My đưa tay lên miệng, cô bỗng thấy kinh tởm và ghê sợ khi nhớ lại những nụ hôn mà Sơn Tùng đã trao.

Tựa tay vào tường, Hà My đứng dậy một cách mệt nhọc và quay lưng bước đi. Chợt cô nghe tiếng Hoài Lưu:

– Mày không sợ ông ta đem chuyện này nói cho Hà My nghe sao?

Nghe vậy, Hà My nán lại, cô như nín thở để lắng nghe câu trả lời của Sơn Tùng.

Dù hệt hăng và bàng hoàng trước sự thật, nhưng Hà My vẫn muốn biết suy nghĩ và tình cảm của anh dành cho mình.

Giọng Sơn Tùng trầm hẳn:

– Vì vậy tao phải tranh thủ để giải quyết và cắt đứt với ông ta.

– Mày yêu My thật lòng vậy sao Tùng? - Nam Thành chợt hỏi.

Sơn Tùng bực dọc, gất lên:

– Mày nói vậy là sao? Mày nghĩ tao là loại người như ông ta à? Tao vẫn là một thằng đàn ông đúng nghĩa và mạnh mẽ, biết rung động trước tình yêu với người khác phái.

Nam Thành điềm đậm:

– Mày đừng hiểu lầm, tao không muốn đề cập đến khía cạnh đó.

– Vậy tại sao mày hỏi câu đó? - Sơn Tùng ngơ ngác nhưng vẫn khẳng định - Tao yêu Hà My bằng tất cả tình cảm mà tao đang có.

Nghe được vậy, Hà My cũng thấy chút xao xuyến khi biết Sơn Tùng yêu mình thật lòng.

Tiếng Nam Thành vang lên làm cho Hà My phải chú ý:

– Vì tao biết mày vẫn còn yêu Quỳnh Chi, mày chưa quên được Chi.

Hà My ngờ ngàng, cô lại hỏi hộc chờ đợi câu trả lời của Sơn Tùng.

Cô nghe tiếng Sơn Tùng cười rồi giọng anh vang lên:

– Mày bảo tao còn yêu Quỳnh Chi à? Mày điên hay là tao vậy Thành?

Hoài Lưu như đồng tình với Sơn Tùng:

– Mày nói năng gì lạ vậy Thành?

Nam Thành vẫn thân nhiên:

– Mày chỉ gạt thằng Lưu chứ không gạt được tao đâu.

– Làm gì mà tao phải gạt mày.

– Nhìn căn phòng của mày thì biết.

Hoài Lưu đưa mắt nhìn khắp phòng của Sơn Tùng rồi ngơ ngác:

– Tao có thấy gì đâu.

Nam Thành chậm rãi:

– Không phòng ngủ của thằng đàn ông nào lại quét sơn màu hồng nhạt cả.

Hoài Lưu kêu lên:

– Quỳnh Chi rất thích màu hồng.

– Đúng và hoa thì thích nhất hoa lan. Mày nói sao về bộ gối và tấm drap giường này?

Hà My chợt vỡ lẽ. Đã mấy lần cô cũng thắc mắc về màu sơn của căn phòng

và bộ gối hoa hòe đầy nữ tính. Cô có hỏi Sơn Tùng, nhưng anh giải thích là của chủ nhà để sẵn nên dùng luôn:

Cô đã tin là anh nói thật, vậy mà ... Hà My lặng lẽ bước đi, cô không muốn nghe nữa.

Một sự thật quá phũ phàng và tàn nhẫn đối với Hà My.

Người gác cổng ngạc nhiên khi nhìn thấy hai mắt Hà My đỏ hoe và gương mặt buồn bã của Hà My, nhưng không dám hỏi.

Đón lấy chiếc xe, Hà My nhẹ nhàng căn dặn:

– Anh phải hứa với tôi, tuyệt đối không cho anh Tùng biết là tôi có đến đây.

– Dạ. Nhưng ...

– Không nói gì nữa, anh hứa với tôi đi.

Người gác cổng gật đầu, Hà My nở nụ cười buồn bã chào anh, rồi chạy xe ra cổng.

Không về nhà mà Hà My ghé vào một quán nước bên đường.

Chọn một chỗ ngồi khuất trong góc, Hà My ngồi trong im lặng.

Mặc cho nước mắt lăn dài trên má, Hà My vẫn ngồi bất động trên ghế. Nỗi đau tinh thần đang gặm nhấm trong cô.

Hà My cảm thấy ghê sợ và kinh tởm Sơn Tùng trong vòng tay của một gã đàn ông, cảm giác buồn nôn lại rào lên.

Hà My thấy mình cô đơn quá. Cô bỗng nhớ tới lời của Xuân Kiên. Phải rồi! Lúc này cô đang cần một người bên cạnh để tâm sự, để chia sẻ cho lòng vui bớt và nguôi ngoai phần nào.

Lấy điện thoại, cô gọi cho Nhã Quyên, đưa bạn học thân nhất với cô với hy vọng là cùng Nhã Quyên tâm sự.

Nhưng rồi cô thở dài thất vọng khi biết Nhã Quyên tranh thủ những ngày nghỉ đã về quê mãi tận ngoài Trung.

Thế là hết! Hà My thở dài sườn sượt và cất Chiếc điện thoại vào bóp.

Một dáng người đến gần Hà My và khẽ hỏi:

– Sao lại ngồi đây vậy cô bé?

Hà My quay sang, cô ngỡ ngàng và thốt lên:

Xuân Kiên tươi cười như chào cô.

Hà My buột miệng:

– Anh đi một mình?

Xuân Kiên lắc đầu, chỉ tay vào trong.

– Không, bạn anh đang ngồi trong kia.

– Vậy à! - Hà My đáp nhẹ có vẻ thất vọng.

Xuân Kiên nhìn cô:

– Có gì không cô bé? Cô chuyện gì mà buồn vậy?

Hà My chột hỏi:

– Anh có thể ngồi với My một lát không?

Xuân Kiên kéo ghế ngồi đối diện với Hà My, và nở một nụ cười.

Hà My ngạc nhiên:

– Sao anh lại cười?

– Anh cười vì anh rất vui, My không còn e dè khi gặp anh nữa.

– Sao anh biết?

– Vì My đã mời anh ngồi với My. Điều này không nói lên được suy nghĩ trong My về anh sao?

Hà My bối rối, bao giờ gặp Xuân Kiên, cô cũng thấy anh thật là bí ẩn. Anh luôn xuất hiện bên cô vào những lúc cô gặp chuyện buồn phiền hay khó khăn.

– My đang nghĩ gì vậy?

– Dạ, không có gì ạ.

Xuân Kiên nheo mắt:

– Có chuyện buồn à? Lại gây gổ với Tùng sao? Có thể kể cho anh không?

Hà My nhìn anh, cô lưỡng lự không biết có nên kể cho anh nghe không?

Xuân Kiên vẫn lặng im chờ đợi. Ánh mắt anh nhìn cô có gì đó thật tha thiết và chân thành, như an ủi cô, vỗ về và động viên cô.

Hà My đáp thật nhẹ sau một lúc suy nghĩ:

– My muốn anh cho My một lời khuyên.

– Về chuyện gì mới được chứ? - Xuân Kiên từ tốn.

– Chuyện của My và anh Tùng.

Xuân Kiên gật đầu:

– Anh sẵn lòng. Nhưng My phải kể cho anh biết hai người đã xảy ra chuyện gì rồi thì anh mới góp ý được.

Hà My gật đầu, giọng cô thật nhẹ và thật buồn, cô kể cho Xuân Kiên nghe tất cả và nhẹ nhàng:

– Theo anh, My phải làm sao đây?

Xuân Kiên châm thuốc, anh hút gần tàn điếu thuốc mới khẽ khàng:

– Ý My là sao?

– My cũng không biết nữa. My đang rối trí lắm.

– My vẫn còn yêu Tùng?

Hà My ngần ngừ một lúc rồi gật đầu không nói.

Xuân Kiên vẫn ôn tồn:

– My giận Tùng vì Tùng vẫn còn yêu Chi?

Hà My lắc đầu:

– Không, đó là mối tình đầu của anh Tùng, My tôn trọng điều đó. Nếu anh Tùng thật lòng yêu My, thì đó chỉ là chút hoài niệm của riêng anh, không đáng quan tâm.

Xuân Kiên gật đầu:

– Vậy là My không chấp nhận việc làm của Tùng?

Hà My cười thật buồn:

- Làm sao chấp nhận được hả anh.
- Suy nghĩ và cảm giác của My thế nào về chuyện đó?

Hà Mi im lặng, có chút bối rối trên gương mặt.

Xuân Kiên mỉm cười khuyến khích:

- My đừng ngại, cứ thẳng thắn nói ra những gì My nghĩ và cảm nhận được.
- Có cần thiết không anh?

Xuân Kiên gật đầu nghiêm giọng:

- Rất cần. Anh không thể góp ý gì được nếu không biết quan điểm của My thế nào.
- My ... My ... thấy ghê sợ thế nào đó. Người như muốn nôn ra khi nghĩ đến.
- Như vậy thì My rất khó mà tha thứ cho Tùng. - Xuân Kiên chậm rãi.

Hà My gật đầu:

- Đúng thế anh à. Làm sao My có thể yêu một người như vậy?

Xuân Kiên bỗng mỉm cười làm Hà My ngạc nhiên:

- Đang nói chuyện, sao anh lại cười?
- Vì My đang hỏi ý anh, nhưng anh chưa nói thì My đã tự trả lời cho mình rồi.

Hà My ngớ ngàng giây lát rồi gật đầu.

Xuân Kiên lại nhẹ nhàng:

- Nói ra được quyết định của mình, My thấy sao?
- Rất dễ chịu anh ạ. - Hà My thừa nhận.

Quả thật, khi nói ra ý mình, Hà My thấy nhẹ nhõm rất nhiều, cô không còn bị dằn vặt giữa tình yêu và kính tởm nữa.

Hà My chột nhìn thẳng vào Xuân Kiên dò hỏi:

- Anh thấy anh Tùng thế nào?

Xuân Kiên ngạc nhiên:

- Anh đã gặp Tùng bao giờ đâu.
- Ý em là anh đánh giá về anh Tùng thế nào:
- My quên là anh đã nói anh không có thói quen nhận xét người khác sao?

Hà My gật đầu:

- My biết, nhưng anh có thể phá lệ một lần vì My không?

My muốn biết để làm gì?

- Vì My muốn nghe ý kiến của những người cùng giới nghĩ như thế nào vậy mà.

Dù Hà My đã giải thích, nhưng Xuân Kiên biết cô đã nói dối. Anh biết cô vẫn yêu Sơn Tùng, vì từ đầu câu chuyện đến tận giờ, Hà My vẫn gọi Sơn Tùng là "anh Tùng".

Hai tiếng "anh Tùng" đủ thấy cô yêu Sơn Tùng rất sâu đậm. Chính vì thế mà Xuân Kiên ngần ngại.

– Sao anh không nói?

Xuân Kiên trầm ngâm rồi nhẹ nhàng:

– Cũng tùy vào trường hợp, tùy hoàn cảnh mà nhận xét về chuyện này, My a.

– My muốn biết cụ thể về việc anh Tùng.

– Theo anh, Tùng đáng thương hơn đáng trách.

– Vì sao? - Hà My mở to mắt ngạc nhiên.

Xuân Kiên trầm giọng:

– Vì khi đó, Tùng mới hai mươi bốn, là cái tuổi còn nông nổi và bông bột, tính tự ái và háo thắng của một thanh niên mới lớn đã làm Tùng cạn nghĩ.

Hà My cắt lời Xuân Kiên:

– Vậy là anh đồng tình?

Dù cô nói rất nhẹ nhàng nhưng Xuân Kiên vẫn nghe có chút gì gay gắt.

Lắc đầu thật nhẹ, Xuân Kiên mỉm cười:

– Anh đâu có nói như vậy.

– Nếu là anh, anh có làm vậy không?

Xuân Kiên đồng ý:

– Không bao giờ.

Hà My nhìn anh thật lâu, rồi chùng giọng nghe rất lạ, nhẹ nhàng khàn đặc:

– Cảm ơn anh.

Xuân Kiên ngạc nhiên:

– Cảm ơn anh? Mà chuyện gì chứ?

– Anh đã cho My câu trả lời mà My đang chờ đợi.

Xuân Kiên rất thắc mắc trước thái độ vừa rồi của Hà My, nhưng anh chưa kịp hỏi gì thì Hà My đã dịu dàng:

– My phải về đây, cảm ơn anh về cuộc trò chuyện này.

Xuân Kiên gật đầu như đón nhận lời cảm ơn đó và thông thả:

– My cứ về đi, để anh tính cho.

Không chút khách sáo, Hà My cúi chào và đi ra ngoài.

Một thanh niên lại gần bên Xuân Kiên như chờ đợi.

Xuân Kiên trầm giọng:

– Nhớ giữ khoảng cách, có gì thì điện thoại cho anh ngay.

Chờ cho người thanh niên đi khỏi, Xuân Kiên đứng dậy và lững thững vào bên trong, nơi mà Trí Đại, bạn anh đang ngồi.

Vừa thấy anh bước vào, Trí Đại hỏi ngay:

– Bạn gái của mày đấy à?

Xuân Kiên không đáp ngay, anh kéo ghế ngồi và thông thả châm thuốc.

– Mày có nghe tao nói gì không? - Trí Đại nôn nóng.

Xuân Kiên điềm đạm:

– Có.

– Có sao không trả lời tao?
– Vì tao còn phải suy nghĩ nên trả lời thế nào cho đúng.
Trí Đại đắm vai bạn, bực dọc:
– Phải hay không phải, có gì mà suy nghĩ chứ?
– Khi mày yêu một cô gái, mà cô ta không biết thì có thể gọi là bạn gái không?
Trí Đại ngơ ngác:
– Là sao? Tao chẳng hiểu gì cả.
– Có nghĩa là tao yêu Hà My, nhưng Hà My thì không biết.
Trí Đại gặng hỏi vì tò mò:
– Không biết hay không yêu?
– Mày điếc à? Tao không nói làm sao Hà My biết được.
Trí Đại chưng hửng:
– Ủa! Sao lạ vậy? Mồm mép mày đâu rồi?
Xuân Kiên cười buồn, giọng thật chùng:
– Liệu có cô gái nào dám yêu tao không?
Trí Đại nhìn bạn, anh hiểu điều Xuân Kiên muốn nói nên cau mày:
– Mày lại mặc cảm với cái sẹo trên mặt, nữa à.
Xuân Kiên gật đầu:
– Cô gái nào gặp tao cũng thế. Ngay cả Hà My cũng không ngoại lệ, e dè và tránh né tao thì làm sao tao dám bày tỏ.
– "Chiếc áo không làm nên thầy tu" cũng như đừng “trông mặt mà bắt hình dong”, mày đừng nên tự ti đến độ bi quan quá.
– Tao không bi quan mà chỉ nói lên sự thật. Vì nó, mà tao luôn bị cho là dân anh chị xã hội đen. - Xuân Kiên cay đắng.
– Nhưng thực chất mày đâu phải loại người đó, sao mày không nói với cô gái đó?
Xuân Kiên nhếch mép:
– Khi đã có thành kiến về một người nào đó, mày có dễ dàng tin vào lời giải thích của họ không?
Trí Đại trầm ngâm rồi thắc mắc:
– Vậy mày nói chuyện gì với cô ta mà lâu vậy? Tao thấy có vẻ tâm đắc lắm mà.
Xuân Kiên gật đầu:
– Phải, Hà My có chuyện buồn trong tình cảm nên cần người để tâm sự.
– Và cô ta chọn ngay mày?
Xuân Kiên rút một hơi thuốc và gật đầu:
– Phải. Có gì mà mày ngạc nhiên vậy?
Trí Đại cười thành tiếng rồi lắc đầu:
– Tao không thể hiểu nói.

– Có gì mà không hiểu. - Đôi mày rậm của Xuân Kiên nhú lại.

– Mày vừa bảo Hà ... gì gì ... đó.

– Hà My. - Xuân Kiên điềm đạm:

– Ồ, Hà My e dè mày, vậy mà lại có thể tâm sự với mày chuyện riêng tư thì tao không hiểu nổi.

Xuân Kiên cười nhẹ:

– Về vấn đề này, mày không hiểu cũng phải. Tao chỉ có thể nói là Hà My coi tao như một người bạn để giải bày tâm sự vậy thôi.

Trí Đại tò mò:

– Mà là chuyện gì vậy Kiện, cho tao biết được không?

Xuân Kiên lắc đầu.

– Không thể nói được.

Trí Đại không nài ép, anh gật đầu và lại hỏi:

– Hà My tin tưởng mày vậy sao, khi đem chuyện riêng tư to nhỏ với mày?

– Có gì khó hiểu đâu. Tao không biết bạn trai My là ai, do vậy My có thể nói mà không ngại ngùng.

Trí Đại lắc đầu:

– Con gái thật khó hiểu.

Xuân Kiên nhìn bạn, trêu ghẹo:

– Mày cần mua sách viết về tâm lý phụ nữ mà đọc cho nhiều vào.

– Để làm gì chứ? - Trí Đại ngơ ngác.

Xuân Kiên mỉm cười:

– Để còn kiếm một cô bạn mà đi chơi cuối tuần với thiên hạ.

Trí Đại trợn mắt, la lên:

– Đừng lo cho tao, lo cho mày kìa, có hơn gì tao đâu.

Nói đến đây, anh vội im bặt khi nhận ra sắc mặt kém vui của bạn.

Gãi đầu, Trí Đại lí nhí:

– Tao xin lỗi, tao không cố ý.

Xuân Kiên nhẹ nhàng:

– Tao có nói gì đâu mà mày lạ vậy, uống lẹ đi còn về!

Trí Đại lẳng lặng nghe theo lời Xuân Kiên. Đặt tiền lên bàn, Xuân Kiên đứng dậy:

– Mày lấy xe về đi.

– Còn mày?

– Tao muốn đi đâu đó cho khuây khỏa. Bảo thằng Tân chờ cửa tao.

Nói xong, Xuân Kiên đi nhanh ra ngoài. Anh vẫy một chiếc tắc xi, ngồi vào trong xe, Xuân Kiên buông thông:

– Anh dạo một vòng quanh Sài Gòn cho tôi.

Ngả người vào ghế, Xuân Kiên nhắm mắt. Anh đang nghĩ về Hà My, tình yêu anh dành cho cô rất nhiều và mãnh liệt.

Xuân Kiên biết rằng đây là thời cơ để anh chụp bắt, nhưng ... đưa tay rờ lên vết sẹo, Xuân Kiên thở dài một cách chán chường.

Xin Đừng Hoài Nghi

Chương 8

Về đến nhà, Hà My lặng lẽ lên phòng, đóng ở cửa lại, cô thần thờ ngồi xuống giường.

Nỗi đau tê tái khiến cho Hà My như hóa đá. Cô ngồi bất động, mắt nhìn đắm đắm về phía trước.

Những lời của Xuân Kiên đã khiến cho Hà My biết cô nên làm gì.

Mỗi tình đầu mà cô hằng hãnh diện và hạnh phúc biết bao thì giờ đây thật bề bàng quá. Thần tượng trong cô đã sụp đổ.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, Hà My uể oải đứng dậy và lê từng bước chân ra mở cửa.

Bà Phú nhìn cô, dịu dàng:

– Con chưa ngủ sao?

Hà My gượng cười, cô không muốn cho mẹ lo lắng:

– Con chuẩn bị ngủ thì mẹ gõ cửa đấy.

– Có chuyện gì vậy con? Mẹ thấy con không được khỏe.

– Không có gì đâu mẹ.

Bà Phú bước vào phòng, nắm tay con gái, dịu dàng:

– Con và Tùng giận nhau, phải không?

Hà My lắc đầu giọng nhẹ hẫng:

– Không, thưa mẹ.

– Đừng dối mẹ nữa. Tùng đến tìm con, nó ngồi chờ cả mấy tiếng, con có biết không? Con đi đâu sao không cho nó hay?

– Con có chút chuyện riêng, mẹ ạ.

– Hai đứa có chuyện gì rồi, nói cho mẹ nghe.

Bà Phú âu yếm bảo con.

Hà My cắn môi một lúc, rồi ngược lên:

– Con không muốn gặp mặt anh nữa. Mai anh có tới tìm con, mẹ cứ nói như vậy giùm con.

Bà Phú ngạc nhiên:

– Sao vậy con? Giữa hai đứa xảy ra việc gì mà nghiêm trọng vậy?

Hà My bỗng òa khóc. Cô gục đầu vào vai bà Phú mà nức nở.

Nỗi đau trong lòng cô giờ đây như vỡ tung ra.

Tiếng khóc nhẹ nhàng và nước mắt của Hà My làm cho bà Phú hốt hoảng và lo sợ.

– Nín đi con ... Sao lại khóc. Nói cho mẹ nghe nào.

Bà Phú cuống quýt vỗ về, dỗ dành con gái. Nhưng bà càng dỗ dành thì Hà My càng khóc nhiều hơn.

Cô nói trong tiếng nấc nghẹn ngào:

– Con không thể ... yêu ... một người như ... anh ta được. Con muốn chia tay mẹ à.

Bà Phú hoang mang:

– Đang yêu thương nhau tại sao lại đòi chia tay?

Rồi nhìn con gái, bà mỉm cười, vuốt tóc con:

Chắc Tùng lại chọc con giận chứ gì? Giận hờn chút chút, có gì mà đòi chia tay hả con?

Hà My lắc đầu:

– Con không ngờ anh lại tồi tệ như vậy mẹ à.

Bà Phú ngạc nhiên:

– Tùng làm gì con mà con bảo nó như vậy? Nó định làm gì con à?

– Không mẹ ạ, anh không làm gì con cả.

Bà Phú cau mày, gắt nhẹ:

– Con không chịu nói đầu đuôi thì mẹ hiểu thế nào được. Hay ... hay thằng Tùng đã có vợ rồi?

Hà My vẫn lắc đầu, cô chỉ khóc mà không nói, càng làm bà Phú thêm sốt ruột và hoang mang:

– Tùng yêu con, con cũng yêu nó, giờ con đòi chia tay là sao?

Hà My nghẹn ngào, cô muốn nói nhưng không sao nói thành lời, tiếng nói của cô như chìm trong những tiếng nấc.

Đẩy con gái ra khỏi vai, bà Phú âu yếm:

– Con đã lớn rồi, làm gì cũng phải biết suy nghĩ chứ con. Tùng là một thanh niên tốt, có tư cách, sự nghiệp.

Hà My cắt ngang lời mẹ bằng giọng thẳng thốt:

– Mẹ đừng nói nữa, con đang ghê sợ anh ta đây.

Bà Phú ngạc nhiên:

– Con nói vậy là sao? Mẹ không hiểu gì cả.

– Nó làm gì mà con ghê sợ nó?

Hà My nhìn mẹ, cay đắng:

– Anh chung sống như vợ chồng với một người đàn ông, mẹ ạ.

– Há! - Bà Phú thẳng thốt - Con nói sao? Thằng Tùng là người đồng tính à?

Hà My lắc đầu:

– Không mẹ ạ, mà phải gọi là ... trai bao mới đúng.

Hà My muốn dùng từ ngữ chính xác, nhưng trước mặt mẹ mình, cô không

tiện nói ra nên gọi trạch là trai bao" cho nhẹ nhàng.

Bà Phú thần thờ:

– Mẹ hiểu rồi.

– Vì vậy con không thể nào yêu anh nữa. Làm sao con chấp nhận sống với một người chồng như vậy hả mẹ.

Bà Phú vẫn ngay người như chưa tỉnh, bà cứ lắp bắp trong miệng một câu nói vô nghĩa gì đó.

– Hai mẹ con chưa ngủ à? - Ông Phú từ ngoài cửa bước vào.

Vừa nhìn thấy mặt con gái, ông ngạc nhiên:

– Con khóc đấy hả My? - Ngồi xuống bên con, ông ân cần - Sao, lại giận hờn với Tùng phải không?

Hà My còn đang phân vân có nên cho ông Phú biết không, thì bà Phú đã nhanh nhẩu kể lại cho chồng nghe bằng một dáng điệu rất hằn học và bức tức.

Nghe xong, ông Phú sững sốt:

– Có thật vậy không con?

Hà My gật đầu, ghen giọng:

– Chính tai con nghe từ miệng anh nói ra mà ba.

– Thật, ba không ngờ nó lại làm chuyện tồi bại như thế này.

Hà My chua chát:

– Con cũng như ba, nếu chính con không nghe thì con sẽ không tin.

Bà Phú nóng nảy:

– Ngày mai, anh nên nói thẳng vào mặt cho nó biết.

Hà My bỗng đề nghị:

– Thừa ba, con muốn xin ba một chuyện.

– Chuyện gì hả con?

Hà My nhẹ nhàng:

– Ba và mẹ hãy giữ kín chuyện, đừng cho ai biết, được không ba?

Bà Phú tròn mắt:

– Sao lại phải giấu chứ con? Những chuyện này cần cho bạn bè của ba mẹ biết để mà đề phòng nó chứ.

– Nói làm gì hả mẹ? Dù gì anh cũng đã phải đánh đổi chính mình rồi.

Ông Phú nhẹ nhàng hỏi con gái.

– Con vẫn còn yêu nó?

Hà My gật đầu:

– Tuy con ghê sợ anh, nhưng con thấy anh cũng chút gì tội nghiệp. Dù gì anh cũng yêu con thật lòng.

– Con muốn giữ thể diện cho nó?

Hà My gật đầu ghen ngào:

– Không đến được với nhau, âu cũng là do duyên số hết. Con không muốn

nhìn thấy ảnh bị sụp đổ vì chuyện này.

Bà Phú lắc đầu:

– Không hiểu nổi con. Nó đã tồi tệ và lừa dối con, vậy mà con còn muốn giữ cho nó làm gì? Rồi còn bao cô gái khác sẽ bị nó lừa gạt?

Hà My buột miệng một cách vô thức:

– Nếu họ không biết sự thật về ảnh, họ sẽ cho đó là hạnh phúc.

Ông Phú cau mày:

– Ý con là ...

– Dạ, chính con đã từng có những giây phút hạnh phúc bên ảnh. Nếu con không biết điều này, con vẫn còn đắm chìm trong tình cảnh đó.

Ông Phú ngơ ngác nhìn con gái. Hà My vẫn nói, giọng thật lạ:

– Con biết anh Tùng luôn làm như thế chỉ vì mặc cảm nghèo hèn. Ảnh muốn giàu có nên đánh đổi bản thân mình, chứ bản chất ảnh không phải như vậy.

Cái gì đã qua, đừng chấp nhặt, ba mẹ ạ.

Ông bà Phú nhìn Hà My không chớp mắt. Họ không hiểu cô đang nói gì?

Hà My cự mình một nhọc:

– Mọi việc con đã nói hết rồi, giờ con muốn nằm nghỉ. Ba mẹ hãy nói chuyện với ảnh, con không muốn gặp ảnh nữa.

Ông Phú gật đầu:

– Con cứ an tâm. Ba sẽ giải quyết theo ý con.

– Con cảm ơn ba nhiều lắm.

Ông Phú đứng dậy, hôn lên trán con gái, âu yếm:

– Ba tin rằng con có đủ nghị lực để vượt qua nỗi đau này.

– Dạ, con không sao đâu. - Hà My cố nuốt nước mắt, mỉm cười cho ba mẹ an lòng.

Đồng hồ gõ hai tiếng.

Đã hai giờ sáng mà Hà My vẫn còn thao thức.

Cô không dám nhắm mắt, vì mỗi lần chớp mắt, hình ảnh của Sơn Tùng lại xuất hiện. Nụ cười và ánh mắt của Sơn Tùng làm cho cô khiếp sợ.

Dù ghê sợ Sơn Tùng, nhưng Hà My vẫn không quên được những cảm giác mê mê và ngây ngất mà Sơn Tùng mang đến cho cô.

Sơn Tùng yêu cô một cách đam mê, cuồng nhiệt cháy bỏng và khao khát, nhưng anh vẫn giữ gìn cho cô.

Đã rất nhiều lần, họ hòa quyện vào nhau, tình yêu của họ như thăng hoa bên nhau, nhưng lần nào Sơn Tùng cũng là người tỉnh táo và không đi qua giới hạn.

Anh vẫn từng thì thầm bên tai cô là hãy dành những gì đẹp nhất và cao quý nhất cho đêm tân hôn của hai người.

Trong lòng Hà My lúc này những cảm xúc yêu thương, thù hận, quý trọng, ghê sợ đang xáo trộn trong cô.

Hà My đang hoang mang và hụt hẫng. Tình đầu rất đẹp nhưng cũng rất bề bồng.

Trong một quán cà phê, Sơn Tùng ngồi ở một bàn khuất trong góc, mắt ngóng ra cửa như chờ đợi ai.

Một gã thanh niên dáng bặm trợn, đeo kiềng đen che gần hết gương mặt từ ngoài cửa bước vào và xăm xăm lại bàn Sơn Tùng.

Sơn Tùng hát hàm:

– Mày ngồi đi!

– Anh đã biết tin rồi chứ? - Gã thanh niên nhìn Sơn Tùng - Đúng như anh muốn.

Sơn Tùng gật đầu.

– OK. Tuyệt lắm!

Gã thanh niên cười nhả nhổ:

– Công việc của thằng em đã xong, giờ đến phiên anh.

– Mày đảm bảo không có chút sơ suất gì đấy chứ?

Gã thanh niên cười lớn, tự đắc:

– Ông anh yên trí đi! Bảy Râu này đã ra tay thì tuyệt đối an toàn. Có thánh cũng không tìm ra được gì đâu.

– Tốt lắm! - Sơn Tùng đặt một gói giấy lên bàn, trầm giọng - Cầm lấy và biến đi cho tao.

– Bao nhiêu đây ông anh?

– Ba chục triệu, mày có cần đếm lại không?

Nhét cọc tiền vào túi quần, Bảy Râu đứng dậy:

– Hi ... hi ... Thằng em tin ông anh mà. Sau này có cần gì thì cứ "phôn" cho em.

Sơn Tùng không buồn đáp lại, cao ngạo và lừ mắt:

– Nếu hó hé với ai, mày đừng trách tao vô tình đẩy nhá.

Bảy Râu khúm núm cúi đầu rồi bỏ đi một nước.

Sơn Tùng nở nụ cười khoan khoái, tự nhủ:

“Do ông ép tôi, chứ không phải tôi muốn đâu, ông Thường ạ”.

Ném tờ giấy bạc lên bàn, Sơn Tùng thông dong ra khỏi quán, miệng huýt sáo trông rất yêu đời và cho xe chạy đến nhà Hà My.

Đã một tuần lễ nay, Hà My giam mình trong phòng, cô không chịu ra ngoài và cũng không chịu gặp ai, ngay cả với ba mẹ.

Hà My đã khóc đến sưng húp cả hai mắt, cô khóc cho mối tình đầu đời của mình và khóc thương cho cả hai người.

Dựa lưng vào tường, Hà My đắn đo khi nhớ lại vẻ mặt thất thần khi bị ông Phú nói về điều bí mật của Sơn Tùng, ánh mắt thần thờ của anh khi nhìn cô lúc đó ... Có chút gì van xin, khẩn khoản trong mắt Sơn Tùng.

Hà My vẫn còn yêu Sơn Tùng. Cô không dối lòng, nhiều lần cô đã có ý định

gạt bỏ tất cả, bất chấp những điều mà Sơn Tùng đã làm trước kia, cứ coi như cô không biết gì để đến bên anh.

Nhưng nỗi kinh tởm lại dâng lên trong lòng cả hai suy nghĩ cứ dần vật trong Hà My làm cho cô đau khổ khi chưa tìm được lối ra cho bản thân.

Nước mắt lại ứa ra và chảy dài trên má, Hà My thốn thức và ghen ngào.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ một cách rụt rè. Hà My đưa tay lau nước mắt, cô mệt mỏi bước xuống giường và ra mở cửa.

Nhìn chị bếp, Hà My nhỏ giọng:

– Gì đó chị Tâm?

– Có người muốn gặp My.

Hà My lắc đầu, mệt mỏi:

– Em không muốn, chị quên lời em dặn rồi sao.

Tâm gạt đầu.

– Tôi nhớ chứ. Nhưng anh ta cứ một hai bắt tôi phải lên nói với My.

Hà My cau mày, không vui.

– Lại là anh ta à?

Chị Tâm vội vàng lắc đầu, đáp nhanh:

– Không phải cậu Tùng. Người này lạ lắm, tôi chưa gặp lần nào.

– Là ai vậy chị? Anh ta có nói tên gì không?

– Tôi có hỏi nhưng anh ta không nói, chỉ bảo là một người bạn của My.

Hà My cố nghĩ là ai nhưng không sao đoán được nên lắc đầu.

– Em không tiếp đầu, chị bảo anh ta về đi.

Tâm gạt đầu và quay lưng bỏ xuống lầu, đi được vài bước, cô nghe Hà My gọi giật lại:

– Khoan đã chị Tâm?

– Gì đó My?

– Anh ta thế nào, chị tả em nghe thử.

– Cũng khoảng tuổi như cậu Tùng, nước da hơi đen, cắt tóc ngắn ...

Hà My cắt ngang bằng giọng hỏi hộc:

– Anh ta có một vết sẹo trên mặt.

Tâm gạt đầu nhanh nhẩu:

– Đúng đó My!

Hà My giật mình, cô không ngờ Xuân Kiên lại đến tận nhà tìm cô.

Hà My lo lắng nhìn Tâm:

– Ba mẹ em có biết anh ta đến không?

Chị Tâm lắc đầu:

– Không, ông bà không có nhà.

Hà My thở phào nhẹ nhõm, hỏi nhỏ:

– Anh ta đâu hả chị?

– Với vẻ e dè, Tâm đáp như ngần ngại:

– Tôi không cho anh ta vào nhà ... vì thấy thấy ...

Hà My gật đầu:

– Em hiểu rồi.

– Vậy tôi xuống bảo anh ta về nha My:

Hà My chột thay đổi ý kiến thật nhanh, cô nhìn Tâm:

– Chị mở cửa cho anh ta vào, bảo chờ em một lát!

Tâm có vẻ ngạc nhiên lắm, cô tròn mắt nhìn Hà My.

– My cho anh ta vào nhà à?

– Có gì không được hả chị.

– Tôi ... tôi ... thấy anh ta thế nào đó. Có vẻ không đàn ông đâu.

Hà My mỉm cười, trấn an:

– Chị đừng ngại, nhìn vậy chứ ảnh hiền lắm.

– Nhưng ... nhà không có ai cả, rủi ... anh ta ...

– Tâm lo sợ ra mặt.

– Thôi mà, bạn của em đó. Chị đừng sợ! Mở cửa cho anh ta vào đi.

Hà My cầm chiếc lược chải sơ lại mái tóc, ít phần hồng được đánh nhẹ lên má, cô không muốn Xuân Kiên thấy cô bơ phờ thế này.

Hà My cũng không biết vì sao cô lại đồng ý tiếp Xuân Kiên. Có thể do cô đang cô đơn cần có người để chia sẻ chẳng và Xuân Kiên chính là người mà cô có thể tin tưởng được.

Đóng cửa phòng, Hà My chậm rãi bước xuống cầu thang.

Trong phòng khách, Xuân Kiên đang ngồi đó, mắt hướng về phía Hà My.

Vừa thấy cô, Xuân Kiên đứng dậy:

– Chào My!

Rồi anh khựng lại ngay khi nhìn thấy Hà My tiều tụy và hốc hác quá.

Nở nụ cười gượng gạo, Hà My khẽ gật đầu:

– Chào anh! Mời anh ngồi!

Xuân Kiên vẫn nhìn Hà My không chớp mắt, anh cảm thấy đau lòng khi nhận ra hai mắt của cô sưng húp và quầng thâm.

Thật lâu sau, Xuân Kiên mới khẽ khàng:

– My gầy và xanh lắm, không ngủ được phải không?

Hà My không chối cãi, cô gật đầu giọng thật chùng.

– My không ngủ được.

Hai tay đan vào nhau, Xuân Kiên gật đầu:

– Anh biết. Chuyện này quá nặng nề đối với My, nhưng anh hy vọng rằng khi My đã quyết định thì My đủ sức mạnh để chấp nhận nó.

– Cám ơn anh - Hà My đáp nhẹ - Anh dùng nước!

Xuân Kiên gật đầu, anh nói thật ấm:

– My đã nói chuyện với Tùng chưa?

– Rồi anh ạ.

– Thái độ của Tùng ra sao hả My?

Hà My chớp mắt, giọng thật buồn:

– Nhìn ảnh tội nghiệp lắm anh à, hoảng sợ và không biết nói gì, chỉ nhìn My thôi.

– Anh hơi tò mò một chút ... My vẫn còn yêu Tùng, phải không?

Hà My cúi đầu, giọng thật chùng, nhẹ tênh:

– My cũng không rõ nữa anh ạ. Yêu thì không còn, nhưng chút cảm tình thì có.

Xuân Kiên nhẹ nhàng:

– Anh rất hiểu tâm trạng của My lúc này. Những tình cảm mà Tùng đem lại cho My rất sâu đậm trong ký ức My, đúng không nào?

Hà My ngược lên, cô ngạc nhiên trước những lời Xuân Kiên vừa nói.

Xuân Kiên mỉm cười:

– Đừng nhìn anh như thế chứ cô bé!

– Sao anh biết? - Hà My buột miệng.

– Nhìn My thì biết ngay thôi. Cả tuần nay, My không ra ngoài, phải không?

Xuân Kiên vẫn tiếp tục đặt câu hỏi cho Hà My, khiến cho cô ngỡ người và ngạc nhiên. Cô nhìn Xuân Kiên với cái nhìn lạ lẫm.

Xuân Kiên đặt gói thuốc lá lên bàn, lịch sự hỏi Hà My:

– Anh hút thuốc có phiền My không?

Đặt gạt tàn lại gần Xuân Kiên, Hà My lắc đầu, không nói.

Châm xong điều thuốc, Xuân Kiên ôn tồn:

– Một khi My đã quyết định thì hãy chấp nhận nó, và hãy sống cho mình.

Đừng tự giam mình trong phòng, tù túng và ngột ngạt không giúp gì cho My đâu mà chỉ có tác dụng ngược lại.

– Anh bảo My phải làm gì?

– Trong chuyện này, My không là người có lỗi, đừng tự dằn vặt mình nữa.

Anh nói thật, Tùng không đáng để My phải dày dạn và làm khổ mình như vậy.

Hà My chậm rãi:

– My biết điều này, nhưng My không thể quên một cách dễ dàng được.

– Chỉ vì My cứ nhất mình một chỗ. Nếu cứ sống trong quá khứ và hoài niệm thì mãi mãi sẽ đau khổ và không quên được Tùng.

Rút một hơi thuốc, Xuân Kiên kín đáo quan sát thái độ của Hà My qua làn khói. Không thấy cô nói gì, anh lại thông thả:

– My có biết tại sao anh đến đây tìm My không?

Hà My lắc đầu. Cô thật sự bối rối và khờ khạo trước cách nói chuyện của anh. Với Xuân Kiên, anh luôn đặt ra những câu hỏi cho cô phải suy nghĩ chứ không như Sơn Tùng.

Xuân Kiên cười thật âm, dịu dàng và ân cần nói với Hà My:

– Anh muốn mời My đi chơi!

Hà My lắc đầu, giọng cay đắng:

– Lúc này, My chẳng còn tâm trí để mà đi chơi, anh thông cảm cho My.

– My đừng hiểu lầm ý anh. Anh chỉ muốn tốt cho My mà thôi.

– My chưa hiểu anh nói gì?

– Anh muốn đưa My đến những chỗ đông vui không khí nhộn nhịp và sôi động để giúp cho My bớt buồn.

Hà My mỉm cười, nhưng mắt cô thì thật buồn, nhỏ nhẹ:

– "Người buồn, cảnh có vui đâu bao giờ". Đối với My, không gì có thể làm My vui được.

Xuân Kiên ngồi thẳng người, nghiêm giọng:

– Đừng bi quan như thế chứ cô bé. Hãy lạc quan, rồi My sẽ thấy cuộc sống quanh ta còn rất nhiều điều tốt đẹp Hà My vẫn lắc đầu, buồn chán:

– My không đi đâu.

Xuân Kiên không nài nỉ, anh đứng dậy:

– Tùy My vậy! Nếu My muốn mình chết dần vì đau khổ, vì nhớ thương một người đàn ông mà My đã và đang ghê sợ thì cứ làm theo ý My. Anh về đây? Ra đến gần cửa, Xuân Kiên quay lại, Hà My vẫn ngồi im bất động, chỉ có đôi mắt và đang nhìn anh.

Xuân Kiên hạ giọng thật ấm:

– Những gì cần nói, anh đã nói hết rồi. My hãy hiểu cho anh điều này, đó là lúc nào anh cũng muốn My vui vẻ và hạnh phúc. Niềm vui của My chính là hạnh phúc của anh. Chào My!

Nói xong, Xuân Kiên thông thả rảo bước ra ngoài sân, anh quay chiếc SH và ngồi lên xe, nổ máy.

Tâm đã chờ sẵn ngoài cổng, cô mở cửa cho Xuân Kiên và cảm thấy an tâm khi Xuân Kiên ra về.

Xuân Kiên nhẹ nhàng lái xe ra cửa, anh chạy thật chậm qua khoảng vườn và tươi cười chào Tâm như từ biệt.

– Anh Kiên, chờ em một chút!

Hà My từ trong nhà chạy ra và kêu to làm cả Xuân Kiên và Tâm đầu giật mình quay lại.

– Có gì không Hà My? - Xuân Kiên hỏi nhẹ.

Hà My đến bên anh, cô nhìn anh rồi nói nhanh:

– Anh chờ My một chút. My sẽ đi với anh.

Xuân Kiên tươi cười gật đầu:

– Được, anh chờ My.

Hà My quay người bỏ vào nhà. Tâm ngơ ngác chạy theo sau lưng Hà My, cô thì thầm:

– My định đi chơi với cậu ta à?

– Chị đã nghe rồi đó.

Tâm hoảng hốt:

– Đừng đi My à. Tôi thấy cậu ta thế nào đó ...

– Chị đừng suy nghĩ lung tung. Anh Kiên không xấu như chị nghĩ đâu.

– Nhưng My định đi đâu với anh ta?

Vừa lên cầu thang, Hà My vừa đáp:

– Em cũng chưa biết nữa.

Tâm tròn mắt thảng thốt:

– Chưa biết mà My dám đi à?

– Anh Kiên nói rất phải. Em không thể sống như thế này mãi. Em phải ra ngoài, không khí và môi trường bên ngoài sẽ giúp em quên buồn.

– Nhưng nếu ông bà biết được thì sao?

Hà My mỉm cười:

– Em sẽ giải thích cho ba mẹ em sau. Em tin anh Kiên là một người đáng hoàng.

Hà My vào phòng. Cô đóng cửa lại, mặc cho Tâm tần ngần và ngần người vì ngạc nhiên và lo Hà My sửa soạn thật nhanh, cô trang điểm sơ sài rồi trở xuống bên Xuân Kiên, dịu dàng:

– Anh chờ My đi nha?

Xuân Kiên mỉm cười, nét mặt rạng ngời và Xuân Kiên đưa Hà My dạo quanh các con đường trong Sài Gòn, anh luôn kể cho Hà My những câu chuyện tiêu lâm để cho cô bớt buồn.

Dừng xe trước một vũ trường, Xuân Kiên nhẹ nhàng đề nghị:

– Mình vào đây nha My?

Hà My nhìn vào bên trong, cô lắc đầu từ chối vì cô không thích tới lui những chốn này, ồn ào, bát nháo và phức tạp lắm.

Như đọc được suy nghĩ của cô, Xuân Kiên mỉm cười My đừng sợ, tất cả là do mình thôi. Vũ trường chỉ là nơi giải trí, nó mang tiếng xấu là do con người tạo ra với nó.

Hà My thật sự bất ngờ trước Xuân Kiên, vì sao anh luôn đoán được trong đầu cô nghĩ gì.

Hà My buột miệng:

– Anh hay vào đây lắm à?

Xuân Kiên thẳng thắn thừa nhận:

– Thường xuyên, vì đặc thù của công việc nên anh hay lui tới.

– Anh chưa cho My biết anh làm nghề gì?

Xuân Kiên tươi cười và dịu dàng:

– Rồi anh sẽ nói, nhưng không phải lúc này.

– Tại sao?

– Khi nào My thật sự tin anh, lúc đó My sẽ biết và thông cảm với anh.

Hà My nhìn anh như dò xét. Cô thấy anh nói rất nghiêm túc, không có gì là bông cợt cả và ánh mắt của anh nhìn cô làm cho Hà My bối rối, vì nó nồng nàn và quyến rũ quá, giống như Sơn Tùng vẫn nhìn cô.

Hà My chợt nhận ra Xuân Kiên có một nét đẹp rất lạ, gai góc, nam tính, ngang ngạnh ... Giá như không có cái sẹo kia trên má thì anh rất đẹp trai.

Xuân Kiên vẫn nhẹ nhàng:

– Nếu My không thích thì thôi vậy, mình đi chỗ khác.

Không hiểu sao nghe những lời nói của anh, Hà My lại thấy mình không đủ can đảm để từ chối nên gật đầu đồng ý.

Người giữ xe nhanh nhẹn đón lấy xe của Xuân Kiên và sốt sắng:

– Anh Kiên cử đề cho em!

Xuân Kiên gật đầu và đưa tay ra dấu cho Hà My vào trong.

– Anh chưa lấy vé xe. - Hà My nhắc nhở.

Xuân Kiên cười lớn:

– Chỗ này quen mà, không cần đầu My.

Và anh bình thản nắm tay Hà My một cách tự nhiên.

Hà My đỏ mặt, cô định rút tay về nhưng Xuân Kiên đã ôn tồn:

– My đừng nghĩ xấu cho anh. Vào đây đông người, dễ lạc nhau lắm.

Hà My thấy anh nói rất thật, nên cô không phản ứng nữa mà ngoan ngoãn đi theo Xuân Kiên.

Len lỏi qua những đám người, Xuân Kiên dắt Hà My đến một chiếc bàn còn trống nằm gần quầy rượu.

Hà My hơi ngạc nhiên, vì đây là một chỗ ngồi rất tốt, sao lại không ai ngồi mà cứ chen chúc và giành giật nhau ngoài kia từng cái bàn, chiếc ghế.

Lại một lần nữa, Xuân Kiên nói như giải thích:

– Đây là chỗ của anh, không ai được ngồi cả.

Hà My ngạc nhiên:

– Anh đặt chỗ dài hạn à?

Xuân Kiên nheo mắt tủm tỉm:

– Cứ cho là vậy!

Hà My lại nhìn anh bằng ánh mắt lạ lẫm. Cô thấy anh thật bí ẩn. Cô không biết chút gì về anh, nhưng bằng linh cảm, Hà My tin rằng Xuân Kiên không phải loại người xấu xa.

– My uống gì nào? - Xuân Kiên ấm áp rồi cô.

Không hiểu sao Hà My buột miệng:

– Anh cho My một ly rượu mạnh, như Whisky hay Martel chẳng hạn.

Xuân Kiên giật mình nhìn cô đăm đăm như không tin vào tai mình, và hỏi lại:

– My muốn uống rượu?

Hà My gật đầu điềm đạm:

– Có gì không được hả anh?

– My biết uống rượu từ bao giờ vậy?

Hà My cười nhẹ, cô nói như đang nói với chính mình.

– Có ai sinh ra mà biết uống rượu đâu chứ. Cứ uống khắc sẽ biết thôi!

Xuân Kiên trầm ngâm và gật đầu, anh ngoắt tay và cao giọng:

– Chú mày lấy cho anh một chai XO và hai cái ly.

– Dạ, có ngay!

Yêu cầu của Xuân Kiên được đáp ứng thật nhanh đến bất ngờ.

Xuân Kiên khui chai rượu, anh rót vào hai ly và nhẹ nhàng:

– Rượu anh đã rót, mời My!

Hà My cầm ly rượu, cô đưa lên cùng ly với Xuân Kiên, cao giọng:

– Cạn ly nha anh Kiên!

Xuân Kiên nhẹ nhàng nắm cổ tay Hà My nói thật ảm áp:

– Khoan đã! Trước khi cạn ly, anh muốn nói với My vài lời.

– Anh nói đi!

– Nếu như My mượn rượu để say, để quên nỗi buồn thì anh khuyên My đừng uống. Say chỉ là giải thoát tạm thời, khi tỉnh lại, My sẽ càng buồn hơn.

Hà My lắc đầu, phủ nhận:

– My không có ý nghĩ đó.

Xuân Kiên gật đầu, thông thả:

– Vậy là tốt! Còn nếu My định dùng rượu để thử anh, có nghĩa My vẫn chưa tin anh. Anh sẽ đưa My về ngay và không làm phiền My nữa.

Hà My đỏ mặt, cô bối rối cúi đầu. Lại một lần nữa Xuân Kiên đã đọc được suy nghĩ trong cô.

Hà My ngượng ngập và thẹn thùng:

– My ... My ... xin lỗi anh.

Xuân Kiên nói như bao dung:

– Anh không trách My, nhưng anh chỉ buồn cho bản thân anh thôi.

– Sao anh lại buồn chính anh?

Xuân Kiên xoay ly rượu trong tay, anh nhìn ly rượu và trầm giọng:

– Vì anh vẫn chưa làm cho My tin tưởng.

Đưa tay rờ vào vết sẹo, Xuân Kiên cay đắng:

– Có phải vì nó mà My có những suy nghĩ không tốt về anh?

Không dám nhìn Xuân Kiên, Hà My cúi đầu, cô cảm thấy trung lời nói của Xuân Kiên có gì đó thật tội nghiệp và rất thật.

Do vậy, Hà My áy náy, cô nói thật nhỏ:

– My thật không phải với anh. Anh không giận My chứ?

Xuân Kiên uống cạn ly rượu một mình rồi lắc đầu:

– Không, anh đã nói không giận rồi mà. Rượu anh đã uống rồi, và cũng đã nói hết rồi, My uống đi!

Hà My khẽ khàng:

– My không biết uống rượu, mà cũng chưa uống bao giờ, anh đổi thứ khác cho My.

– My muốn dùng gì, để anh kêu cho.

– Anh cho My một ly sữa chanh.

Xuân Kiên gật đầu và nhanh nhẹn gọi cho cô một ly sữa chanh.

Bất chợt, Xuân Kiên hỏi My:

– My có biết khiêu vũ không?

– Sao anh lại hỏi điều này?

– Anh muốn mời My một bản, My không từ chối chứ?

Lời nói tha thiết quá làm cho Hà My không nỡ chối từ. Cô gật đầu:

– Biết, nhưng My nhảy dờ lắm, anh phải hứa không cười My đây.

Nét mặt Xuân Kiên hồ hởi hân lên, anh nói như reo mừng:

– Được My nhận lời, làm sao anh dám cười My chứ.

Điệu Rumba vang lên nhẹ nhàng, tình tứ, Xuân Kiên đưa tay ra trước như chờ đợi.

Hà My đặt tay mình vào đó một cảm giác lạ lạ chạy trong cô. Bàn tay của Xuân Kiên thô ráp và cứng cỏi nhưng rất ấm.

Xuân Kiên cười thật tươi và dìu Hà My ra sàn nhảy.

– Hà My nhảy không rành lắm, cô chỉ biết sơ sơ và không cô hứng thú với bộ môn này.

Nhưng Xuân Kiên thì nhảy rất đẹp, anh dìu Hà My trong vòng tay rắn chắc và mạnh mẽ của anh.

Hà My hầu như lệ thuộc vào Xuân Kiên hoàn toàn, những cú xoay người trong điệu nhảy như ép sát cô vào người Xuân Kiên.

Hà My chợt nhận ra nhịp đập của anh như nhanh hơn và chính cô cũng vậy, ở người Xuân Kiên toát lên một mùi thơm của thân thể, một mùi mồ hôi đầy nam tính và dễ chịu.

Điệu nhạc chấm dứt, Xuân Kiên ân cần dìu Hà My vào bàn.

Bỗng dưng Hà My thấy lóng cóng, cô bước bên anh, những bước chân cứ va vấp vào nhau làm cho cô muốn té.

Xuân Kiên dịu dàng đỡ cô ngồi xuống ghế, anh tươi cười, nét mặt vui lắm, chỉ nhìn Hà My mà cười mãi không thôi.

Hà My thẹn thùng.

– Anh cười chọc quê My đấy à?

– Không. - Xuân Kiên lắc đầu.

Hà My cong môi:

– Còn chối nữa! Anh đang cười vì My nhảy vụng về chứ gì nữa.

Xuân Kiên nhăn nhó, khổ sở:

– Đừng nghi oan cho anh chứ cô bé.

Bình thường, Hà My rất ghét ai gọi cô bằng hai tiếng "cô bé", nhưng với Xuân Kiên thì cô lại có cảm giác thích thích, vì Xuân Kiên gọi rất ngọt ngào và êm ái.

Hà My dẫu môi, hờn dỗi:

– Vậy anh cười gì?

– Anh cười vì thấy mình hạnh phúc quá. Được nhảy cùng với My, anh rất sung sướng.

Hà My biết Xuân Kiên nói thật. Cô cũng cảm nhận được tình cảm anh dành cho cô ra sao rồi.

Nhưng trong lúc này, mọi thứ đối với Hà My đều vô nghĩa. Cô đang cô độc nên cần có một người bạn để chia sẻ, và Xuân Kiên chính là người mà cô đang cần.

Xuân Kiên nhận ra thay đổi trên nét mặt của Hà My nên vội hỏi:

– My đang nghĩ gì vậy?

Hà My lắc đầu:

– Không có gì cả anh.

Cả hai ngồi với nhau, những câu chuyện không tên cứ tiếp nối mãi không ngừng.

Xuân Kiên thì không dám để thời gian chết lặng, anh sợ Hà My sẽ buồn.

Còn Hà My cũng không muốn thời gian đứng lặng để cô không có những suy nghĩ gì khác trong đầu.

Đèn điệu nhảy Cha cha rộn ràng sôi động vang lên thì Hà My dứt khoát từ chối không ra và đòi về.

Xuân Kiên vui vẻ chiều theo ý cô, anh đưa cô ra ngoài.

Không khí mát lạnh và yên ắng về khuya làm cho Hà My thấy thoải mái rất nhiều.

Xuân Kiên dịu dàng lên tiếng khi thấy Hà My đã ngồi lên xe:

– My thấy cô vui không?

Hà My gật đầu và nói:

– Vui thì có vui, nhưng ồn ào quá.

– My ít vào đây lắm sao?

– Chỉ vài lần thôi. My vốn không ưa thích chốn này mà.

Xuân Kiên lên tiếng mời mọc Hà My đi ăn tối cùng anh, nhưng Hà My nhẹ nhàng từ chối, cô lấy lý do là đã khuya rồi.

Dừng xe trước cửa nhà, Xuân Kiên trao cho Hà My một gói quà:

– Anh tặng My!

Hà My ngỡ ngàng nhìn anh rồi từ chối:

– My không nhận đâu.

– Sao vậy My?

Hà My thẳng thắn:

- My không có thói quen nhận quà tặng từ bạn khác phái.
- Chỉ là một món quà nhỏ thôi mà, có gì mà My ngại chứ.
- Anh Kiên! My rất cảm kích trước những gì anh dành cho My, nhưng anh hãy cất đi, đừng làm cho My khó xử.

Xuân Kiên trầm giọng:

- Quà anh đã mua rồi, My không nhận là anh buồn lắm.
- Anh có giận My, My cũng chấp nhận.
- Từ khi biết My, anh chưa năn nỉ My điều gì, chỉ lần này, anh xin My hãy nể anh mà nhận cho anh vui.

Hà My muốn lắc đầu, nhưng rồi ánh mắt tha thiết và khắc khoải của Xuân Kiên đã làm cô mềm lòng, vì cô thấy trong đó có cả nỗi hờn và trách móc.

Xua tay ra trước, Hà My miễn cưỡng:

- Anh đã nói vậy thì My nhận. Nhưng chỉ một lần này thôi nha anh Kiên.
- Xuân Kiên vội vàng gật đầu và trao gói quà cho Hà My ngay, như sợ cô sẽ đổi ý và nói nhanh:

- Anh tin rằng món quà này sẽ làm cho Hà My hài lòng.

Hà My mỉm cười, cô đưa tay nhấn chuông rồi nhẹ nhàng nói với Xuân Kiên:

- My vào nhà đây, chào anh!
- Chúc My ngủ ngon!

Xuân Kiên âm áp đáp lời và nhìn cô thật triu mến và lái xe đi theo yêu cầu của Hà My.

Bước người qua cổng, Hà My hỏi thật nhỏ:

- Ba mẹ em về chưa chị Tâm?

Tâm lắc đầu:

- Chưa My à.

Đưa tay lên chặn ngang ngực, Hà My thở ra nhẹ nhõm và khoan khoái lắm.

Cô nhìn Tâm dặn dò:

- Chị đừng cho ba mẹ em biết em đi chơi nha.

Tâm gật đầu dù trong lòng cô vẫn thắc mắc trước thái độ vui vẻ của Hà My, nhưng biết phận mình, cô không dám hỏi mà chỉ biết làm theo lời Hà My bảo.

Vào đến phòng, Hà My đặt gói quà lên bàn, cô ngồi lúi người mà ngắm nghía và nghĩ ngợi thật nhiều về con người Xuân Kiên.

Điện thoại Hà My bỗng reo vang, nhìn điện thoại Hà My có gì ngại ngần, cô không muốn nghe điện thoại vì sợ là của Sơn Tùng gọi đến. Những hồi chuông cứ reo vang bên tai, Hà My ném chiếc điện thoại vào tủ và đóng cửa lại.

Nhìn gói quà, nỗi tò mò làm cho Hà My thắc mắc và đưa tay mở gói quà ra xem.

Một chú thỏ nhồi bông thật đẹp, bộ lông trắng mượt như tuyết, hai con mắt

màu hồng như đang nhìn Hà My và cái miệng chúm chím thật dễ cùng với Hà My.

Hà My ngạc nhiên tốt độ. Làm sao Xuân Kiên biết được cô rất thích những chú thỏ nhồi bông thể này mà tặng cô.

Một sự trùng hợp ngẫu nhiên hay có tính toán của anh? “Anh tin rằng món quà này sẽ làm cho Hà My hài lòng” - lời nói như khẳng định của Xuân Kiên khi trao quà lại vang lên trong cô.

Hà My nhớ lại anh nói bằng một vẻ rất tự ôm chú thỏ vào lòng, Hà My ngồi tư lự với một câu hỏi về Xuân Kiên. Anh là ai?

Dắt xe xuống đường, Hoài Lưu nhìn bạn và rủ rê:

– Mày có qua thằng Tùng với tao không?

Nam Thành có chút ngập ngừng rồi lắc đầu, buông thông:

– Tao không đi đâu.

– Mày vẫn giận nó à?

Nam Thành không đáp mà lăm lăm ngồi lên xe.

Hoài Lưu buột miệng:

– Đi uống cà phê với tao một chút.

– Về thằng Tùng à?

– Không hẳn, mà về ba đứa mình.

Lương lự giây lát, Nam Thành gật đầu:

– Vậy thì đi! Đến quán "Hoài Niệm" cho gần.

Hoài Lưu đồng ý và chạy xe bên bạn. Cả hai im lặng trên suốt đoạn đường cho đến khi vào trong quán.

Kêu nước xong, Nam Thành trầm giọng:

– Có gì không, mày nói đi.

Hoài Lưu thông thả:

– Mày nghĩ về thằng Tùng thế nào?

Nam Thành thẳng thắn nói lên suy nghĩ của mình:

Không biết diễn tả thế nào nữa. Chỉ biết là tao không còn thấy thoải mái khi gặp nó.

Hoài Lưu gật đầu:

– Tao biết, mày không đồng ý với việc làm của nó.

– Còn mày thì sao?

– Tao cũng như mày thôi.

– Vậy mày còn hỏi tao làm gì?

Hoài Lưu nhẹ nhàng:

– Nhưng ba đứa mình là bạn bè thân thiết, đã coi nhau như anh em, mày không thể bỏ qua và cho nó một cơ hội sao?

– Dù nó đã làm những chuyện không phải đi nữa, nhưng với tao và mày, nó có làm gì không phải đâu.

– Tao đồng ý mày nói đúng, nhưng tao vẫn không thể chấp nhận ... – Nam Thành ngược lên nhìn bạn - Tao định qua tháng này sẽ nghỉ làm.

Hoài Lưu thắng thốt:

– Mày vừa nói gì? Nghỉ làm à?

Nam Thành gật đầu, trầm giọng:

– Tao không thể tiếp tục được nữa.

– Thăng Tùng đang đau khổ vì Hà My đã biết mọi chuyện, nó đang suy sụp lắm, mày nỡ bỏ đi sao Thành?

Nam Thành thờ ơ:

– Nó gây ra thì nó phải gánh chịu. Tao nói thật đấy, tao không thể có một thằng bạn như nó.

Hoài Lưu cau mày:

– Mày đoạn tình vậy sao?

Rồi anh hạ giọng:

– Mày vì tao được không? Tùng đang khủng hoảng lắm, mày đừng làm nó bị sốc nữa, sau này có hối cũng không kịp.

Nam Thành nhướn mày:

– Việc gì tao phải hối chứ?

– Mỗi ngày nay, nó đã bỏ bê mọi việc, cả ngày chỉ chúi đầu bên hai rượu.

Tao thấy nó hối hận lắm rồi, mày cũng nên nghĩ tới nó một chút.

– Mọi việc ở công ty, nó đều phó mặc cho hai thằng, giờ mày bỏ đi, mình tao xoay xở thế nào.

Nam Thành bực dọc, gắt gỏng:

– Mày lo làm gì? Cứ giao lại cho nó. Có phải của tao và mày đâu mà ôm vào rồi than vãn.

Hoài Lưu sững sờ rồi nghiêm giọng:

– Vậy thì mày cứ nghỉ đi! Tao không ngờ mày lại tàn nhẫn và lạnh lùng đến mức này. Nó coi mày thế nào, mà mày nỡ đối xử như thế với nó.

– Dù muốn hay không, chuyện cũng đã rồi, nó cũng nhục nhã và đau khổ lắm khi sống với ông ta kia mà.

– Mày định làm gì cho nó?

– Tao sẽ cố gắng giữ cái công ty này cho nó. Dù là những đồng tiền đó có nhơ nhớp, nhưng thằng Tùng nói đúng, là một cuộc trao đổi thôi.

– Mày cũng cho là vậy sao Lưu?

– Sao lại không? Ông ta cần nó, còn nó cần tiền của ông ta, vậy thôi.

– Một mình mày liệu có chống đỡ cho nó được không?

Hoài Lưu cao giọng:

– Đến đâu hay đến đó, tao không thể bỏ mặc nó như mày được.

– Mày đi đâu vậy? – Nam Thành ngạc nhiên khi thấy Hoài Lưu bỏ đi.

Hoài Lưu quay lại xẵng giọng:

– Mày về đi, tao đến chỗ nó.

Hoài Lưu bỏ đi một nước, mặc cho Nam Thành ngồi lại, trầm tư bên ly nước.

Đến công ty Sơn Tùng, anh đi thẳng lên lầu ba.

Sơn Tùng đang gục đầu trên bàn, chai rượu còn cầm nơi tay.

Hoài Lưu nhìn bạn:

– Mày lại uống nữa đấy à?

Sơn Tùng ngước lên, lè nhè:

– Vào đây vào đây uống với tao, vào đây!

– Mày định uống đến khi nào?

– My bỏ tao rồi, mày biết không?

Hoài Lưu gật đầu thẳng thắn:

– Đó là lỗi của mày. Đừng trách Hà My. Không một cô gái nào có thể chấp nhận chuyện đó cả.

Sơn Tùng nhướng mắt:

– Mày đang chửi tao đấy à?

– Nếu đánh được mày, tao đã đánh rồi.

Gượng ngồi dậy, Sơn Tùng ưỡn ngực:

– Mày đánh đi, đánh tao đi ...

Gỡ chai rượu ra khỏi tay bạn, Hoài Lưu lắc đầu:

– Đánh mày thì có ích gì chứ?

Sơn Tùng gục đầu trầm nã:

– Tao khôn nạn quá phải không mày?

– Không phải lúc trách móc hay than vãn nữa. Mày cần phải tỉnh táo lại.

Sơn Tùng nhếch mép:

– Việc này mà đổ bể ra ngoài, thì tao còn mặt mũi nào gặp ai nữa. Nhục lắm mày biết không.

– Mày cứ ngồi đây mà than thở thì giải quyết được gì chứ.

– Vậy tao phải làm gì?

– Mày cần tỉnh táo lại, đừng uống nữa, đầu óc có minh mẫn thì mới tháo gỡ mọi rắc rối được chứ.

Chụp lấy chai rượu, Sơn Tùng ngửa cổ tu ừng ực. Hoài Lưu vội vàng giăng lại, thì chai rượu đã cạn gần hết.

Sơn Tùng gục đầu lên bàn:

– Cứ để tao uống, tao muốn say để không nghĩ đến gì nữa.

Nói đến đây, Sơn Tùng vật ra ghế.

Hoài Lưu vừa giận vừa tội cho bạn. Vất vả lắm, anh mới đưa được Sơn Tùng vào giường.

Khi quay lại, Hoài Lưu ngạc nhiên:

– Mày còn đến đây làm gì?

Nam Thành không trả lời mà nhìn Sơn Tùng anh hỏi khế:

– Nó sao rồi?

– Lại say nữa chứ sao? Mà vừa lòng chưa?

Nam Thành gất lên:

– Tao đến đây không phải nghe mày xỏ xiên.

– Vậy thì đến làm gì?

– Tao đến vì nó. - Nam Thành trầm giọng - Dù gì cũng là bạn bè.

Hoài Lưu sững sờ rồi hỏi dồn:

– Vậy là mày đã bằng lòng ở lại?

Nam Thành gật đầu.

Hoài Lưu nắm tay bạn, vui mừng:

– Mày không còn ghét bỏ nó chứ?

Nhìn Sơn Tùng nằm trên giường, Nam Thành đáp nhỏ:

– Nó đáng tội nghiệp hơn là ghét bỏ.

Xin Đừng Hoài Nghi

Chương 9

Xuân Kiên bước vào phòng khách anh cúi đầu lễ phép:

– Cháu chào bác ạ!

Bà Phú ngẩng lên, ngạc nhiên.

– Cậu tìm ai?

– Dạ, cháu muốn gặp Hà My ạ.

Bà Phú không giấu được vẻ sững sốt:

– Cậu tìm con gái tôi?

– Dạ, đúng ạ. My có nhà không bác?

Bà Phú nhìn Kiên từ trên xuống dưới như dò xét. Ánh mắt bà dừng lại hơi lâu nơi vết sẹo trên má anh, một cảm giác khó chịu và lo lắng xuất hiện trong bà.

Khẽ gật đầu, bà Phú hỏi lại:

– Cậu là ai, sao quen với con gái tôi?

– Dạ, cháu tên Kiên, cháu và My là bạn ạ.

– Là bạn? Nhưng bạn cũng có năm bảy đường. Cậu là bạn thế nào với My?

Xuân Kiên vẫn đứng yên, thông thả:

– Dạ, cháu quen My chỉ là một sự tình cờ thôi ạ.

Rồi anh kể cho bà Phú nghe anh đã gặp My trong hoàn cảnh nào, rồi họ quen nhau ra sao.

Bà Phú lắng nghe rất chăm chú rồi hỏi:

– Vậy cậu đến đây tìm My có việc gì không?

– Dạ, cháu có hẹn với My ạ.

Bà Phú chợt nhớ ra sơ suất của mình nãy giờ, nên vội chỉ tay vào ghế:

– Tôi xin lỗi, cậu ngồi đi.

– Dạ, cháu cảm ơn bác:

Bà Phú định nói gì đó với Xuân Kiên thì Hà My đã đi xuống. Trông thấy anh, cô có vẻ vui mừng:

– Anh Kiên, đến lâu chưa anh?

– Cũng vừa mới thôi My ạ.

Hà My nhanh nhẹn lại bên mẹ, cô định giới thiệu thì bà Phú đã gật đầu, nghiêm giọng:

– Mẹ đã biết rồi, con khỏi giới thiệu nữa.

Nhìn con gái, bà Phú thắc mắc:

– Con định đi đâu vậy?

Hà My tươi cười:

– Anh Kiên có mời con đi chơi với anh.

Xuân Kiên cũng lên tiếng:

– Thưa bác, cháu xin phép bác cho Hà My đi chơi với cháu ạ.

Bà Phú nhìn cả hai rồi hỏi Xuân Kiên:

– Cậu định đưa con tôi đi đâu?

– Dạ, chỉ là đi chơi loanh quanh cho My khuây khỏa thôi, thưa bác.

Cách ăn nói từ tốn và lễ phép của Xuân Kiên làm cho bà Phú vui bớt nỗi lo lắng, nhưng bà còn phân vân thì Hà My đã nắm tay bà, nhõng nhẽo:

– Mẹ! Cho con đi chơi với anh Kiên nha.

Nhìn bà Phú, Xuân Kiên ôn tồn:

– Nếu như bác e ngại thì thôi vậy. Cháu xin phép bác, cháu về ạ.

– Anh Kiên ... - Hà My kêu lên.

Bà Phú nhìn anh, nhẹ giọng.

– Cậu thông cảm, tôi muốn nói chuyện với con gái tôi một chút.

Đợi Xuân Kiên ra ngoài, bà Phú nhỏ giọng hỏi con gái:

– Cậu ta là ai vậy con?

Nhìn vẻ ngơ ngác và hoang mang của mẹ, Hà My tươi cười, cô nói như trấn an:

– Là bạn của con. Anh Kiên đang hoảng lắm, mẹ đừng lo lắng.

– Nhưng con biết gì về cậu ta chưa? – Bà Phú dè dặt.

Hà My nhìn mẹ:

– Con đã lớn rồi, con biết chọn bạn mà mẹ.

Bà Phú ngập ngừng:

– Mẹ chỉ ... sợ như ...

– Mẹ! Nếu không có anh Kiên đến chơi và khuyên nhủ, thì con gái mẹ chưa được như ngày này đâu. - Hà My xụ mặt giận dỗi.

Bà Phú ngờ ngàng nhìn con gái:

– Hóa ra người mà bấy lâu nay con vẫn nhắc đến là cậu ta sao?

– Là anh Kiên đó mẹ. Thôi, con đi chơi với anh nha mẹ:

Hà My bước nhanh ra cửa, bà Phú nhìn theo con, nỗi hoang mang càng lúc càng lớn trong bà.

Xuân Kiên bước vào, anh cúi đầu:

– Cháu chào bác ạ!

Bà Phú chỉ thần thờ nhìn anh và gật đầu:

Xuân Kiên chở Hà My đến một nhà hàng nằm bên quận I.

Dừng xe, anh nhẹ giọng:

– Đến nơi rồi, My xuống đi.

Hà My ngạc nhiên – Sao anh lại đưa My đến đây?

Xuân Kiên mỉm cười giọng thật ấm áp:

– Anh muốn dành cho My một bất ngờ, rồi My sẽ biết.

Hà My ngạc nhiên lắm, nhưng cô không hỏi, vì từ khi quen anh Hà My đã và luôn bất ngờ về anh rồi.

Xuân Kiên dẫn Hà My đến một căn phòng, anh tươi cười:

– My vào đi, rồi My sẽ thấy.

Nhìn căn phòng đóng kín, Hà My có chút ngần ngại, nhưng cô vẫn tin tưởng nơi Xuân Kiên nên mạnh dạn đẩy cửa bước vào.

Một bàn tiệc đã dọn sẵn như chờ đón họ. Xuân Kiên bước theo sau Hà My, anh kéo ghế và ân cần.

– My ngồi đi!

Hà My ngơ ngác nhìn chung quanh, nhưng vẫn làm theo lời Xuân Kiên.

Người phục vụ bước vào, trên tay anh ta là một ổ bánh kem thật to.

Nhìn Hà My, Xuân Kiên tươi cười:

– My biết hôm nay là ngày gì không?

Hà My nhíu mày rồi kêu lên đầy ngờ ngàng:

– Sinh nhật của My.

– Happy birthday to you! - Xuân Kiên gật đầu - Chúc My sinh nhật vui vẻ!

Người phục vụ đặt ổ bánh lên bàn. Hà My nhìn ổ bánh, nét mặt đầy cảm động và ngơ ngác:

Ổ bánh thật đẹp, với những bông hồng đỏ thắm và dòng chữ mừng sinh nhật Hà My.

Đèn trong phòng vụt tắt, Xuân Kiên châm nến rồi trao cho Hà My, anh nói thật trầm ấm và ngọt ngào:

– My thắp nến đi!

Đón lấy cây nến, Hà My châm vào những ngọn nến cắm sẵn trên ổ bánh.

Hai mươi ba ngọn nến lung linh tỏa sáng làm cho căn phòng như ấm áp hẳn lên.

Hà My ngẩn người, cô nhìn Xuân Kiên, gương mặt anh đang tràn đầy rạng rỡ.

Hà My run giọng vì cảm động:

– Sao anh biết hôm nay là sinh nhật của My?

– Đó là một bí mật, anh chưa thể nói được. Nhưng anh muốn biết cảm nghĩ của My thế nào, có vui không?

Hà My gật đầu:

– Vui lắm anh à! - Rồi cô chùng giọng – My cứ nghĩ năm này, My sẽ không đón sinh nhật nữa.

– Sao My nói vậy? Ai mà chẳng có ngày sinh hả My.

Hà My chớp mắt, giọng thật buồn:

– Đúng vậy! Nhưng My không còn tâm trí đâu để nhớ đến.

Hà My nói rất thật lòng. Chia tay với Sơn Tùng, cô còn mang nặng nỗi đau trong lòng, nên không để ý ngày tháng, và cũng không nhớ đến ngày sinh nhật.

Xuân Kiên trầm giọng:

– My vẫn còn nhớ đến Tùng?

Hà My lắc đầu:

– Nhớ thì không, nhưng My chưa thật sự trở lại được cuộc sống như trước. -

Hà My đáp nhỏ.

Xuân Kiên vẫn trầm âm:

– Đến nỗi không nhớ đến ngày sinh nhật của mình.

Hà My buồn bã:

– Nhớ làm gì hả anh, có gì vui đâu mà nhớ.

Xuân Kiên lắc đầu, phản đối:

– Nói như My là không đúng. Cuộc sống luôn có niềm vui và nỗi buồn.

Quan trọng là ở mình biết nhìn mọi việc dưới con mắt thế nào mà thôi.

– Anh nói My, còn anh thì sao?

Xuân Kiên nheo mắt, dí dỏm:

– Định bỏ đói anh sao đây? Phải no bụng mới giải quyết mọi chuyện được.

Hà My lí lắc:

– Anh là chủ nhân chứ đâu phải là My. Chuyện ăn uống do anh chứ.

– Nhưng hôm nay là sinh nhật My chứ đâu phải của anh.

Hà My ngênh mắt một cách đáng yêu.

– Anh mời My chứ bộ.

– Thôi, anh chịu thua cô bé rồi. Nào, vừa ăn vừa nói nha.

Hà My gật đầu:

– Vậy có phải hay không.

Xuân Kiên rót rượu vào hai ly, nhẹ nhàng:

– Rượu nho này nhẹ lắm, chỉ dành cho khai vị, My uống một ly sẽ không say đâu.

Hà My không từ chối, vì thỉnh thoảng cô vẫn uống loại rượu này mỗi khi gia đình cô có tiệc tùng hay theo ba cô đến những chỗ đình đám. Nâng ly rượu, Hà My cười với Xuân Kiên và chậm rãi:

– Cạn ly này với My nha, anh Kiên!

– Happy birthday! - Xuân Kiên gật đầu.

Gấp thức ăn vào chén, Hà My nhắc nhở:

– Anh chưa trả lời cho My đây.

– Anh à? Anh nhìn mọi chuyện với con mắt lạc quan. Những chuyện nào buồn thì anh cố gắng bỏ qua, còn những chuyện ngoài tầm tay hoặc khả năng của mình, thì anh dứt khoát không bận tâm nhiều vì nó.

Hà My mím môi:

– Như vậy là anh tiêu cực rồi.

– My cho là vậy sao?

– Còn gì nữa? Tránh né thực tế đâu phải là một cách giải quyết.

– Nếu anh đưa My một cái gàu, và bảo My múc hết nước ở biển, My có làm không?

Hà My lắc đầu ngay lập tức.

Xuân Kiên mỉm cười:

– Tại sao? - Rồi không chờ Hà My trả lời, Xuân Kiên nói ngay - Vì nó không thực tế và ngoài khả năng của My phải không?

Hà My cong môi, nguyệt Xuân Kiên một cái thật dài:

– Anh nói chuyện ngang như cua vậy.

Gấp một miếng thịt gà bỏ vào chén, Xuân Kiên thông thả:

– Đó chỉ là ví dụ để minh họa thôi mà.

– Đã có bao giờ anh gặp chuyện buồn trong tình cảm chưa anh Kiên? - Hà My chột hỏi.

Gương mặt Xuân Kiên thoáng buồn, anh lắc đầu rồi nhẹ nhàng:

– Chưa lần nào, đơn giản vì anh chưa dám yêu ai.

Hà My buột miệng một cách ngạc nhiên:

– Vì sao hả anh?

Xuân Kiên không đáp, anh chỉ đưa tay rờ lên vết sẹo, gương mặt không vui.

Hà My vỡ lẽ, áy náy:

– My ... My xin lỗi anh.

– Có gì đâu My, đó cũng là một sự thật mà anh phải chấp nhận.

Không khí bữa tiệc như chùng xuống. Xuân Kiên lặng lẽ châm thuốc.

Hà My cũng thấy hối hận, cô tự trách mình thật vô tâm, đã khơi gợi nỗi đau của Xuân Kiên.

Xuân Kiên bỗng lên tiếng, phá tan sự im lặng đáng sợ căn phòng bằng một câu hỏi với Hà My.

– My nghĩ gì về anh?

Hà My ngược lên, đôi mắt đen tròn của cô nhìn anh:

– My chưa hiểu anh muốn hỏi gì?

– My đánh giá con người anh thế nào? - Xuân Kiên vẫn nhẹ nhàng, từ tốn.

– Sao anh lại hỏi My câu này?

Xuân Kiên mỉm cười, khẽ khàng:

– Biết nhau đã lâu, có thể coi nhau là bạn bè, anh muốn nghe những suy nghĩ của My về anh vậy mà.

Hà My có vẻ hơi bối rối, cô khẽ cắn môi theo thói quen mỗi khi gặp phải việc gì cần đắn đo và suy nghĩ.

Xuân Kiên không thúc giục, anh vẫn biết trước và chờ đợi.

Một lúc sau, Hà My khẽ khàng:

– Theo nhận xét của My thì anh là một người bạn tốt, anh luôn bên My những lúc My gặp khó khăn hay phiền muộn, nói chung là My tin anh.

– My không còn e ngại anh chứ?

Hà My lắc đầu thẳng thắn:

– Thú thật lúc mới gặp anh, My có chút e ngại và sờ sờ nhưng bây giờ thì không còn cảm giác đó nữa.

– Có phải vì vết sẹo này?

Hà My không phủ nhận mà gật đầu ngay:

– Dạ phải. Mà sao anh lại như vậy, có thể cho My biết không?

Xuân Kiên thông thả:

Rồi anh sẽ nói cho My nghe, nhưng chưa phải là lúc này.

Hà My nghiêng đầu nhìn Xuân Kiên:

– Anh có biết con người anh bí ẩn với My lắm không?

– Vậy à!

– My chưa biết gì về anh, mà hình như anh biết rất rành rẽ về My, từ sở thích, ăn uống, đến cả ngày sinh nhật của My.

Ngửa người ra sau, Xuân Kiên lại nheo mắt:

– Đến lúc nào đó, My sẽ biết tất cả, lúc đó My sẽ thấy đơn giản thôi mà.

Cái nheo mắt của anh có chút gì tinh nghịch và đánh đố Hà My, làm cô giận dữ, mặt xụ xuống:

– Vẫn cái điệp khúc đó, đợi đến lúc nào là lúc nào? Càng lúc, anh càng làm My thấy khó hiểu về anh quá đấy.

Xuân Kiên nói như trêu chọc Hà My:

– Đi chơi với một người khó hiểu như anh mà My không sợ sao?

– Tại sao lại sợ? Mặc dù không hiểu về anh, nhưng My vẫn cảm thấy tin tưởng nơi anh.

– Anh cảm ơn những lời nói này của My.

Giọng Xuân Kiên khàn đi, hình như anh đang cố che đậy cảm xúc của mình.

Đó là sự xúc động trong anh, khi anh nghe những lời rất thật từ Hà My.

Hà My cũng nhận ra sự thay đổi ở Xuân Kiên, cô vẫn thản nhiên và bọc bạch:

– My ít bạn bè lắm. Ngoài Nhã Uyên là bạn thân trong trường, My hầu như không có bạn nào khác. Do vậy, My rất cảm ơn anh vì những ngày vừa qua.

– My lại khách sáo nữa rồi.

– Không, My không khách sáo đâu. Nếu không có anh bên cạnh an ủi và giúp My quên đi, thì không biết bây giờ My sẽ ra sao.

Xuân Kiên lắc đầu khiêm tốn:

– Anh không nghĩ mình có công lớn vậy đâu. Thời gian sẽ làm lãng quên tất cả chuyện xảy ra cũng khá lâu, rồi My sẽ quên được.

Rồi không muốn Hà My lại buồn khi nhớ đến chuyện cũ nên Xuân Kiên ngỏ ý:

– Ăn xong, My có định đi đâu không?

– Để lần sau đi anh, My muốn về nhà.

Xuân Kiên vui vẻ gật đầu, anh không chút nài ép cô hay buồn phiền.

Trên đường về, Xuân Kiên ngừng xe trước một xe bong bóng bay và bảo:

– Sinh nhật thì phải có quà tặng chứ. Anh muốn tặng My một món quà nhỏ, My không làm anh thất vọng chứ?

Nhìn những chiếc bóng bay đủ màu sắc, Hà My tinh nghịch:

– Anh định tặng bóng bay cho My à?

Xuân Kiên gật đầu:

– Một quả bóng bay có đáng giá gì phải không My?

– Tính My tham lắm, My muốn có hết chỗ bóng bay này cơ.

Xuân Kiên nheo mắt, tươi cười:

– My thích thật chứ?

Hà My gật đầu:

– My thích bóng bay lắm!

Xuân Kiên ngừng xe, anh bảo người bán hàng cột hết lại cho anh rồi trao cho Hà My.

Hà My kêu lên:

– My chỉ nói đùa, anh tưởng thật sao?

Xuân Kiên tỉnh bơ:

– Anh không nghĩ My đùa nên lỡ mua hết rồi.

– Nhiều thế này, làm sao My cầm hết. – Hà My nhìn chòm bóng bay có đến ba bốn chục trái mà ngơ ngác.

My thích trái nào nhất. Hình chú thỏ này nha? – Xuân Kiên rút trái bóng bay hình con thỏ đưa cho Hà My.

Nhìn trái bóng bay, Hà My bỗng nhớ đến Sơn Tùng, vì anh cũng đã một lần mua cho cô trái bóng bay giống hệt như vậy.

Hà My lắc đầu:

– My không lấy trái này đâu.

Xuân Kiên ngạc nhiên:

– My không thích chú thỏ nữa sao?

– Thích chứ ... nhưng ... trái bóng bay này làm My nhớ đến ...

Xuân Kiên gật đầu:

– My không cần nói nữa, anh hiểu rồi.

Nói vậy nhưng anh vẫn ấn sợi dây nhợ vào tay cô, giọng thật ấm:

– My cầm lấy và thả cho nó bay đi, nó sẽ mang theo những kỷ niệm của Hà My, một kỷ niệm không đáng nhớ.

Hà My ngẫm nghĩ rồi làm theo lời của Xuân Kiên, cô buông tay ra. Trái bóng bay lơ lửng rồi bay lên cao.

Nhìn theo trái bóng bay, Hà My thấy nhẹ nhẽo hẳn đi, cô mỉm cười và nhìn Xuân Kiên với ánh mắt biết ơn.

Rút một quả bóng khác, Xuân Kiên trao cho Hà My, anh trầm giọng thật lạ và ấm.

– Anh tặng My, coi như quà sinh nhật là trái bóng bay.

Hà My ngỡ ngàng nhìn trái bóng bay rồi nhìn Xuân Kiên.

Đôi mắt đen và sâu của anh dịu dàng nhìn cô, ánh mắt thật ấm áp và chan chứa một cái gì rất thân quen với cô.

Hà My ngại ngùng và lí nhí:

– My cảm ơn anh.

Hà My e ngại vì không biết là vô tình hay cố ý mà đó lại là một quả bóng hình trái tim và những bông hồng in trên đó thật đẹp.

Nhìn mấy chục trái bóng bay, Hà My lo lắng:

– Còn những trái này, anh tính sao đây.

Xuân Kiên mỉm cười, anh đưa cô ra ven sông Sài Gòn, dựng xe xong, anh nhìn Hà My và đề nghị.

– Thả hết cho chúng bay lên trời, My thấy sao?

Hà My tròn mắt nhìn anh như ngạc nhiên.

Xuân Kiên vẫn trầm ấm:

– Anh nghĩ chắc sẽ đẹp lắm. Đủ màu sắc thế này, chúng sẽ thay cho pháo bông mừng sinh nhật My.

Hà My gật đầu vì không còn cách nào khác cô thả tay, mấy chục trái bóng từ từ bay lên, đủ màu sắc, đủ hình dáng thật đẹp.

Hà My thích thú, trầm trồ:

– Đẹp quá anh Kiên! My không nghĩ là đẹp như thế này.

Nhìn nụ cười trên gương mặt rạng rỡ của cô, Xuân Kiên bỗng thấy lòng

mình như ảm lại. Đã lâu lắm rồi, anh mới bắt gặp lại vẻ hồn nhiên trong sáng đáng yêu của Hà My.

Những trái bóng bay cao dần, nhỏ dần rồi mất hút trong màn đêm, khi ấy Hà My mới chịu ra về.

Chia tay Xuân Kiên ngay cửa, Hà My nói bằng tất cả cảm xúc của mình, cô nghẹn nghẹn:

– My cảm ơn ơn anh về buổi tối nay nhiều lắm. Anh đã đem lại cho My một đêm sinh nhật đáng nhớ trong đời.

Xuân Kiên mỉm cười:

– Anh về nha. Chúc cô bé ngủ ngon!

Hà My vào nhà, cô nhẹ nhàng về phòng. Cột chiếc bóng bay nơi đầu giường, Hà My ôm lấy chú thỏ vào lòng.

Hôn lên hai con mắt hồng hồng của nó, Hà My thì thầm:

– Ta rất vui, mi biết không, khi ta có được một người bạn tốt như anh Kiên.

Chú thỏ giương hai mắt nhìn cô. Cái miệng tươi cười của nó như muốn chung vui và chia sẻ niềm vui của Hà My.

Bà Phú rất lo lắng mỗi khi thấy Xuân Kiên đến tìm Hà My.

Cho dù Hà My đã khẳng định anh là người bạn tốt và giữa anh và cô cũng chỉ là tình bạn, nhưng bà vẫn không an tâm.

Là người từng trải và tinh tế, bà nhận thấy được ở Xuân Kiên đang dành cho con gái bà một tình cảm đặc biệt. Đó là tình yêu.

Do vậy, những lần gặp Xuân Kiên, bà Phú đều tỏ lạnh nhạt và thờ ơ trước những lời chào hỏi của anh.

Bà vẫn biết mỗi lần làm thế là Hà My không vui, nhưng bà vẫn phải làm để ngầm khẳng định với xuân Kiên là bà không muốn chấp nhận anh trong gia đình bà.

Nhưng Xuân Kiên vẫn thản nhiên và lễ phép mỗi khi gặp bà. Thái độ hòa nhã, lịch sự và đàng hoàng của Xuân Kiên làm bà không thể nào bắt bẻ được anh.

Tối nay, bà Phú đang ngồi xem tivi như mọi ngày thì Xuân Kiên lại đến tìm Hà My.

Vừa thấy bà, Xuân Kiên cúi đầu:

– Cháu chào bác!

Bà Phú không nhìn anh, mà cũng không đáp lại, chỉ chăm chú nhìn vào tivi như không biết anh đến.

Xuân Kiên vẫn lễ phép, anh lại gần bên bà và nói lớn:

– Cháu chào bác!

Bà Phú cau mày, lạnh nhạt:

– Cậu lại đến nữa à?

– Dạ, cháu đã hẹn với Hà My, tối nay cháu đưa Hà My đi chơi ạ.

– Vậy à! Bà Phú nhìn anh qua đuôi mắt, dài giọng như giễu cợt - Cậu định đưa con gái tôi đến những chỗ nào? Vũ trường, quán bar hay khách sạn vậy? Nét mặt Xuân Kiên không chút đổi sắc, anh vẫn từ tốn:

– Những nơi đó có gì không tốt, thưa bác. Nếu như My thích đến thì cháu cũng sẵn sàng nghe theo.

Bà Phú quắc mắt, giận dữ:

– Cậu dám ăn nói với tôi thế à?

– Dạ, xin bác đừng nóng giận, cháu chỉ trả lời theo những gì bác hỏi thôi mà.

– Cậu ... cậu ...

Xuân Kiên điềm đạm cắt lời:

– Cháu biết bác không muốn cháu tới lui với Hà My, phải không ạ?

– Cậu đã biết vậy là tốt.

– Nhưng vì bác chưa hiểu về cháu nên bác nghĩ vậy, cháu hy vọng sau này bác sẽ hiểu và thông cảm với cháu.

Bà Phú lắc đầu, cao giọng:

– Không khi nào có chuyện đó cả. Tôi cũng mong rằng đây là lần cuối cùng cậu đặt chân đến căn nhà này.

Xuân Kiên ôn tồn:

– Đêm nay cháu cũng chờ câu trả lời của Hà My, và rất có thể cháu cũng không còn tới đây quấy rầy Hà My và hai bác nữa.

Bà Phú ngạc nhiên:

– Cậu nói vậy là sao? Con gái tôi trả lời gì với cậu?

– Cháu mong bác thứ lỗi, đây là chuyện riêng giữa cháu và Hà My ạ.

– Nhưng tôi là mẹ nó, tôi có quyền biết con gái tôi nói gì với cậu. - Bà Phú gay gắt.

– Cháu không thể nói với bác được ạ. Bác có thể hỏi Hà My.

– Để tôi gọi con gái tôi ra.

– Cháu chỉ xin bác một điều.

– Cậu muốn gì? Bà Phú xẵng giọng.

Xuân Kiên nhìn bà Phú như khẩn khoản:

– Xin bác hãy cho phép Hà My đi với cháu tối nay.

– Để làm gì chứ?

Giọng Xuân Kiên bỗng nhẹ tênh, anh nói mà như không phải là chính mình:

– Cháu sẽ nói những gì cần nói với Hà My và cháu muốn có câu trả lời từ Hà My, thưa bác.

Lời nói đầy nhã nhặn, từ tốn và lễ phép của Xuân Kiên cộng thêm ánh mắt của anh làm bà Phú mềm lòng.

Bà không thể giận dữ mãi khi Xuân Kiên cứ nhún nhường và mềm mỏng như vậy.

– Cháu xin bác chỉ một tối nay nữa thôi. - Xuân Kiên chùng giọng như van

nài.

Bà Phú nhìn anh như dò xét, vẻ mặt bà đăm chiêu rồi khẽ gật đầu:

– Thôi được, cậu chờ đó. Tôi sẽ gọi Hà My ra cho cậu.

Xuân Kiên mừng rỡ, anh nhìn bà Phú với đôi mắt đầy hàm ơn:

– Cháu cảm ơn bác!

– Cậu ngồi đi! - Bà Phú hơi dịu giọng rồi bỏ vào trong.

Vài phút sau, Hà My bước ra, cô tươi cười:

– Anh Kiên? Anh đến lâu chưa?

– Cũng không lâu đâu My. Mình đi nha My?

Hà My gật đầu, duyên dáng nhìn anh:

– Nhưng mà đi đâu hả anh Kiên?

Xuân Kiên không trả lời mà nhìn Hà My:

– Mẹ My đâu?

– Lên phòng rồi. Có gì không anh?

– Anh muốn chào mẹ My trước khi đi vậy mà.

– Không cần đâu anh.

Xuân Kiên trầm giọng:

– Mẹ My muốn tránh mặt anh, đúng không?

Hà My bối rối rồi gật đầu:

– Tính mẹ My là vậy, anh đừng giận nha.

Xuân Kiên mỉm cười lắc đầu và nói:

– Nếu vậy thì mình đi.

Hà My xinh xắn trong chiếc đầm dài và mái tóc buông xõa tha thướt. Cô thật dịu dàng và đằm thắm bên cạnh Xuân Kiên ngang tàng và mạnh mẽ.

Xuân Kiên không đưa Hà My đến những chỗ ồn ào náo nhiệt như mọi khi, mà lần này anh đưa cô đến một quán nước thật yên tĩnh.

Hà My ngạc nhiên, cô nhìn anh như muốn hỏi nhưng Xuân Kiên đã trầm ầm:

– My vào đi!

Dù thắc mắc nhưng Hà My vẫn bước theo anh vào quán.

Vẻ mặt nghiêm nghị của Xuân Kiên làm cho Hà My hồi hộp lắm. Cô linh cảm có gì sẽ xảy ra nhưng vì nó quá mơ hồ nên cô không xác định được.

Xuân Kiên kê nước cho cả hai xong, anh vẫn im lặng và châm thuốc.

Thái độ này của anh làm Hà My rất ngạc nhiên, không kiềm chế được Hà My lên tiếng:

– Anh đưa My đến chỗ này, chắc có chuyện gì phải không?

Xuân Kiên gật đầu, giọng hơi khàn mặc dù anh cố gắng tỏ ra thản nhiên:

– My vẫn muốn biết sự thật về anh, về con người anh như thế nào, phải không cô bé?

Hà My gật đầu, cô cũng hồi hộp không kém khi thấy gương mặt Xuân Kiên căng thẳng.

Xuân Kiên trầm giọng:

– Tối nay, anh sẽ nói tất cả cho My nghe:

Hà My mỉm cười:

– Có vậy mà anh làm My tưởng chuyện quan trọng lắm. - Rồi cô háo hức - Anh kể cho My nghe đi.

Xuân Kiên thông thả hút thuốc. Anh chờ cho người phục vụ đặt hai ly nước lên bàn và đã đi xa, khi đó anh mới ôn tồn:

– Anh là một đứa trẻ mồ côi cha mẹ từ nhỏ. Khi anh lên sáu, anh đã phải sống lẩn lộn ngoài đời để kiếm sống.

Hà My sửng sốt, nhìn anh, cô xót xa:

– Anh không có bà con thân thích sao?

Xuân Kiên cười buồn, giọng thật chùng:

– Có chứ My, dì Út anh đã mang anh về nuôi nấng. Dì rất yêu thương anh, nhưng dượng thì không.

Ngừng lại giây lát, Xuân Kiên thở ra, trầm ngâm:

– Chung quy cũng vì nhà dượng Út quá nghèo, bốn, năm đứa con, giờ lại nuôi thêm anh, gánh nặng trên vai dượng càng nặng thêm, nên dượng đâm ra bần gắt.

– Tuy vậy, anh vẫn được dì Út cho ăn học như những đứa trẻ khác ... và sớm biết thân phận của mình, nên anh đã cố gắng học thật giỏi.

Hà My ngồi nghe anh nói mà xót xa trong lòng. Cô lặng người như nuốt từng lời kể của Xuân Kiên.

Giọng Xuân Kiên vẫn thật buồn khi kể về những ngày thơ ấu của mình:

Cuộc sống mồ côi và nghèo khổ đã bắt anh phải lẩn lộn ngoài đời rất sớm.

Những trận đòn ngoài đời đã làm anh chai sạn và cứng rắn rất nhiều đồng thời cũng tạo cho anh một bản tính gai góc, chai lì và dửng dưng.

Đã rất nhiều lần anh muốn bỏ học, nhưng dì Út đã động viên và khuyên nhủ anh, và đã ôm anh vào lòng mà khóc. Tình yêu thương của dì đã động viên và tiếp thêm sức mạnh cho anh, và chính câu nói của dì đã làm anh tỉnh ngộ và tâm đắc với cuộc đời.

Hà My dè dặt cắt lời anh:

– Dì Út đã nói gì với anh?

– Dì bảo anh chỉ có học thật giỏi sau này kiến thức của học vẫn sẽ giúp anh thoát khỏi cuộc sống cơ cực như bây giờ, hoặc không giàu có thì cũng không bị đời khinh rẻ.

– Vì vậy anh tiếp tục học hành?

Xuân Kiên gật đầu:

– Anh đã lẩn lộn với đủ những nghề ở đường phố, tiếp xúc với mọi thành phần trong xã hội, những thứ mà vẫn bị coi là tệ nạn của xã hội và cuối cùng anh cũng đậu vào đại học và ra trường với tấm bằng loại giỏi.

Hà My gật đầu thán phục:

– Anh thật là có ý chí!

– Cảm ơn My. Nhưng lúc đó, anh phải đấu tranh với tư tưởng mình lắm.

– Tại sao hả anh?

Xuân Kiên nhìn xa vắng, giọng thật nhẹ:

– Nhiều lúc anh muốn buông xuôi tất cả, sách vở, đèn sách để mà thanh thoi với cuộc sống lúc đó, đơn giản là chỉ kiếm tiền.

– Nhưng anh không làm vậy?

Xuân Kiên gật đầu?

– Nhưng những giọt nước mắt của dì Út, của đứa em gái họ đã làm anh thay đổi, anh không thể phụ lòng thương của họ.

Hà My nhẹ nhàng:

– Vậy sau khi ra trường, anh đã làm gì? Và hiện nay?

Xuân Kiên cười thật nhẹ và chậm rãi:

– Cuộc sống khi trước đã giúp anh có một môi quen biết khá rộng rãi, với lại được một người quen đỡ đầu và giúp đỡ nên anh có mở một công ty chung với người bạn.

Hà My mỉm cười, cô hóm hỉnh:

– Anh giàu vậy sao?

– Không, tiền bạc là của họ, anh chỉ là người chịu trách nhiệm trực tiếp thôi.

– Công ty anh chuyên về gì vậy, anh Kiên?

Xuân Kiên ngả người ra sau ghế, hai tay gác lên thành ghế, rành rọt:

– Thì anh đào tạo các vệ sĩ, bảo vệ cho các quán bar, vũ trường, nhà hàng ...

Hà My buột miệng:

– Giống như là "bảo kê" rồi.

Nói xong cô mới biết mình lỡ lời, nên cô áy náy nhìn Xuân Kiên vẻ ngại ngùng.

Xuân Kiên nhú mày, nhưng rồi anh lại gật đầu:

– Về hình thức thì gần giống nhau, chứ thực ra nó khác nhau nhiều lắm.

Lời giải thích của Xuân Kiên không thể làm cho Hà My hiểu được. Với suy nghĩ của cô thì hai thứ đó chỉ là một, chỉ có khác nhau về tên gọi mà thôi.

Do vậy cô có vẻ không vui, nhưng không biểu hiện ra mặt mà chỉ gật đầu mà hỏi:

– Tại sao tôi nay, anh lại nói cho My nghe? Có phải đã đến lúc rồi chưa?

Xuân Kiên gật đầu, giọng thật âm:

– Vì anh không thể giấu mình mãi, và anh cũng muốn nói với My một điều mà anh vẫn ấp ủ bấy lâu nay.

Hà My nhoen miệng:

– Chuyện gì đó anh? Sao tối nay My thấy anh khác lạ lắm, căng thẳng và khẩn trương làm My cũng hồi hộp theo:

Anh yêu My. - Xuân Kiên nói thật nhẹ, nhưng đầy nồng nàn và mạnh mẽ. Hà My gần như nhồm người dậy, cô giật mình nhìn anh thật lâu mà vẫn chưa hết bàng hoàng.

Xuân Kiên nhìn thấy những thay đổi trên gương mặt Hà My, và anh hiểu được những suy nghĩ của cô về anh.

Châm thêm một liều thuốc, Xuân Kiên trầm giọng:

– Anh yêu My ngay buổi tối gặp My, nhưng lúc đó My đã có Tùng, nên anh không dám thổ lộ.

– My và Tùng chia tay, tất cả đã là quá khứ, vậy anh có thể ngỏ lời cùng My mà không sợ mang tiếng.

Hà My vẫn ngồi yên, cô vẫn nhìn Xuân Kiên, một cái nhìn thật lạ lẫm.

Xuân Kiên vẫn từ tốn:

– Anh đã nói hết tất cả với My, không giấu giếm bất cứ điều gì, chỉ để My hiểu anh rất thành thật với My.

Rút một hơi thuốc, Xuân Kiên nói rất chậm như để Hà My nghe kịp.

– Anh vẫn biết tình yêu không thể miễn cưỡng hay vội vàng. My có thể không cần trả lời ngay cho anh.

Hà My chợt lên tiếng:

– Anh Kiên! My rất biết ơn về những việc mà anh đã làm vì My, tình cảm của anh dành cho My, My rất trân trọng ... nhưng nếu nói là yêu anh ... thì My xin nói thẳng là trong My không có suy nghĩ đó.

Vừa nói, cô vừa quan sát Xuân Kiên, thấy anh không có phản ứng gì nên cô lại nói tiếp:

– My không có bạn bè, vì vậy My luôn luôn coi anh là người bạn tốt. Anh đã cùng My chia sẻ những nỗi buồn, và làm mọi cách để My vui. Những điều này, không bao giờ My quên cả.

Xuân Kiên nhẹ nhàng:

– Anh hiểu rồi, My không cần nói nữa.

Hà My lắc đầu:

– Hãy cho My nói hết suy nghĩ của mình. Hãy coi nhau là bạn, mãi mãi nghe anh Kiên.

Một thoáng buồn trên gương mặt Xuân Kiên, anh gật đầu một cách miễn cưỡng.

– Anh chờ My về đi. - Hà My lên tiếng.

Xuân Kiên gật đầu đồng ý.

Dọc đường về, cả hai không nói một lời. Họ im lặng cho đến khi về đến nhà.

Đưa tay bấm chuông, Hà My quay lại, cô nói nhỏ:

– Anh về đi!

Nói xong, cô lặng lẽ vào nhà.

Bà Phú vẫn ngồi nơi phòng khách, vừa thấy con gái, bà hỏi ngay về gặp gặp.

– Nó nói gì với con vậy?

Hà My lắc đầu.

– Chỉ đi chơi thôi, không có gì cả mẹ à.

Bà Phú nhìn Hà My nghi ngờ.

– Con đừng giấu mẹ nữa, nó nói gì với con?

Hà My mệt mỏi ngồi xuống ghế:

– Con đã nói không có mà.

– Mẹ không tin. Chính miệng nó nói với mẹ là nó chờ câu trả lời của con kia.

Biết không thể giấu mẹ, Hà My đành nói thật:

– Anh bảo anh yêu con.

– Há? - Bà Phú hoảng hốt - Nó nói vậy rồi con trả lời thế nào?

Nhìn vẻ hoảng sợ của mẹ, Hà My cười như mếu:

– Mẹ làm gì mà lo lắng vậy?

Bà Phú hỏi dồn, nóng nảy:

– Con cho mẹ biết, con nói gì với nó, con không đồng ý chứ?

– Con thấy mẹ không thích anh Kiên?

Bà Phú gật đầu thẳng thắn:

– Phải, nhìn cái theo trên mặt nó, mẹ có cảm tưởng nó không phải là người đáng hoàng. Mẹ không hiểu sao con có thể quen và làm bạn với nó.

– Nhưng anh rất tốt với con.

Bà Phú dè dặt và dò hỏi:

– Nếu vậy con đã yêu và nhận lời rồi phải không?

Không muốn cho mẹ lo lắng, Hà My cười nhẹ:

– Con từ chối, và nói là chỉ coi anh là bạn thôi, mẹ đừng lo.

Bà Phú mừng rỡ:

– Có thật không con?

– Chuyện này có thể đùa được sao mẹ.

Bà Phú vui mừng nắm lấy tay con gái, hồ hởi:

– Vậy là mẹ an tâm rồi.

Hà My đứng dậy, cô chào mẹ và lên phòng. Ôm chú thỏ vào lòng, Hà My nhớ lại ánh mắt thật buồn của Xuân Kiên khi cô từ chối.

Hà My thật tội nghiệp cho anh, vì cô chỉ mến anh thôi chứ yêu thì không.

Vết theo trên mặt Xuân Kiên vẫn làm cho Hà My suy nghĩ mãi, và những gì Xuân Kiên vừa thổ lộ tối nay với cô càng làm cho Hà My hiểu rằng anh với cô không thể hòa hợp với nhau.

Chia tay với Sơn Tùng, nỗi đau quá lớn làm cho Hà My không còn rung động trước tình yêu.

Buồn chán, đau khổ và cô đơn, nên khi Xuân Kiên đến bên cô, Hà My đón nhận những gì anh dành cho cô bằng một suy nghĩ rất đơn giản đó là tình

bạn.

Dù vậy Hà My vẫn nhận biết tình cảm mà Xuân Kiên dành cho cô không đơn thuần là tình bạn, cho nên cô không thật sự bất ngờ trước lời ngỏ ý của anh.

Và không kềm chế được cảm xúc, Hà My buông tiếng thở dài nghe thật buồn.

Gác cả hai chân lên mặt bàn, Trí Đại dựa lưng vào chiếc ghế xoay, người lắc lư trông rất thoải mái.

Nhìn bạn, anh nói như châm chọc:

– Mà mày mắt tiền sao mà bí xị vậy?

Xuân Kiên không buồn nhìn bạn, anh vẫn lầm lì hút thuốc, gương mặt dăm chiêu.

Trí Đại thấy bạn không nói gì nên đứng dậy, anh lại gần bạn ân cần:

– Mà đang nhớ đến cô bé đó à?

Xuân Kiên ngước lên, gật đầu nhưng vẫn im lặng.

Trí Đại kéo ghế ngồi bên bạn:

– Mà đã nói cho My biết là mày yêu My chưa?

– Rồi! - Xuân Kiên đáp gọn.

– Và My đã từ chối? My nói gì với mày?

Xuân Kiên thở dài, trầm giọng:

– My nói chỉ coi tao là bạn, không nghĩ đến chuyện yêu đương.

– Con gái nào chẳng nói thế, có khi nào họ nhận lời ngay đâu, mày phải tiếp tục chinh phục chứ.

Xuân Kiên lắc đầu chán nản:

– Với Hà My thì khác. Tao biết My nói thật. Trong trái tim của My, không hề có hình ảnh của tao.

– Chỉ một câu từ chối mày đã cả tin vậy sao? Đó không phải là tính cách của mày. Bản lĩnh của mày đâu rồi? - Trí Đại cau mày.

Xuân Kiên ngao ngán và buồn bã:

– Mày chưa hiểu My nên nói thế.

Và anh lại đưa điều thuốc khác lên môi, nhưng Trí Đại đã đưa tay giựt lấy:

– Đừng hút nữa, mày muốn chết vì lao phổi à?

Nhìn cái gạt tàn đã đầy ắp tàn thuốc, Xuân Kiên thở nhẹ.

Trí Đại van thắc mắc:

– Mày hiểu gì về My mà tin rằng cô bé nói thật lòng?

Xuân Kiên ngửa mặt, anh nhìn vào chiếc quạt trần đang xoay vù vù, thông thả:

– Hà My là một cô gái hồn nhiên và trong sáng, chưa tiếp cận với cuộc sống ngoài đời. Cuộc sống giàu sang và nhung lụa đã khiến cho Hà My có cái nhìn về đời rất giản dị và rạch ròi.

– Thì có gì lạ đâu!

Xuân Kiên cười nhẹ:

– Tao hỏi mày, làm sao My có thể yêu một thằng con trai như tao.

Trí Đại ngơ ngác:

– Sao lại không được?

Xuân Kiên nhìn bạn:

– Hôm nay, tao mới thấy mày ngu thật.

Trí Đại chưng hửng:

– Sao bỗng dưng mày chửi tao?

– Không à! Cuộc sống của tao không giống như My vẫn hằng nghĩ, thêm nữa cái vết sẹo chết tiệt này đã làm My phải dè dặt với tao.

– Mày nói hết cho My nghe về mày à? – Trí Đại dò hỏi.

– Đúng, tao không giấu giếm gì cả.

Trí Đại la lên:

– Mày mới là thằng ngu, việc gì phải nói hết ra làm gì.

– Vì tao không muốn giấu My. Nói ra để My biết và hiểu tao, nếu My yêu tao thì My chấp nhận.

– Nhưng My đã từ chối nên mày buồn.

– Mày cô thấy hối hận không?

– Không, việc gì phải hối hận khi sự thật vẫn là sự thật.

– Tao không hiểu nổi mày rồi đó Kiên.

– My đã một lần đau khổ khi bị Tùng lừa dối, tao không thể làm vậy với My được.

– Nhưng mày không giống như thằng đó.

– Tao biết, vì vậy tao mới nói với My.

Trí Đại trầm ngâm rồi khẽ khàng:

– Giờ My đã cô câu trả lời, mày định thế nào?

– đành chấp nhận thôi, không lẽ mày bảo tao cưỡng ép My à.

Vừa nói xong thì Xuân Kiên có điện thoại, anh nhìn vào máy rồi vội vàng đưa lên tai.

– Alô. Anh đây, có gì không Hoàng?

– Vậy à! Được rồi, anh đón ngay. – Xuân Kiên gấp gấp.

– Chú ráng giữ kín thân phận, chỉ ra mặt khi thật sự cần thiết, còn không thì chờ anh đến.

Xuân Kiên tắt máy và lật đặt đứng dậy. Trí Đại nhìn bạn thắc mắc:

– Chuyện gì mà mày hốt hoảng vậy?

– Tùng đến tìm My, tao phải đến đó ngay.

– Mày vẫn cho thằng Hoàng theo dõi My à?

Xuân Kiên chụp cái nón đội lên đầu, cau mày gắt nhẹ:

– Không phải theo dõi mà là bảo vệ, phải nói cho đúng.

Nhìn bạn vội vàng bỏ đi, Trí Đại ngờ ngác lắc đầu trước tình yêu mãnh liệt mà Xuân Kiên dành cho Hà My.

Xuân Kiên phóng xe như bay đến trường học của My. Trông thấy Sơn Tùng và Hà My đang gay gắt với nhau trước cổng trường, anh thắng xe thật gấp ngay trước mặt hai người.

– Có chuyện gì vậy My? - Xuân Kiên trầm giọng hỏi Hà My.

Hà My ngờ ngàng:

– Anh Kiên ...

– Anh ta làm gì My vậy?

Hà My lại gần bên Xuân Kiên, nét mặt vẫn còn lo lắng và hoảng hốt, cô nói nhanh:

– Anh ta mời My đi uống nước, My từ chối nhưng anh ta vẫn không chịu bỏ ý định.

Xuân Kiên nhìn Sơn Tùng, điềm đạm:

– Anh đã nghe rồi chứ? My không thích thì anh đừng ép buộc nữa.

– Mà là thằng nào mà lại can thiệp vào chuyện của tao vậy? - Sơn Tùng gầm gừ.

– Nói năng cho lịch sự một chút, anh bạn. Tôi là bạn của Hà My.

Sơn Tùng cười lớn:

– Ha ... ha ... là bạn à? Tao có nghe lắm không đấy?

– Có gì mà anh cười?

– Mà không nhìn lại mà là ai, có đáng làm bạn với My không?

Hai mắt Xuân Kiên đỏ lên, anh sầm mặt gần giọng:

– Thế còn anh, có đáng làm bạn với My không?

Sơn Tùng cười ngạo nghễ, cao giọng:

– My là người yêu của tao.

– Vậy à! Xuân Kiên cười nhạt.

Quay sang Hà My, anh dịu dàng:

– Anh ta nói vậy, có phải không Hà My?

Thái độ ngạo nghễ và trơ trẽn của Sơn Tùng làm cho Hà My tức giận, cô xẵng giọng:

– Không. Giữa My và anh ta không có quen biết gì nhau nữa.

– Anh nghe rõ rồi chứ?

Sơn Tùng sững sờ nhìn Hà My, đôi mắt mở to như van nài, khẩn khoản:

– My! Sao em nói vậy? Hãy nghe anh giải thích, cho anh một cơ hội đi em.

Hà My lắc đầu, lạnh nhạt:

– Tôi không muốn nghe gì cả. Nếu còn muốn tôi tôn trọng anh, anh hãy đi đi.

Xuân Kiên nhìn vào mặt Sơn Tùng, anh quắc mắt và gần giọng:

– Anh nghe rồi chứ? Đừng quấy rầy My nữa!

Sơn Tùng gần như hóa điên, hung hăng xắn tới, hàm hừ:
– Mày cắt đi! Tao không thích có ai can thiệp vào chuyện riêng tư của tao.
Rồi nhìn Hà My, Sơn Tùng gay gắt:
– Em chỉ trốn tránh anh một lần, chứ không thể trốn tránh anh suốt đời được.
Hà My sợ hãi nép vào Xuân Kiên như dựa dẫm, cô lắp bắp:
– Anh ... anh ... hù dọa ... tôi đây à?
Được nước, Sơn Tùng càng làm tới:
– Anh không hù dọa, mà là anh nói thật. Em sẽ là vợ của anh.
– Tôi kinh sợ anh, đừng lại gần tôi. – Hà My run rẩy.
Xuân Kiên vỗ về và động viên Hà My bằng giọng thật nhẹ và dứt khoát:
– My đừng sợ, có anh đây, hấn sẽ không làm gì được My cả.
Rồi quay sang Sơn Tùng, anh đồng dục:
– Nếu tôi là anh, tôi sẽ không còn mặt mũi nào để gặp mặt người yêu.
Sơn Tùng thoáng biến sắc rồi gặng hỏi:
– Tại sao chứ? Tao yêu My, có gì mà ngăn cản tao?
– Những gì anh đã làm cũng đủ để anh hiểu con người anh thế nào rồi. My
ghê sợ anh cũng phải thôi. – Xuân Kiên cười nhạt.
– Mày ... mày ... – Sơn Tùng lắp bắp mãi không nói thành lời.
Xuân Kiên thông thả:
– Tôi chỉ nói thế thôi, anh đừng bắt tôi phải nói toẹt ra những việc nhơ nhớp
của anh.
Sơn Tùng gầm lên, lao vào Xuân Kiên, nhưng làm sao đánh nhau với một
người đã lẫn lộn ngoài đời khi mới lên sáu, nên Sơn Tùng nhanh chóng thảm
hại dưới tay của Xuân Kiên.
Ném cái nhìn rực lửa thù hận về Hà My, Sơn Tùng rít lên trong kẽ răng:
– Em dám đem chuyện của tôi cho người khác hay à? Những gì ba em và em
đã hứa với tôi, em quên rồi sao?
Hà My bối rối và ấp úng:
– Tôi xin lỗi anh ... Tôi không có ý đó.
Hà My nói thật lòng vì cô không nghĩ đến ngày Sơn Tùng và Xuân Kiên
giáp mặt nhau. Khi kể cho Xuân Kiên, cô chỉ muốn có sự chia sẻ vì cô nghĩ
giữa họ hoàn toàn xa lạ và không biết nhau.
– Em giỏi lắm! – Sơn Tùng gầm gừ – Rồi em sẽ gánh chịu tất cả những hậu
quả do em gây nên.
Sơn Tùng leo lên xe, rồ ga thật ầm ỹ rồi vọt đi.
Hà My nhìn theo, trong lòng cô đầy lo lắng và hoang mang.
– My đừng lo lắng nữa! Anh không để cho hấn hại My đâu.
– My cảm ơn anh nhiều lắm. Mà sao anh biết mà đến đây? – Hà My thắc
mắc.
Xuân Kiên tươi cười, trêu mếu.

– Chỉ là sự tình cờ đi ngang qua thôi, mà cũng có thể do tình yêu mách bảo cho anh.

Câu nói bóng gió của Xuân Kiên làm Hà My bối rối:

– My ... mang ơn ... anh nhiều quá.

– Có gì mà My phải bận khoăn. Giờ My đi đâu anh đưa My đi.

Hà My đáp nhẹ:

– My về nhà, anh không cần đưa làm gì, My tự về được rồi.

– My lên trường làm gì? Anh nhớ My đã tốt nghiệp rồi mà.

– Dạ, có chút việc nên My phải đến đây. My cảm ơn anh nha. My về đây!

Xuân Kiên khẽ khàng:

– Để anh đi cùng My.

– Đừng anh ạ! My muốn đi một mình. – Hà My lắc đầu, cô nói nhẹ nhàng nhưng kiên quyết.

Cũng như mọi lần, Xuân Kiên không nài ép mà vui vẻ chiều theo ý cô.

Hà My chạy xe thật thong thả, cô không muốn cho Xuân Kiên đưa về, chỉ vì cô không thể chịu ơn anh mãi khi cô biết rằng cô không hề yêu anh.

Ông Phú thấy con gái bước vào nhà với dáng vẻ bơ phờ thì ngạc nhiên lắm, ông kêu lên:

– My, có gì vậy con?

Hà My ngồi cạnh ba, cô hỏi nhỏ:

– Mẹ có nhà khôngba?

– Mẹ con đi chùa với các bà bạn rồi, mà con tìm mẹ có gì không?

Hà My lắc đầu:

– Dạ không, con muốn nói với ba việc này, nhưng ba đừng cho mẹ hay.

Ông Phú tuy thắc mắc như vẫn gật đầu:

– Được, con nói ba nghe.

Sáng nay, Tùng đến trường gặp con. – Hà My nhìn ba.

Ông Phú sững sờ:

– Nó tìm con làm gì?

Hà My kể lại cho ông nghe mọi chuyện rồi nói nhỏ, giọng lo âu:

– Mặc dù đã giải quyết xong, nhưng con linh cảm Tùng sẽ không bỏ qua chuyện này đâu ba à.

– Con nghĩ nó sẽ làm gì?

– Con cũng không biết nữa - Hà My nhắm mắt, gương mặt đầy lo âu khi nhớ lại nét mặt của Sơn Tùng khi đó - Mắt hấn long lên ghê lắm ba à.

Ông Phú trầm ngâm rồi buột miệng:

– Sao con lại kể cho bạn con nghe? Ba và con đã hứa với nó là không tiết lộ cho ai rồi mà.

Hà My thở dài:

– Lúc đó, con đang đau khổ, cần người chia sẻ và tâm sự con cũng nghĩ anh

Kiên không biết hắn là ai thì có gì mà ngại.

Ông Phú gật đầu như thông cảm với con gái, nhưng vẫn hỏi:

– Thế còn cậu Kiên đó là ai?

– Chỉ là một người bạn thôi, thưa ba.

– Nhưng ba có nghe mẹ con nói cậu ta yêu con.

Hà My gật đầu:

– Cái này thì có. Anh Kiên có nói với con, nhưng con đã trả lời là không yêu anh, chỉ xem anh là bạn bè thôi.

Rồi cô mở mắt nhìn ông Phú:

– Mẹ con còn nói gì nữa không ba?

– Vết sẹo trên mặt cậu ta vì đâu mà có?

Hà My lắc đầu:

– Con không hỏi.

– Mẹ con bảo nhìn tướng mạo của cậu ta rất dữ dằn, phải không con?

Hà My thừa nhận:

– Đúng thế ba ạ. Lúc đầu, con cũng e ngại lắm, nhưng thấy anh rất tốt với con nên con cũng không còn sợ như lúc đầu nữa.

Ông Phú khẽ khàng:

– Ba tin rằng con đã lớn, con biết suy nghĩ và chọn bạn mà chơi, ba không can thiệp vào nhưng ba chỉ nhắc nhở cho biết.

– Dạ, con cảm ơn ba.

Ông Phú đứng dậy, vuốt tóc con âu yếm rồi hỏi:

– Con đóng cửa cho ba.

– Ba định đi đâu? - Hà My chợt hỏi.

Ông Phú ngập ngừng:

– Ba ... ba đi công chuyện.

Thái độ ấp úng của ông làm Hà My nghi ngờ, cô nhìn ba gặng hỏi với giọng lo sợ.

– Ba đi gặp hắn à?

Ông Phú gật đầu:

– Phải. Ba sẽ dẫn mặt cho nó biết ba không dễ bắt nạt như nó nghĩ đâu.

Hà My cuống quýt van nài:

– Bỏ đi ba! Lúc này, hắn đang nóng giận, ba đến đó khác nào đổ dầu vào lửa.

Với lại hắn đã làm gì đâu, chờ vài ngày cho lắng dịu rồi hãy gặp hắn nha ba.

Gương mặt thất thần của Hà My làm con giận của ông Phú như dịu lại, ông thấy con gái nói cũng phải. Nóng giận không giải quyết được gì nên gật đầu:

– Thôi được, để khi khác ba sẽ gặp nó. Giờ ba qua bác Thông!

Đóng cửa cho ông Phú xong, Hà My ngồi xuống băng ghế trong nhà.

Cô đang nhớ lại ánh mắt buồn bã và cam chịu của Xuân Kiên khi cô từ chối

để anh đưa về.

Đôi mắt sâu và đen láy nằm dưới hàng lông mày rậm rạp mới trông rất dữ dằn nhưng lại rất ấm áp khi nhìn cô.

Giọng nói dịu dàng, nồng ấm tha thiết của anh dành cho cô, tất cả điều đó nói lên tình yêu của anh dành cho cô.

Nhưng Hà My không chút rung động, nỗi đau của tình đầu vẫn còn trong cô, và cái cảm giác bị lừa dối trong tình yêu làm cho Hà My không còn tin vào bất cứ ai.

Xin Đừng Hoài Nghi

Chương 10

Nép mình sau cánh cửa sổ trên phòng, Hà My dõi mắt nhìn xuống đường. Xuân Kiên vẫn chưa về, anh còn đứng đó, dáng điệu có vẻ buồn lắm.

Hà My hơi lùi ra sau khi thấy Xuân Kiên ngược lên. Cô không dám gặp anh, không phải vì cô sợ mà cô không muốn dây dưa.

Đã không yêu anh, Hà My nghĩ mình nên rõ ràng và dứt khoát cho Xuân Kiên hiểu. Đó là cách hay nhất để anh không nghĩ đến cô.

Dưới đường, Xuân Kiên ném chiếc thuốc mới châm xuống đất và rồ ga cho xe chạy đi. Hà My thở ra nhẹ nhõm, vậy là anh đã hiểu.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, rồi tiếng của Tâm vang lên:

– Cậu ta chịu về rồi, My à.

Không quay lại, Hà My khẽ gật đầu:

– Em biết rồi.

Cánh cửa phòng lại khép lại, Hà My thần thờ ngồi xuống giường, cô đang vui hay buồn, Hà My cũng không biết nữa, chỉ biết là giờ đây trong tâm trí cô có chút gì hụt hẫng và nuối tiếc.

Một tháng trôi qua thật nhanh, Hà My không gặp lại Xuân Kiên từ ngày đó.

Mỗi khi ra đường, Hà My có cảm giác ai đó đeo bám cô. Lúc đầu cô thấy bất an và lo sợ là Sơn Tùng, nhưng rồi không thấy gì khác lạ nên cô cũng quen dần.

Chiều nay, vừa về đến nhà, Hà My bỗng nghe tiếng gọi sau lưng:

– Nhỏ, đi đâu giờ mới về?

Quay ra sau, Hà My reo lên mừng rỡ:

– Nhã Uyên! Mi vào Sài Gòn khi nào vậy?

Không chờ bạn kịp trả lời, cô hỏi:

– Vào nhà với ta, ta nhớ mi lắm đấy.

Nhã Quyên gật đầu và thông thả theo sau bạn.

Dừng xe xong, cô nhìn Hà My:

– Mi đau ốm hay sao mà bơ phờ thế, đầu còn căng thẳng với bài vở mà suy sụp vậy nhỏ?

Hà My lắc đầu:

– Đau ốm gì đâu, chỉ buồn chút thôi.

– Về chuyện Tùng lừa dối mi, đúng không?

Hà My mở to mắt nhìn bạn:

– Sao mi biết? Ta đâu có có với ai.

– Có chắc không nhỏ?

Hà My nhíu mày, cô nhìn Nhã Quyên thật lâu rồi khẽ khàng:

– Ta chỉ kể cho một người. - Rồi cô kêu lên thảng thốt - Mi biết anh ấy à?

Nhã Quyên gật đầu:

– Biết rành rẽ là khác. Anh Kiên chính là anh họ của ta.

– Há! - Hà My sững sờ, lặp lại - Anh Kiên chính là anh họ của mi.

– Đúng vậy! Ta biết chuyện này lâu lắm rồi, nhưng anh Kiên cấm ta tiết lộ cho mi hay.

– Tại sao vậy Quyên?

Nhã Quyên đặt tay vào tay bạn, dịu dàng:

– Anh Kiên vì yêu mi, anh muốn đến với mi bằng chính bản thân mình, không thích dựa dẫm vào người khác.

Hà My ngơ ngác:

– Mình không hiểu gì cả! Vậy là sao?

Nhã Quyên nhìn quanh liền hỏi:

– Tìm chỗ nào nói chuyện đi, đứng đây, ta e không tiện chút nào.

– Lên phòng ta đi, kín đáo và thoải mái.

– Phải đó! - Nhã Quyên đồng ý.

Lên đến phòng, Hà My đẩy bạn vào rồi khóa cửa lại. Quay lại cô hỏi ngay, giọng nôn nóng:

– Thế là sao, mi nói rõ ràng cho ta nghe đi.

– Chuyện dài dòng lắm, ta chỉ có thể nói tóm tắt cho mi hiểu thôi.

– Mi nói mau đi, cứ vòng vo mãi. - Hà My nôn nóng.

– Nhưng ta muốn biết mi quen anh Kiên trong dịp nào vậy?

Hà My vội vàng kể cho Nhã Quyên nghe chuyện cô gặp cướp và Xuân Kiên đã xuất hiện để giúp cô.

Nhã Quyên gật gù:

– Thì ra là thế?

– Chứ anh Kiên không nói cho mi nghe à?

– Nếu anh chịu nói thì ta đâu hỏi mi làm gì.

– Nhã Quyên lườm bạn.

- Hà My xuống nước nhỏ:
- Thôi bỏ qua chuyện đó, mi mau nói cho ta nghe về ảnh đi.
- Nhã Quyên thuật lại cho bạn nghe về cuộc đời của Xuân Kiên.
- Nghe xong, Hà My chán nản:
- Tưởng chuyện gì, chuyện này ảnh đã kể cho ta nghe rồi.
- Nhã Quyên chung hứng:
- Vậy à! - Rồi cô nhìn bạn - Vậy mi có biết ảnh yêu mi không?
- Hà My gật đầu.
- Ảnh có nói với ta.
 - Và mi đã từ chối?
- Hà My im lặng, cô đứng dậy lại bên cửa sổ, mắt nhìn ra ngoài.
- Nhã Quyên vẫn ngồi yên, cô khẽ nói:
- Anh Kiên buồn và đau khổ lắm. Những ngày gần đây, ta thấy anh ít nói và luôn đắm chiêu.
- Hà My bỗng quay lại:
- Anh Kiên nhờ mi đến đây phải không?
 - Không, mà ta tự đến.
- Hà My nhìn bạn, giọng dí dỏm nhưng ánh mắt thì lại không nhìn bạn.
- Mi định làm "bà mai" đây à?
 - My này! Tùng không xứng đáng để mi yêu đâu.
- Hà My gật đầu:
- Ta và hắn không còn gì để nói cả.
 - Còn anh Kiên thì sao? Ảnh yêu mi chân thành kia mà.
 - Với anh Kiên, ta chỉ cảm thấy mến chứ không yêu ảnh.
 - Tại sao? Hay vì vết sẹo má ảnh làm cho mi e dè về ảnh.
 - Vết sẹo đó do đâu mà có? Có phải ảnh đánh nhau không?
 - Đúng là vết sẹo đó là dấu tích của một trận chiến, nhưng nó lâu lắm rồi, đó là sự nông nổi của tuổi trẻ.
 - Cũng như Tùng chứ gì? Nông nổi, bông bột, cứ đổ cho tuổi trẻ là xong.
- Nhã Quyên phản đối một cách hay gắt:
- Không thể so sánh giữa anh Kiên và tên Tùng được.
 - Tại sao vậy Quyên?
 - Tùng chấp nhận bán mình làm chuyện bỉ ổi đó là tham sự giàu sang, còn anh Kiên chỉ là tự vệ, là sự sinh tồn trong cuộc sống.
- Hà My nhìn bạn:
- Vì anh Kiên là anh của mi, nên mi nhận thế.
 - Ta hỏi mi, một đứa bé mười lăm tuổi, va chạm lẫn lộn ngoài đời như ảnh, không thể đứng yên cho người khác đè đầu cưỡi cổ mãi được, nên phải phản kháng.
 - Mi bệnh vực cho anh dữ vậy à!

Nhã Quyên lắc đầu:

- Ta chỉ nói lên sự thật. Cũng từ vết thẹo ấy, mà anh Kiên thức tỉnh và từ bỏ cuộc sống đó.
- Và cũng từ vết thẹo đó ảnh mang nặng mặc cảm và chịu biết bao thiệt thòi trong cuộc sống, trong giao tiếp sau này.
- Nếu vậy, sao ảnh không xóa nó đi mà cứ giữ mãi làm gì?
- Gàn bướng chính là cá tính của ảnh. Ảnh vẫn thường bảo: mình làm thì mình chịu, và ảnh coi vết thẹo đó như một tấm gương để tự răn mình.

Hà My lắc đầu không tin:

- Mi có thấy mâu thuẫn ngay trong lời nói vừa rồi không?
- Có gì là mâu thuẫn đâu chứ?
- Mang nặng mặc cảm, vậy mà vẫn giữ nó trên mặt. Thật, ta không hiểu nổi.

Nhã Quyên gật đầu:

- Mi không hiểu cũng đúng thôi. Có ở vào hoàn cảnh của ảnh, thì mới hiểu được tại sao làm vậy.
- Nhưng mi nói với ta làm gì?
- Vì ta biết mi cũng yêu ảnh. - Nhã Quyên nghiêm mặt, nói rành rọt.

Hà My mỉm cười.

- Mi làm thầy bói khi nào vậy? Đã bảo ta không yêu kia mà.

Nhã Quyên rất tinh mắt khi nhận thấy những biến đổi nhỏ trên mặt bạn, cô cao giọng:

- Mi đừng dối lòng nữa. Cả tháng nay, mi cố tình tránh mặt anh Kiên, vì sao vậy Hà My?
- Việc gì ta phải tránh mặt, chỉ là không có dịp gặp nhau thôi. Hà My cãi lại một cách yếu ớt.
- Ta không tin những gì mi vừa nói. Mi tránh ảnh chỉ vì mi không đủ can đảm để đón nhận tình yêu của ảnh.

Hà My chớp mắt, cô lắc đầu:

- Mi sắp sửa nói nhảm rồi đấy nhỏ ạ.

Không quan tâm đến lời nói của bạn, Nhã Quyên vẫn thông thả và rành rọt:

- Sự lừa dối của Tùng làm mi thất vọng và suy sụp trong tình yêu, đã làm cho mi không còn tin vào tình yêu nữa.
- Anh Kiên đến với mi, ta biết mi đã có sự rung cảm, nhưng vết thẹo trên mặt ảnh, và quá khứ không mấy hay ho của ảnh đã làm mi chùn lòng.
- Mi nói đủ chưa vậy? Đến thăm ta hay đến vì anh Kiên của mi - Hà My trách móc.

Nhã Quyên vẫn thản nhiên:

- Tuy ta không gặp mi, nhưng những gì đến với mi, ta đều biết rất tường tận và chính xác.

Hà My ngồi xuống ghế, dịu dàng:

– Ta không muốn tranh cãi với mi nữa. Chấm dứt ở đây đi, đừng đề cập đến nó.

Nhã Quyên lắc đầu:

– My à! Mi đừng ương bướng nữa. Anh Kiên bây giờ không như ngày xưa nữa. "Đành người chạy đi không ai nổi đánh người chạy lại" bao giờ.

– Mi lạ thật đó Quyên! Ta đã không yêu sao mi cứ gán ghép cho ta phải nhận điều không có vậy.

Nhã Quyên đứng dậy chán nản:

– Ta đã nói rất chân tình mà mi vẫn không nghe thì thôi vậy. Ta về đây!

Hà My ngạc nhiên:

– Mi chưa hỏi thăm ta một câu đã bỏ về ngay sao? Ta đã kịp hỏi gì về mi đâu.

– Để dịp khác đi, ta sẽ òn ghé thăm mi, còn lúc này, ta không thể ở lại được.

– Mi giận ta vì chuyện không đâu đó hay sao?

Nhã Quyên lắc đầu:

– Không! Ta không giận mi, mà chỉ tức là mi không tin tưởng ta, mi vẫn không nhìn vào sự thật.

Nói dứt câu, Nhã Quyên quày quả bỏ đi. Không lạ gì tính của bạn, Hà My chỉ biết ngồi yên nhìn theo.

Căn phòng trở nên vắng lạnh, một mình ôm chú thỏ vào lòng, Hà My căn môi và suy nghĩ về những gì Nhã Quyên vừa nói.

Nhã Quyên nói rất phải. Hơn tháng nay, cô tránh mặt Xuân Kiên vì trong cô có nhiều suy về anh. Có những đêm cô mơ thấy anh và cô đi chơi, trò chuyện rất vui vẻ, cô mơ về những chiếc bóng bay, mơ về những nơi mà Xuân Kiên vẫn hay đưa cô lui tới trước kia.

Mỗi lần như vậy, khi thức giấc, Hà My cảm thấy có chút bâng khuâng, nuối tiếc nhưng cô không tin và cho đó là tình yêu.

Siết chặt chú thỏ bông vào lòng, Hà My lại thở dài buồn bã.

Dựng xe xong, Hà My bước vào nhà, cô hoảng hốt khi thấy ông Phú đang ngồi trên ghế với những vòng băng trắng trên đầu, trên tay ông sây sát nhiều chỗ, máu còn rướm đỏ tươi.

Chạy nhanh đến bên ba, Hà My hoảng hốt:

– Ba! Ba bị sao mà băng bó thế này? Đã đi bệnh viện chưa ba?

Ông Phú mỉm cười, trấn an:

– Không có gì nghiêm trọng đâu con, chỉ trầy xước ngoài da thôi.

Hà My ôm lấy ông Phú, cô khóc vì sợ, giọng lạc đi:

– Có chuyện gì vậy ba? Ai làm ba như thế này?

Ông Phú khẽ lắc đầu, chậm rãi:

– Ba cũng không biết nữa con à, nó xảy ra đột ngột quá.

- Bà Phú ngồi bên chồng, nóng nảy lên tiếng:
- Em tin chắc là thằng Tùng chứ không ai khác.
- Hà My thắng thốt:
- Mẹ nói hấn gây ra à?
- Bà Phú gật đầu, hậm hực:
- Nó hận con về chuyện con kể cho thằng Kiên nghe. Mẹ tin là nó muốn trả thù con và dần mặt cảnh cáo ba con đấy.
- Hà My ngẫm nghĩ rồi gật đầu:
- Có thể như mẹ nói lắm. Con phải tìm gặp hấn.
- Hà My dợm đứng dậy, ông Phú vội nắm tay cô giữ lại:
- Con định đi đâu?
 - Con phải gặp hấn. - Hà My nhìn ba.
- Ông Phú vẫn điềm đạm:
- Gặp nó, con nói gì với nó?
 - Đã chắc là nó làm hay không?
- Bà Phú nhìn chồng, cần nắn:
- Anh còn bệnh vục cho nó à?
 - Không, nhưng không có chứng cứ, liệu nó có chịu nhận không?
 - Vậy phải làm sao hả ba? Không lẽ mình cứ lặng yên hay sao?
 - Chuyện gì cũng phải từ từ con ạ, phải tìm hiểu xem là ai, rồi mới kết luận được.
- Bà Phú ngạc nhiên, nhúu mày:
- Em thì nghĩ có có nó thôi. Vợ chồng mình làm ăn đã mấy chục năm, có gây thù chuốc oán với ai đâu.
- Ông Phú cũng có suy nghĩ như vợ và con gái, nhưng vốn điềm tĩnh nên không nói ra và ông cũng hiểu Sơn Tùng không phải thứ dễ nuốt, do đó ông không muốn bứt dây động rừng nên thông thả:
- Cho dù là nó thì cũng phải nhờ đến luật pháp, vợ chồng mình không thể hành xử theo kiểu của nó được.
 - Anh định thế nào đây? Em sợ mình im lặng, nó sẽ nghĩ mình sợ, nó càng làm tới.
- Ông Phú mỉm cười trấn an vợ con:
- Anh nghĩ không đến nghiêm trọng đâu. Nếu nó muốn dần mặt thì chừng này đã đạt được mục đích rồi.
- Bà Phú lườm chồng, làu bàu:
- Nếu không có người can thiệp, không biết ông còn ngồi đây được không?
- Nghe mẹ nói vậy, Hà My giật mình, hỏi vội:
- Là ai vậy ba?
- Ông phú chưa kịp trả lời thì bà Phú đã nhanh nhẩu đáp thay:
- Mấy người trong quán ăn đó con. Họ thấy ba con bị đánh nên nhào vào

can thiệp vậy mà.

– Thế ba có nhìn thấy mặt họ không ba? Người đã giúp ba đó. – Hà My gắng hỏi, cô có linh tính đó là Xuân Kiên thì phải.

Bà Phú vẫn trả lời thay cho chồng:

– Con hỏi kỳ vậy, lúc đó ba con bị đánh túi bụi, làm sao biết ai với ai.

Hà My nhìn ông Phú như chờ câu trả lời của ba mình.

Ông Phú khẽ đáp:

– Mẹ con nói đúng, lúc đó ba tôi tắm cả mặt mày, nào có biết ai đâu.

Hà My nhìn ba, cô xót xa:

– Ba có đau lắm không.

– Cũng sơ sơ, vài ngày là khỏi thôi mà, con đừng lo lắng quá.

Hà My gục đầu vào lòng ông, nghẹn ngào:

– Ba bị đánh mà bảo con không lo sao được.

Chợt cô nghiêng rằng:

– Nếu đúng là hấn làm, con sẽ không tha cho hấn đâu.

– Con định làm gì nó? – Ông Phú ôn tồn.

Ngước lên nhìn ông, Hà My thốt lên đầy căm hờn:

– Con sẽ cho hấn một bài học theo đúng kiểu hấn đã làm với ba.

– Con không được làm vậy – Ông Phú đánh giọng – Ba cấm con đấy!

– Dạ, nhưng ...

– Cho dù là nó, cũng phải chờ pháp luật, con là con gái, không nên dính vào xã hội đen, tù tội nghe không con.

Đôi mắt ông nhìn như xoáy vào Hà My, chưa bao giờ cô thấy ba mình giận dữ như vậy nên Hà My run rẩy nhìn ông.

Ông Phú trầm giọng:

– Con phải hứa với ba, không được can thiệp vào chuyện này. Nhớ chưa?

Hà My sợ hãi cúi đầu:

– Dạ, con hứa.

Ông Phú nghiêm giọng, rành rọt:

– Con mà cãi lời ba thì đừng trách ba. Và cũng đừng gọi ba là ba nữa, nghe chưa?

Hà My như chết khiếp, cô nói khẽ không dám hó hé, cô lấm lét nhìn ba với nét mặt tái xanh vì sợ.

Ông Phú dịu giọng:

– Ba chỉ muốn tốt cho con thôi. Đừng nông nổi mà làm chuyện dại dột. Nếu con cãi lời ba thì việc làm của con không có ý nghĩa gì đâu.

Hà My cúi đầu, lí nhí:

– Dạ, con hiểu rồi thưa ba.

– Con ngoan lắm?

Hà My xin phép ba mẹ trở lên phòng, cô vừa đi vừa khóc. Ông Phú nhìn

sang vợ có vẻ không vui.

– Tại sao em lại giấu con?

– Anh định cho con biết để làm gì? – Bà Phú hạ giọng gần như thì thầm - Chính anh cũng không ưa cậu ta kia mà.

Ông Phú gật đầu:

– Đành rằng anh không thích thật, nhưng cậu ta đã cứu mạng anh.

– Thì sao nào?

– Kiên và con mình cũng là bạn, anh sợ sau này biết được, con sẽ giận vợ chồng mình.

Bà Phú mỉm cười:

– Anh an tâm đi, cả tháng nay, con gái mình tránh mặt cậu ta, sẽ không có chuyện gặp nhau đâu.

– Vậy em sợ gì nữa? Con mình đã khẳng định không yêu Kiên rồi mà. Hay em không tin con? - Ông Phú ngạc nhiên.

Bà Phú lắc đầu.

– Em tin con, nhưng đề phòng vẫn hơn.

– Còn việc cậu Kiên vì cứu anh mà bị vậy, em tính sao?

– Em sẽ đến các bệnh viện dò la tin tức. Nếu gặp được cậu ta, em sẽ thay anh cảm ơn cậu và lo chi phí thuốc men điều trị, anh thấy sao?

Ông Phú gật đầu, nhẹ nhàng:

– Em làm sao cho ổn thỏa thì được. Đừng ngại tốn kém tiền bạc, nếu không có cậu Kiên, không biết anh sẽ ra sao, ngồi đây hay nằm trong nhà xác rồi?

Bà Phú nhăn mặt:

– Anh nói gì mà nghe ghê vậy.

– Chứ không à? Cây ba vuông như vậy mà quất vào đầu thì sống sao nổi.

Nghe chồng nhắc lại, bà Phú rung mình, chính bà cũng chết hãi khi thấy cảnh đó.

Nói xong, ông Phú đứng dậy một cách khó khăn, mặt nhăn lại vì đau.

Bà Phú lật đật đỡ lấy ông, ân cần:

– Anh đi đâu?

– Anh muốn về phòng nằm nghỉ.

– Để em dìu anh lên.

Đưa chồng vào tới phòng, bà Phú ân cần đỡ chồng nằm xuống giường, bà nhẹ nhàng kê gối cho ông và cho ông uống thuốc.

Đợi cho ông Phú ngủ say, bà nhẹ nhàng đứng dậy và bước ra ngoài ban công.

Bà Phú muốn giấu Hà My, vì hơn tháng nay, bà nhận thấy con gái thay đổi rất nhiều. Đã nhiều lần bà bắt gặp Hà My thờ dài buồn bã, nét mặt suy tư và nhất là thường hay để đèn đến quá khuya mới chịu tắt.

Bà không muốn Hà My vì chuyện này và vương vấn đến Xuân Kiên. Bà

không muốn có chàng rể như anh.

Người mà bà chọn cho Hà My ko ai khác là Hữu Tường. Và cách đây vài ngày, ông Độ cũng ngỏ ý muốn làm thông gia với vợ chồng bà.

Lấy Hữu Tường, con gái bà sẽ hạnh phúc và giàu sang suốt đời. Nghĩ đến đây, bà Phú mỉm cười thỏa mãn.

Hà My đứng trên phòng, cô nhìn xuống đường mắt hướng về góc đường, nơi mà Xuân Kiên vẫn đứng đó mỗi buổi chiều để đợi cô trong vô vọng.

Nhưng đã hai ngày nay, cô ko thấy bóng dáng anh, trong lòng Hà My vừa mừng, lại vừa buồn.

Cô mừng vì anh đã biết và không đến tìm cô nữa. Nhưng rồi cô lại buồn như thấy mình đã đánh mất một cái gì quý báu lắm.

Sáng nay, Hữu Tường đến tìm cô và bày tỏ ý định lấy cô làm vợ. Hữu Tường cũng nói anh sẵn sàng chờ đợi cô, một năm, hai năm ... anh vẫn chờ.

Hà My biết rõ tình yêu mà Hữu Tường dành cho cô và cô cũng chút xao xuyến trước anh. Nhưng cô không hứa hẹn gì cả, tại sao thì chính cô cũng không biết.

Đang đắm chìm trong suy nghĩ thì điện thoại reo vang, kéo Hà My về với thực tại, nhìn vào máy. Nhận ra của Nhã Quyên gọi cho, Hà My mừng lắm vội vàng mở máy, nhẹ nhàng:

– My đây! Quyên đang ở đâu?

Và cô ngạc nhiên khi nghe giọng Nhã Quyên gấp gáp:

– My có rảnh không? Quyên có chuyện cần gặp My.

Hà My đáp vội:

– Rảnh. Gặp nhau ở đâu?

– Quyên đang đứng trước nhà My đây.

– Vậ à? My xuống ngay.

Hà My tắt máy, cô đi nhanh xuống nhà. Vừa đi, cô vừa thắc mắc trước cách nói chuyện của bạn, vừa thân mật vừa xa lạ.

Mở cửa cho bạn, Hà My tươi cười:

– Có gì mà căng thẳng vậy.

– Lên phòng My đi, rồi Quyên nói cho nghe.

Hà My vừa gật đầu, là Nhã Quyên đã nắm tay lôi cô đi nhanh vào nhà.

Vừa vào phòng, Nhã Quyên hỏi ngay:

– Ba mẹ My cô nhà không?

Hà My gật đầu, cô nói dối:

– Có. Ba mình bị bệnh, nằm trong phòng, mẹ mình cũng ở trong đó chăm sóc cho ba.

– Ba My bị người ta đánh phải không?

Hà My tròn mắt:

– Sao Quyên biết?

- Quyên đến đây cũng vì chuyện đó.
Hà My giật mình, hồi hộp:
- Anh Kiên nói với Quyên à?
- Không, hôm đó có cả mình ở đó nữa.
Hà My ngạc nhiên:
- Quyên và anh Kiên ở đó?
- Phải!- Nhã Quyên đáp gọn.
Hà My dè dặt:
- Vậy người can thiệp cho ba mình là anh Kiên à?
- Đúng vậy!- Nhã Quyên gật đầu.
Nhìn về mặt ngơ ngác của bạn, Nhã Quyên cau mày:
- Mẹ My không nói cho My biết sao?
Hà My buồn bã thú nhận:
- Mình cũng nghĩ đến anh, nhưng mẹ mình gạt đi, bảo là khách trong quán thôi.
Nhã Quyên ngăn người, và gật đầu, nhẹ nhàng:
- Mình hiểu ...
Hà My nhìn Nhã Quyên nôn nóng:
- Anh Kiên có bị gì không? Anh đang ở đâu?
Nhã Quyên trầm giọng:
- Anh Kiên bị thương nặng lắm, hiện vẫn hôn mê chưa tỉnh.
Hà Minh giật mình run giọng:
- Quyên nói sao, anh Kiên bị hôn mê à?
- Vì đỡ đòn cho bác trai, anh Kiên bị một cây vuông quất vào đầu, dẫn đến tụ máu trong não.
– Trời ... - Hà My la lên, thảng thốt.
Chỉ kêu được một tiếng, Hà My im bật, như chết điếng, mắt nhìn Nhã Quyên đầy vẻ hoảng loạn và lo lắng.
Nhã Quyên thút thít:
- Đã phẫu thuật rồi, nhưng vẫn chưa tỉnh.
- Bác sĩ nói anh Kiên bị sao vậy Quyên?
Hà My mở to mắt nhìn bạn, lúc này cô mới thấy hai mắt bạn đỏ mọng và sưng húp sau lớp kính màu khói trà.
Nhã Quyên nói thật nhỏ:
- Bác sĩ bảo không còn nguy hiểm nữa, nhưng anh Kiên bị hôn mê sâu, nên chưa biết khi nào mới tỉnh lại.
Thả người xuống giường, Hà My thần thờ, run giọng:
- Hai ngày nay, mình thức mắc không thấy anh đứng dưới góc đường. Mình đâu ngờ anh lại gặp nguy hiểm.
Nhã Quyên nhìn bạn:

- My có muốn đến thăm ảnh không?
- Hà My gật đầu, đáp nhanh:
- Phải đến chứ, ảnh vì ba mình mà ra nông nổi này. Mình không thể sống vô tình, bất nghĩa như vậy.
- Rồi cô đứng dậy:
- Quyên chờ mình một chút.
- Hà My thay quần áo thật nhanh rồi hỏi bạn:
- Mình đi Quyên! Bây giờ anh Kiên ở đâu?
- Ở công ty.
- Hà My sưng lại:
- Vậy là sao? Quyên bảo anh đang hôn mê mà.
- Nhã Quyên trầm giọng:
- Anh Kiên có bác sĩ riêng, cả khi phẫu thuật cũng làm tại công ty chứ không vào bệnh viện.
- Mình không hiểu.
- Dọc đường, Quyên sẽ nói cho My nghe.
- Cả hai bước xuống phòng khách, ông bà Phú đã ngồi đó từ bao giờ.
- Nhã Quyên cúi đầu chào cả hai, rồi đi ra thật nhanh:
- Bà Phú nhìn theo Nhã Quyên rồi hỏi Hà My:
- Con định đi đâu nữa?
- Hà My xụ mặt giận dữ, cô nói như trách móc:
- Tại sao ba mẹ lại giấu con, không cho con biết vậy?
- Ba mẹ giấu con chuyện gì?
- Hà My đau đớn và nghẹn ngào:
- Anh Kiên cứu ba, vậy mà mẹ muốn giấu con.
- Ảnh đang hôn mê, rất nặng, con phải đến thăm ảnh ngay.
- Kia con? Nghe mẹ nói đã ...
- Mẹ! Con không thể sống vô tình như vậy.
- Con đi đây.
- Hà My chạy ra cửa. Bà Phú vội gọi theo, nhưng ông Phú cản lại.
- Để con nó đi, em đừng gọi làm gì.
- Chúng mình vẫn dạy con sống theo đạo lý. Bây giờ con mình đang làm theo lời dạy đó, em đừng cấm con nữa.
- Bà Phú nhăn mặt:
- Nhưng ... Trời ơi! Làm sao anh lại thay đổi nhanh chóng đến vậy.
- Anh đã suy nghĩ rồi. Kiên là người tốt, cậu ta yêu thật lòng. Nếu lấy Kiên, con gái mình sẽ hạnh phúc.
- Anh điên rồi. Còn Hữu Tường thì sao?
- Lấy ai là do Hà My. Nếu con mình yêu ai, anh cũng đồng ý, dù là Hữu Tường hay cậu Kiên.

Bà Phú đưa tay lên trán chồng rồi dò hỏi:

- Anh không mê sản đó chứ?
- Cậu Kiên hôn mê chưa tỉnh là vì ai? Đánh đổi cả tính mạng để cứu anh, em là người thấy rõ mà.
- Nếu là Hữu Tường, nó có dám làm vậy không?

Bà Phú ngắc ngư. Quả Thật chính bà cũng không biết mình có can đảm đỡ cho chồng như Xuân Kiên đã làm không thì nói chi la Hữu Tường.

Ôn Phú nắm tay vợ dịu dàng:

- Em cùng đừng khắt khe và thành kiến với cậu Kiên nữa. Nếu cậu ta có mệnh hệ nào, anh ân hận lắm.

Bà Phú nhìn chồng, rồi khẽ gật đầu. Ông Phú mỉm cười, siết chặt tay bà.

Nhã Quyên đưa Hà My đến công ty Xuân Kiên.

Một tòa nhà rộng lớn với bốn tầng lầu. Tấm bảng to tướng như đập vào mắt Hà My:

“Công ty vệ sĩ Trung Kiên”.

Nhã Quyên dìu Hà My lên tầng hai của ngôi nhà. Đây cửa một căn phòng, Nhã Quyên nhẹ nhàng:

- My vào đi!

Hà My ngỡ ngàng khi bước vào, không khác gì một phòng nhỏ của bệnh viện, đầy đủ các trang thiết bị hiện đại.

Xuân Kiên nằm bất động trên giường, hai mắt nhắm nghiền.

Hà My khẽ khàng bước lại giường, cô nhìn anh mà lòng đau thắt.

Đôi mắt đen và sâu ngày nào vẫn thường nheo mắt với cô, giờ đây nhắm chặt.

Hai má anh hóp vào, càng làm cho gương mặt anh bạnh ra, ngang tàng.

Cái miệng rộng và tươi cười với cô, giờ đây tái nhợt và mím chặt.

Còn đâu giọng nói trầm ấm và ngọt ngào mỗi khi anh gọi cô bằng hai tiếng "cô bé".

Quỳ xuống bên giường, Hà My thẫn thức không thành lời, cô nghẹn ngào, nước mắt cứ chảy dài trên má.

Nhã Quyên dìu cô ngồi lên ghế, hỏi khẽ:

- My có biết ai đánh bác trai chưa?

Hà My lắc đầu, cô không nói được mà chỉ thẫn thức, mắt không rời Xuân Kiên.

- Là Tùng đó.

Hà My giật mình rồi cô bật dậy, cắn hờn:

- Thằng khốn nạn, mình phải gặp nó.
- My không gặp được hấn đâu.
- Tại sao lại không?

Nhã Quyên nói rành rọt:

- Hấn bị bắt rồi.
- Bị bắt? Bao giờ vậy Quyên?
- Ngày hôm qua. Anh Kiên đã có đủ chứng cứ và tên Bảy Râu cũng đã khai ra tất cả.

Ngoài chuyện này, hấn còn thêm một tội mưu sát ông Thường, người tình trước của hấn.

Hà My bàng hoàng:

- Không ngờ nó lại tàn độc và bất lương như thế.
- Rồi pháp luật sẽ xử tội hấn. Nhẹ lắm cũng hai chục năm tù, đủ để hấn sám hối cuộc đời.

Bác sĩ Trung ngoài cửa bước vào, Nhã Quyên liền hỏi:

- Anh Trung! Bệnh tình anh Kiên thế nào hả anh, có biến chuyển gì tốt hơn không?
- Nguy hiểm thì không, nhưng tỉnh lại thì phải có thời gian.
- Bao lâu hả anh?
- Anh cũng chưa biết, tùy thuộc vào ý trí của anh.

Chỉ vào Hà My, anh điềm đạm:

- Cô là Hà My?

Hà My ngỡ ngàng:

- Sao anh biết tên tôi?
- Kiên vẫn nhắc tới My nhiều lắm.

Trung khám bệnh cho Xuân Kiên rồi dặn dò Nhã Quyên:

- Em ở đây chăm sóc nó, anh phải ra ngoài một chút.

Hà My chột bảo bạn:

- Quyên này! My muốn ở lại bên anh Kiên, săn sóc cho anh.
- My không về nhà sao?

Hà My lắc đầu dứt khoát:

- Khi nào anh Kiên chưa tỉnh lại, My sẽ không rời anh nửa bước.
- Còn hai bác, nhất là mẹ My?
- Rồi ba mẹ My sẽ hiểu.

Nhìn bạn, Nhã Quyên băn khoăn:

- My ở lại chăm sóc cho anh Kiên vì lý do gì?
- Sao Quyên tại hỏi vậy?
- Mình muốn biết My ở lại vì ơn nghĩa hay vì tình yêu?

Hà My quay mặt bối rối:

- Lúc này My không còn tâm trạng nào mà nói chuyện với Quyên được. Chờ anh Kiên tỉnh lại đã.

– Thôi được, My không muốn nói thì Quyên cũng không ép. Nhưng Quyên muốn My xem qua cái này.

Nhã Quyên bỏ đi, một lúc sau cô quay lại và đặt lên bàn hai cuốn sổ ca rô

dày cộm. Hà My ngơ ngác:

– Cái gì vậy Quyên?

– Nhật ký của anh Kiên.

– Sao Quyên lại đưa cho My?

– My nên đọc để hiểu thêm về anh Kiên. Lúc đó, quyết định của My sẽ chính xác hơn:

Nhã Quyên ngồi cạnh bên bạn, cô nói chân tình:

– Anh Kiên yêu My lắm, My nên đọc những gì anh viết trong này, rồi My sẽ hiểu anh nhiều hơn.

Hà My đưa mắt nhìn hai cuốn sổ. Rồi nhìn Xuân Kiên, giọng cô khàn đặc.

– Tại sao Quyên muốn mình phải đọc những riêng tư của anh Kiên?

– Nhật ký là những gì rất thật. Khi ngồi tâm sự với những tờ giấy trắng, người ta rất dễ trải lòng mình ra, rất thật với con người của chính mình.

– Trong đây chất chứa những tình yêu anh Kiên dành cho My, cả những điều anh chưa nói và cả những điều My chưa biết về anh, về những việc anh đã làm vì My.

Nói xong, Nhã Quyên đứng dậy, cô nhẹ nhàng khép cửa, để lại Hà My đang ngồi ngẩn người bên hai cuốn nhật ký của Xuân Kiên.

Cầm quyển sổ đã ngả màu vàng ố vì thời gian, Hà My phân vân và băn khoăn có nên đọc không? Và đọc để làm gì chứ.

Đặt quyển sổ về chỗ cũ, Hà My buông tiếng thở buồn. Cô nắm lấy tay Xuân Kiên, siết nhẹ và khẽ gọi:

– Anh Kiên, tỉnh lại đi anh! My đến thăm anh đây, anh có nghe My nói gì không?

Xuân Kiên vẫn bất động không một chút phản ứng.

Gục mặt vào tay anh, Hà My thôn thức và xót xa, nước mắt cô ứa ra.

Gấp quyển nhật ký của Xuân Kiên, Hà My thần thờ. Phải mất hai ngày, cô mới đọc xong những dòng chữ anh viết trong đó.

Hà My thật sự xúc động trước tình yêu anh dành cho cô.

Đã nhiều lần mắt cô nhòa lệ vì thương cảm cho cuộc đời Xuân Kiên, ý chí và nghị lực của anh thật mạnh mẽ.

Qua những trang nhật ký, Hà My biết anh đã thực sự hối hận và ăn năn về những gì mình đã làm, và anh đang cố gắng để giúp đỡ những người bạn cùng cảnh ngộ như anh thoát ra khỏi cuộc sống giang hồ.

Những điều xúc động nhất khi biết được anh vẫn còn yêu cô, vẫn âm thầm cho người bảo vệ cô, ngay cả khi cô đã từ chối tình yêu của anh.

Hà My đặt cuốn nhật ký lên bàn với một thái độ trang trọng, rồi lại gần bên anh.

Xuân Kiên vẫn hôn mê, đã thêm hai ngày trôi qua, mà anh vẫn không có

biến chuyển nào.

Hà My lấy khăn cô lau nhẹ cho anh, như sợ làm anh đau, vừa lau cô vừa ngắm nhìn anh thật kỹ.

Nước mắt Hà My lăn dài trên má, cô nhẹ nhàng quỳ xuống bên giường, hai tay cô như ôm lấy gương mặt anh.

Hà My đưa tay sờ khắp mặt Xuân Kiên, và cô dừng lại nơi vết thẹo.

Vết thẹo này trước kia vẫn làm cho cô e dè và sợ hãi mỗi khi gặp anh, vậy mà giờ đây cô thấy nó thân thiện quá.

Hà My cúi đầu sát mặt anh, cô hôn lên vết thẹo, hôn lên đôi môi lạnh ngắt của anh và thì thầm thật khẽ:

– Anh Kiên! Em yêu anh, anh có nghe những lời em nói không anh?

Xuân Kiên vẫn nằm bất động, Hà My gục đầu vào mặt anh cô khóc thốn thức nghe thật não lòng.

Tình yêu của anh đã làm cho cô rung động, khi cô đón nhận thì anh lại không hề hay biết.

Một bàn tay đặt lên vai làm Hà My quay lại.

Nhã Quyên đang đứng sau cô, nhìn cô với đôi mắt hoe đỏ.

Ôm lấy bạn, Hà My tức tưởi:

– Anh Kiên có tỉnh lại không Quyên? Liệu anh có qua khỏi không Quyên, nói cho mình biết đi.

Nhã Quyên cũng nghẹn ngào vỗ về an ủi:

– Đừng khóc nữa My! Anh Trung đã nói là không nguy hiểm thì an tâm rồi, bây giờ chỉ chờ cho anh tỉnh lại mà thôi.

Hà My sụt sùi:

– Đã mấy ngày rồi, anh cứ nằm im thế này mà không ăn uống gì, làm sao chịu nổi.

Nhã Quyên gạt nước mắt, nói như khóc:

– Quyên cũng như My. Tất cả lúc này chỉ còn trông chờ vào ý chí và nghị lực của chính anh.

Rồi cô nhẹ nhàng đỡ bạn dậy:

– My nên nghỉ một chút cho khỏe, để Quyên canh chừng anh cho.

Hà My lắc đầu, dứt khoát:

– My không đi đâu cả, My muốn ngồi đây với anh.

– Nhưng cũng phải ăn một chút gì đi để giữ sức chứ.

Hà My cười buồn:

– Ăn sao nổi hả Quyên. Thấy anh Kiên thế kia, My không thiết tha gì cả.

Bác sĩ Trung bước vào, khám bệnh cho Xuân Kiên xong lại lặng lẽ bỏ đi.

– Bác sĩ ... - Hà My gọi giật Trung đứng lại, anh nhìn cô điềm đạm:

– Có gì không My?

– Bệnh tình anh Kiên thế nào, em van anh hãy nói thật cho em biết? – Hà

My mở to mắt nhìn Trung như van nài.

Nhận thấy anh ta có vẻ bối rối, Hà My khản khoản:

– Em van anh mà anh Trung, anh đừng giấu em nữa.

Trung đưa mắt nhìn Nhã Quyên vẻ khó xử.

Hà My nắm tay Nhã Quyên, lay mạnh:

– Quyên! Hai người có gì giấu My phải không? – Hà My nức nở - Tại sao không cho My biết, tại sao chứ Quyên?

– My bình tĩnh lại đi, phải thật bình tĩnh rồi anh Trung sẽ nói.

Hà My gật đầu vội vã:

– Được, My hứa sẽ bình tĩnh, hai người nói đi, anh Kiên thế nào?

Gương mặt Hà My đầy căng thẳng và hồi hộp.

Trung Kiên có vẻ đắn đo lắm rồi trầm giọng:

– Kiên không nguy hiểm đến tính mạng nữa, nhưng ... chỉ có điều ...

Hà My hấp tấp hỏi dồn:

– Điều gì hả anh?

Trung nói mà không dám nhìn Hà My, giọng khản khàn:

– Anh sợ là Kiên sẽ bán thân bất toại.

– Trời ...

Hà My thẳng thốt. Mặt cô xanh nhạt đi, gần khụy xuống.

Thấy cô như vậy, Trung vội vã nói nhanh:

– My đừng căng thẳng, đó chỉ là sự suy đoán của anh thôi.

Hà My gật đầu, cô cũng từng nghe nói những biến chứng như vậy.

Hà My dờ dẩn lại giường Xuân Kiên, cô ngồi bất động bên anh, tay nắm chặt tay anh, không nói một lời.

Trung áy náy nhìn Hà My, anh biết cô đang đau khổ lắm, có nói gì lúc này cũng vô ích nên cúi đầu bỏ đi thật nhanh ra ngoài.

Nhã Quyên đặt tay lên vai bạn, giọng thật nhỏ:

– My đã biết tất cả, vậy My định thế nào?

Mất không rời Xuân Kiên, Hà My đáp thật rành rọt:

– Cho dù thế nào, My cũng chấp nhận.

– Nghĩa là My đã yêu anh?

Hà My gật đầu.

– My không muốn dối mình nữa. Tình yêu của anh dành cho My sâu đậm quá, tại sao My phải trốn tránh.

– Nhưng nếu anh Kiên bị như anh Trung đã nói?

– My vẫn vui lòng. Anh Kiên đã vì ba My mà ra như thế, thì sự hy sinh của My có đủ bù đắp cho anh không?

Nhã Quyên cau mày:

– My yêu anh Kiên hay vì mang ơn cứu mạng bác trai mà yêu anh?

– Không, My yêu anh vì những gì anh dành cho My. - Hà My đáp rất thật và

chân thành.

Nhã Quyên mỉm cười:

– Nếu My đã nói vậy, anh Kiên mà nghe được sẽ vui lắm.

Hà My không nói thêm gì nữa, cô lẳng lẳng nắm tay Xuân Kiên và áp vào ngực mình như muốn sưởi ấm cho anh.

Đã ba ngày nữa trôi qua, Xuân Kiên vẫn chưa có dấu hiệu hồi tỉnh. Hà My vẫn không nề hà mệt nhọc, cô chăm sóc anh rất chu đáo và luôn thì thầm bên tai anh những lời nói yêu thương nhất.

Trưa nay, cô đang thì thầm với anh thì cô cảm nhận được những ngón tay của anh cử động, dù rất nhẹ.

Hà My mừng rỡ chạy ra ngoài báo cho Nhã Quyên và Trung hay.

Trung vội vã chạy vào, anh khám thật kỹ rồi hồ hởi:

– Đã có dấu hiệu sinh tồn, chỉ còn chờ đợi thôi.

– Bao lâu thì anh tỉnh hả anh Trung?

– Anh cũng không biết, còn tùy thuộc vào sức mạnh của Kiên, nhưng chắc không lâu đâu.

Nhã Quyên cũng mừng rỡ ôm lấy bạn, cả hai cùng cười thật tươi mà nước mắt cùng tuôn trên má. Mắt ai cũng long lanh một niềm vui khôn tả.

Tối đến, Hà My kéo ghế lại sát giường, cô muốn khi Xuân Kiên tỉnh dậy sẽ thấy được cô.

Sáng hôm sau, dù rất mệt mỏi vì cả đêm qua không ngủ, Hà My vẫn không chịu rời anh.

Cô lấy khăn ướt nhẹ nhàng lau mặt cho Xuân Kiên:

Bỗng cô sững sờ, tim như thắt lại, khi thấy đôi môi của anh mấp máy.

Thời gian như đọng lại, Hà My như hóa đá, cô nhìn sững vào anh khôn chớp mắt. Nỗi vui mừng trong cô như vỡ òa ra. Hà My muốn la lớn vì hạnh phúc nhưng không thành tiếng, cô chỉ cảm nhận được nhịp tim mình bỗng đập nhanh một cách khác thường.

Xuân Kiên mỉm cười với cô, hai tay anh giơ lên như chờ đợi.

Hà My ngả đầu vào vòng tay yêu thương đó, nước mắt cô tuôn dài.

Áp sát vào tai anh, cô thủ thỉ:

– Anh Kiên ... Em yêu anh.

Ôm cô trong lòng, Xuân Kiên như ngất ngây với hạnh phúc mà anh tưởng rằng không bao giờ đến với mình.

Giương mặt anh rạng rỡ và hồ hởi lắm. Cuối cùng, anh đã đón nhận từ nơi Hà My lời yêu thương mà anh vẫn hằng ao ước.

Hết

Nguồn: May4phuong
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 12/01/2008 1:53:13 CH